Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXV Ч. 37. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 17-го ЛЮТОГО 1978 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, FEBRUARY 17, 1978 No. 37. VOL. LXXXV.

ЕКЗЕКУТИВА УККА ВІДБУЛА МІСЯЧНІ НАРАДИ

Ню Йорк, Н. Й. (УККА). — В суботу, 11-го січня ц. р. Екзекутива УККА відбула місячні наради у власному приміщенні, в яких взяло участь 25 членів. Нарадами проводив інж. Іван Олексин, екзекутивний віце-президент УККА. Перед нарадами адміністративний директор УККА мгр Іван Базарко просив присутніх вставанням з місць та мовчанкою вшанувати пам'ять сл. п. Євгена Лозинського, б. члена Екзекутиви та голови ООЧСУ і визначного українського суспільного й політичного діяча, який помер 17-го грудня 1977 р. в Ню Йорку.

Після відчитання протоколу з попередніх зборів секретарем УККА ред. Ігнатом М. Білинським, приступлено до звітів членів Екзекутиви.

Президент УККА проф. Лев Е. Добрянський у своєму звіті заторкнув ряд проблем, зв'язаних з його діяльністю у Вашінгтоні:

З нагоди 60-річчя проголошення незалежности розіслано особисті листи до всіх сенаторів та конгресменів із закликом внести відповідні заяви й резолюції в Конгресі з цієї нагоди. Тому, що через перевантаження справ у Когресі дату молитви в Конгресі в намірені українського народу було назначено на кінець лютого, рішено, що двох українських священиків виступлять в Сенаті і Палаті Репрезентантів в липні ц. р. під час відзначення 20-річчя „Тижня Поневолених Націй", а молитви з нагоди 22-го січня будуть відмовлені знову вже в січні 1979 р. Проф. Добрянський промовляв на відзначенні української державности в Конгресі 25-го січня ц. р.

Президент УККА є в сталому контакті з Українським Інформативним Бюром у Вашінгтоні та був на спільному радієвому панелі 3-го лютого ц. р. разом з інж. Юрієм Нестерчуком, тимчасовим керівником бюра, та його заступником д-ром Юрієм Волошином.

Проф. Л. Добрянський вважає, що американська делегація на Београдську Конференцію не осягнула бодай того, щоб у фінальному документі було застереження проти репресій комітетів та їх членів, які повстали для сприяння виконанню Гельсінкських угод в СССР.

Проф. Добрянський дальше поінформував, що його запросила Крайова Конференція Американських Католицьких Єпископів як дорадника в справах марксизму й комунізму; він уже відбув зустріч з одним кардиналом та кількома архиєпископами й єпископами.

Далі Президент УККА реферував справу його листа до „Ню Йорк Таймсу" в справі статті про „антисемітизм" в Україні; про резолюції в Конгресі в справі відновлення Українських Церков, про засідання Американської Ради для Світової Свободи, Конгрес ВАКЛ у Вашінгтоні в квітні ц. р. та підготова до 20-річчя „Тижня Поневолени Націй", і т. п.

На внесення проф. Добрянського ухвалено одноголосно видати памфлет з нагоди 20-річчя відзначення „Тижня Поневолених Націй".

Звіти інших членів

Інж. Ю. Нестерчук, тимчасовий керманич Українського Інформативного Бюра (ЮНІС), звітував про відзначення 60-річчя незалежности України в Капі-

(Закінчення на ст. 7-ій)

Београдська конференція буде темою доповіді сенатора Юзика в Ню Йорку

Ню Йорк, Н. Й. (УККА). — В неділю, 26-го лютого ц. р., сенатор Павло Юзик виступить з доповіддю про його участь в Београдській Конференції по своєму повороті з Югославії. Доповідь, що почнеться в 5-ій год. по пол., відбудеться в Українському Інституті Америки.

Сенатор Юзик саме тепер бере участь в сесіях Београдської Конференції як член офіційної Канадської Делегації. Він у повороті з Югославії, задержиться на один день в Ню Йорку й прийняв запрошення Екзекутиви УККА, щоб поділитися своїми враженнями з цієї конференції.

Сен. Павло Юзик

Сенатор Юзик також обіцяв просити амбасадора О. Ґолдберґа, голову Американської делеґації на Београдську Конференцію, щоб він також взяв участь у цій зустрічі і поінформував українських представників про працю Американської Делеґації на Београдських нарадах. Коли б амбасадор Ґолдберґ, який ще є в Београді, але має вернутися до Америки, не міг взяти участи в цій зустрічі, сенатор Юзик попросить його делеґувати одного з членів Американської делеґації.

Як відомо, проблеми, які стояли на нарадах в Београді, у великій мірі заторкують українських політичних в'язнів в Совєтському Союзі.

Цю зустріч за ініціятивою Екзекутиви УККА організують молодечі організації, що є в системі УККА.

Тарас Шумилович на американських виставках

Ню Йорк (Н. Н.) — Від 6-го до 17-го лютого ц. р. тут у Manufacturers Hanover Trust Company на 47-ій вул. відбувається виставка картин членів Ліґи Американських Професійних Артистів. Між 111-ма високого мистецького рівня працями 58-ох мистців можна побачити дві українські церкви Тараса Шумиловича, картину якого продано, коли він з цією ж організацією виставляв на попередній виставці, яка відбулася там же, від 7-го до 18-го листопада 1977 р. та в якій брали участь 77 мистців.

Тарас Шумилович виставляє також дві українські церкви й дзвіницю в Гемпстеді, Н. Й., де від 7-го до 26-го січня 1978 р. в павільйоні міської ратуші. Багато відвідувачів захоплюються красою українських церков. Тарас Шумилович, що вже від кілька років займає пост голови виставок в американській організації САAA, був відповідальним за мистецьке оформлення і цієї виставки в Гемпстеді, яка, не зважаючи на невідповідну погоду, перейшла з дуже гарним успіхом.

Білий Дім вирішив продати військові літаки Єгиптові та Савдійській Арабії

Вашінгтон. — Державний секретар Сайрус Венс і секретар оборони Гаролд Бровн на пресовій конференції у вівторок, 14-го лютого, повідомили, що уряд президента Джіммі Картера вирішив продати військові літаки Єгиптові та Савдійській Арабії, як також Ізраїлеві, але зазначили, що Ізраїль матиме право купити меншу кількість літаків, ніж уряд прем'єра Менахема Беґіна плянував. Венс і Бровн, як теж інші речники американського уряду підкреслювали, що рішення Білого Дому вперше продати літаки Єгиптові і дещо обмежити замовлення Ізраїля мають на меті запевнити військовий балянс на Близькому Сході та запобігти можливості війни в тій частині світу.

Передбачають, що в Конгресі, який має право уневажнити рішення Білого Дому, розгорнеться палка дискусія на тему продажу військових літаків Єгиптові, бо багато законодавців вважають, що такий продаж послабить безпеку Ізраїля. Натомість Білий Дім зазначує, що плян продажу літаків трьом згаданим державам „точно обдуманий" і якщо б законодавці відкинули пропозицію відносно продажу літаків Єгиптові, то президент Картер і його дорадники мусіли б „ввести відповідні зміни в інших частинах загального пляну". Хоча Білий Дім оприлюднив своє рішення вже тепер, то формальну пропозицію щодо продажу літаків згаданим трьом державам передасть Конґресові щойно в квітні, а тоді Конгрес матиме 30 днів, щоб затвердити чи відкинути це рішення.

Згідно із заявами Венса і Бровна, Єгипет мав би право закупити 50 літаків типу „Ф-5Е", які не належать до категорії наймодерніших, бо навіть американське летунство не вживає їх. Загальна вартість цих літаків була б 400 мільйонів долярів.

Натомість Ізраїль мав би право набути 15 літаків типу „Ф—15" і 75 літаків типу „Ф—16", тобто найкращих американських військових літаків. За них Ізраїль заплатив би 1.9 більйона долярів. Ізраїльський уряд первісно хотів закупити 40 літаків „Ф—15" і 150 літаків типу „Ф—16", але уряд президента Картера погодився продати значно меншу кількість.

Савдійська Арабія, яку Білий Дім окреслює як „бастіон поміркованости на Близькому Сході", матиме змогу закупити 60 літаків кляси „Ф—15", які коштуватимуть 2.5 більйона долярів.

Ізраїльський міністер закордонних справ Моше Даян, який тепер перебуває в ЗСА, заявив, що продаж літаків Єгиптові послабить оборонну спроможність Ізраїля, а інші члени ізраїльського уряду твердять, що рішення Білого Дому перешкодить мировим переговорам між Каїром і Єрусалимом, бо Єгипет стане більш певний себе і відмовиться йти на компроміси.

Речники Білого Дому заперечують ці твердження ізраїльських чинників, вказуючи, що набуті Єгиптом літаки „були б неефективні проти ізраїльського летунства", але запевнили б безпеку Єгипту супроти Лівії та Етіопії, які дістають зброю від Совєтського Союзу та Куби.

У Києві відбудеться сільсько-господарська виставка ЗСА

Вашінґтон. — Газета „Ню Йорк Таймс", покликаючись на пресове аґентство „Асошіейтед Пресс", у своєму виданні зі середи, 15-го лютого, інформує, що в квітні цього року в Києві відкриється американська сільсько-господарська виставка, зорганізована Департаментом сільського господарства та Білим Домом. Зазначуючи, що виставка „буде відкрита в Україні", газета „Ню Йорк Таймс" пише, що Інформаційна Агенція ЗСА на цю виставку виготовила 57-сторінкову брошуру „в російській мові".

У цій брошурі поміщено фото президента Джіммі Картера, колишнього фармера, як він стоїть посеред поля земляних горіхів („пінатс"). Президент також написав вступ до цієї брошури, в якому коротко пояснено сільсько - господарську систему ЗСА.

Департамент сільського господарства виготовив також ряд інших брошур на цю виставку та плянує вислати до Києва спеціялістів, які відповідатимуть на запити відвідувачів.

Сільсько-господарську машинерію на цю виставку замовлено в різних американських фірмах — інформує „Ню Йорк Таймс".

Белла Абцуґ знову програла вибори

Ню Йорк. — Під час спеціяльних виборів на пост конгресмена з 18-ої виборчої округи в Ню Йорку, до якої входить українська дільниця цього найбільшого міста ЗСА, республіканський кандидат С. Вілліям Ґрін, адвокат по фаху та колишній член стейтової асамблеї, у вівторок, 14-го лютого, малою кількістю голосів несподівано переміг демократичну кандидатку Беллу Абцуґ, яка вже раніше служила в Палаті Репрезентантів, як теж неуспішно старалася здобути пост федерального сенатора та посадника Ню Йорку.

Хоча напередодні виборів майже всі політичні аналітики передбачували перемогу Белли Абцуґ, то коли закінчено підраховувати голоси, республіканець Ґрін здобув 51 відсоток, тобто 30,240 голосів, а Абцуґ здобула 48 відсотків, 28,970 голосів. Решту одержали кандидати менших партій. Коментатори вважають, що ця чергова поразка Белли Абцуґ, яка вимагає перерахування голосів, може означати кінець її політичної кар'єри.

Вілліям Ґрін, новообраний конгресмен з Мангеттену

Ці спеціяльні вибори відбулися з уваги на те, що Едвард Кач, який заступав 18-ту виборчу округу в Палаті Репрезентантів, був обраний на посадника Ню Йорку.

Диктатор Етіопії погрожує зірванням дипломатичних зв'язків з ЗСА

Аддіс, Абеба, Етіопія. — Кореспондент „Ню Йорк Таймсу" Джон Дарнтон, який брав участь у пресовій конференції, скликаній етіопійським диктатором полк. Менґісту Гайле Маріямом у вівторок, 14-го лютого ц. р., інформує зі столиці Етіопії, що Менґісту погрожував зірванням дипломатичних зв'язків не тільки із З'єднаними Стейтами Америки, але також з Великою Британією і Західньою Німеччиною, обвинувачуючи їх у „підривній діяльності" і намаганні повалити теперішній уряд. Крім того, він окремо обвинувачував уряд ЗСА за політичну і матеріяльну допомогу для Сомалії за посередництвом таких держав, як Іран, Пакістан, Еспанія, Савдійська Арабія й інші, як це він висловився, „реакційні арабські режими". „В такий спосіб, — заявив Манґісту піднесеним голосом, ЗСА намагаються заховати свої криваві руки". Це перший раз, що диктатор Етіопії виступив з обвинуваченнями і погрозами в бік Заходу, бо раніше він тільки намагався переконати ЗСА і його альянтів з Північно-Атлантійського Оборонного Союзу, що війна в провінції Оґаден є тільки спірною справою двох африканських держав, до якої не повинні вмішуватись західні держави. Про таке вмішування комуністичних держав, зокрема Совєтського Союзу і Куби, які вдержують в Етіопії тисячі своїх вояків, Маріям не згадував, хоч сам його виступ, як твердять політичні спостерігачі, свідчив про присутність совєтської зброї, бо він з'явився на подіюмі в оточені бодай 12-ох військових охоронників озброєних совєтськими автоматами „АК—47", які стояли біля нього ввесь час тривання пресової конференції. Менґісту гостро критикував також сомалійського президента Махоммеда Сіяда Баре, називаючи його „патологічним реакціонером" і „кровопивцею", але при тому він запевняв кореспондентів, що після виграної війни в провінції Оґаден, етіопійська армія не переходитиме кордону Сомалії, а поширювані на Заході поголоски про інвазію на Сомалію Манґісту назвав „фальшивою пропаґандою".

„Етіопія не має жадних інших притенсій і плянів, — заявив етіопійський диктатор, — і нічого не може бути дальше від правди, як твердження про інвазію". Запитаний кореспондентами, чи етіопійська армія застерігає собі право переслідувати ворога на його території, Манґісту не відповів безпосередньо, а тільки заявив, що „Сомалію можна порівняти до людини, яка кричить за допомогою, але сама виконує злочин". При тому він обвинуватив також президента Єгипту Анвара ель Садата, який, мовляв, плянує вислати до Сомалії 5.000 вояків для допомоги тамошньому урядові. В заключенні Менґісту підкреслив, що Етіопія під жадною умовою не переходитиме кордонів Сомалії; не переговорюватиме з репрезентантами повстанців; не робитиме жадних концесій для Сомалії. В кінці він подякував Совєтському Союзові і Кубі за продаж зброї, але відмовився коментувати цю справу.

Совєти не погоджуються на міжнародну контролю сателітів

Ню Йорк, Об'єднані Нації. — Представник Совєтського Союзу Євгеній К. Фйодоров, який є членом Наукової комісії Організації Об'єднаних Націй в компетенції якої є також слідкування за міжпростірними полетами, сильно протестував у вівторок, 14-го лютого ц. р., проти пропозиції канадського представника, щоб безпекою полетів міжпростірних сателітів зайнялась Рада Безпеки ОН. Як приклад, канадський представник навів останній випадок з совєтським сателітом, який розлетівся в повітрі і впав над північною частиною Канади, залишаючи на відносно великому обширі радіоактивні відпадки, які, при необережності, могли б нанести велику шкоду людям і живим істотам взагалі. Фйодоров на Комісії заявив, що додаткових забезпечень покищо не потрібно. Він також відкинув пропозицію Швеції, в якій говориться, що кожний сателіт повинен перед полетом бути перевірений міжнародною комісією. Совєтський представник оспорював також твердження, що міжпростірні сателіти з атомовими реакторами є небезпечними. Москва погодилася заплатити усі відшкодування Канаді, спричинені падаючим сателітом, але Вілліям Бартон, голова Канадської делеґації в ОН, заявив, що тут не йдеться про відшкодування, а про важніші справи — справи безпеки в будучому. При тому він відмітив, що Совєтський Союз не може сам рішати ці справи і накидати своєї думки іншим.

В Німеччині поширюється нацизм

Бонн, Західня Німеччина. — Ройтер інформує, що міністер справедливости в західньонімецькому уряді Ганс-Йоахен Фоґель висловив перед кореспондентами своє невдоволення із росту неонацистської пропаґанди, яка в останньому часі дуже поширилась в Західній Німеччині. Міністер, побоюючись, що ця пропаґанда може захопити частину молоді, закликав уряд канцлера Гельмута Шмідта вжити всяких заходів, щоб припинити поширення нацистської пропаґанди. Д-р Фоґель вказав на цілу повінь нацистських видань — книжок, відзнак, грамофонних стрічок з промовами колишніх нацистських діячів та виступами Гітлера. В листі до провінційних міністерств д-р Фоґель говорить, що поліційні чинники повинні більш уважно слідіти за діяльністю неонацистів, а винних притягати до судової відповідальности. Західньоевропейська преса при тому інформує, що це не перший випадок перестороги західньонімецьких чинників про зріст активности нацистів. В минулому році про ці справи говорив в парляменті канцлер Шмідт й інші німецькі політичні діячі.

Помер Аркадій А. Кулєшов

Москва. — Пресові агентства інформують, покликаючись на замітку в газеті „Советская Белорусь", що в четвер, 9-го лютого, помер на 63-му році життя визначний білоруський письменник і голова Спілки письменників Білоруської ССР, Аркадій А. Кулєшов. Посмертну клепсидру підписав Пйотр М. Машеров, ставленик Москви в Білорусі й інші партійні чиновники. А. Кулєшов був відомий не тільки із своєї поетичної творчости, але також численних статтей і репортажів та літературних оглядів.

Майже до самої смерти він редагував журнал п. н. „Література і Мистецтво" видав кілька збірок поезій, займався архівом фільмових скриптів, був воєнним кореспондентом в часі Другої світової війни, перекладав твори Пушкіна на білоруську й польську мови тощо.

АМЕРИКАНСЬКІ ЗАКОНОДАВЦІ ПРОПОНУЮТЬ НОБЕЛІВСЬКІ НАГОРОДИ МИРУ ДЛЯ ГЕЛЬСІНКСЬКИХ ГРУП В СССР

Вашінґтон. — Одинадцять американських законодавців спеціяльної комісії для слідкування за порушенням людських прав найменували існуючі громадські групи сприяння виконанню Гельсінкських угод в СССР кандидатами на Нобелівську нагороду миру в 1978-му році. Комісія, яка була створена в червні 1976-го року, складається із шістьох сенаторів, шістьох членів Палати Репрезентантів та по одному представникові Державного департаменту та департаментів оборони і торгівлі. Їх офіційна назва — Комісія Безпеки і Співробітництва в Европі, а її очолює Данте Фасселл.

Найменування громадських груп в СССР, включно з українською, американські законодавці внесли листом з 30-го січня 1978-го року до Інституту Нобля в Осльо, Норвегія, згідно з повідомленням пресового аґенства Ройтерса з 3-го лютого, в якому рівнож сказано, що члени норвезького і бельгійського парляментів рівнож внесли подібні найменування.

Лист американських законодавців відмічує арешти і запроторення 15-ох членів громадських груп в СССР, включно з п'ятьма українцями, називаючи їх людьми „великої моральної відваги" та стверджуючи, що вони „поставили своє життя на службу мирові і гідності всіх народів". За їхню активність в документуванні порушень Заключного Акту Гельсінкських угод, сказано в листі, багато з них „заплатили жахливу ціну". Першими з них були члени Української групи в Києві, стверджує лист і вичисляє засуджених Миколу Руденка, Олексу Тихого та заарештованих Миколу Матусевича, Мирослава Мариновича і Левка Лук'яненка, над якими ще досі не відбувся суд.

В дальшому лист називає Александра Ґінзбурґа, Юрія Орлова і Анатолія Щаранського, членів-основників Московської групи, яких совєтські власті „держать під арештом вже понад рік часу без суду"; Звіяда Ґамзахурдію, Мераба Коставу і Ґеорґія Ґолдстейна, членів Грузинської групи, при чому двох перших, відмічує лист, перенесено без суду з в'язниці в Тбілісі до психіятричного заведення в Москві; Мальву Ланду і Анатолія Марченка, членів Московської групи; Вікtораса Петкаса і Фелікса Серабова, членів Литовської групи. Лист згадує про активність Вірменської групи, але не подає прізвищ її членів.

Помимо переслідувань, шиканів і арештів, відмічує лист, ці п'ять груп продовжують свою працю, документуючи порушення Гельсінкських угод і пересилаючи їх до країн, уряди яких підписали ці угоди, для оцінки і публічного відома.

„Інформації передаються цими групами — стверджує лист — майже так безперервно, як безперервною є хвиля переслідувань в Совєтському Союзі".

В заключенні лист американських законодавців підкреслює, що „відданість і посвята цих груп заслуговує на признання власне такої установи, як Інститут Нобля, і тому підписані члени Американської комісії уважають „особливою честю" можливість номінувати їх на Нобелівську нагороду миру в 1978-му році.

Листа підписали, крім голови комісії Д. Фасселла, сенатори Клерборн Пелл, Річард Кларк, Річард Стоун, Кліффорд Кейс і Боб Дол та конгресмени Джонатан Бінґам, Пол Саймон, Сідні Ейтс, Джон Бюканан і Міллісент Фенвік.

Сенатор Патрик Леґі не міг підписати листа з уваги на те, що він в цей час перебував за кордоном. Його речник у Вашінґтоні заявив, що він вповні погоджується з його змістом.

В Београді знову відкинено совєтський проєкт кінцевого комунікату

Београд, Югославія. — Ройтер інформує, що західні і невтральні країни поновно відкинули совєтський проєкт кінцевого комунікату Европейської конференції для справ миру і безпеки, яка, згідно з ранішим пляном, мала закінчитися в половині лютого ц. р. Голова американської делеґації на Београдській Конференції амбасадор Артур Голдберг заявив, що новий совєтський проєкт заключного акту не має реальної вартости, не охоплює всіх подробиць перебігу нарад і не запевняє виконання усіх постанов, прийнятих представниками 35-ох держав на Гельсінкській Конференції в 1975 році. Гельсінкська угода, яку якраз тепер переглядає Београдська Конференція, включає ділянки: військову, політичну, економічну, наукову та інші. Важливою проблемою є забезпечення основних прав людини й інших гуманітарних справ, які входять до „Третього кошика" Гельсінкської угоди, і про які мало говориться у совєтській пропозиції кінцевого комунікату.

Щаранський не одружений — каже ТАСС

Москва. — Совєтське пресове агентство ТАСС поінформувало, що Анатолій Щаранський, відомий жидівський активіст, а тепер в'язень КҐБ, якому совєтська прокуратура закинула „зраду батьківщини" і співпрацю з американською Центральною Розвідчою Агенцією, фактично не є одружений з Наталією Авіталь-Щаранською, яка постійно живе в Ізраїлі, але вже кількома наворотами перебувала в З'єднаних Стейтах Америки, щоб особисто клопотатися за звільненням її чоловіка. ТАСС каже, що батьки Наталії написали в останньому часі листа до президента Джіммі Картера і сенаторів Данієля П. Мойнігена та Джекоба Джевітса, заявляючи, що їхню дочку використовують в ЗСА і в Ізраїлі „злонамірені кола" для антисовєтської кампанії.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.
Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Близький Схід

Мировий діялог, що його недавно розпочали єгипетський президент Анвар ель-Садат та ізраїльський прем'єр Менахем Бегін — це крок, який міг і ще далі може довести до ліквідації довготривалого і часто кривавого конфлікту між Ізраїлем і арабським світом. Переговори між Єгиптом та Ізраїлем наступили після майже 30 років запеклої ворожнечі, під час якої араби не тільки не признавали Ізраїлеві права існувати як самостійна держава, але всіми способами старалися знищити ту країну. І хоча більшість арабських країн і лідерів палестинських арабів не приєдналися до єгипетсько-ізраїльських переговорів, то сам факт, що єгиптяни та ізраїльтяни переговорюють між собою, замість воювати — це сам по собі преважливий крок вперед до замирення на Близькому Сході.

Проте, протягом останнього часу виринула поважна перешкода на шляху до єгипетсько-ізраїльського порозуміння, а саме, що на Сінайському півострові, що його Ізраїль обіцяв повернути Єгиптові, ізраїльський уряд плянує надалі залишити цивільні оселі, які були б під ізраїльською адміністрацією та охороною ізраїльських військових частин. Перешкоду до замирення збільшує факт, що уряд прем'єра Бегіна продовжує встановляти ізраїльські оселі на арабських землях на західньому березі ріки Йордан. Ця політика Єрусалиму викликала гостру критику з боку уряду ЗСА, бо президент Джіммі Картер, державний секретар Сайрус Венс та інші члени американського уряду вже кількакратно заявляли, що ізраїльські оселі в Сінаї та на західньому березі Йордану є „нелегальні" і становлять „поважну перешкоду до замирення на Близькому Сході".

Не можна заперечити факту, що Ізраїль находиться в дуже небезпечному становищі, якщо взяти до уваги кількісно переважаючу силу арабського світу. Проте, треба теж зрозуміти арабів, які не хочуть погодитися на те, щоб їхні території на західньому березі Йордану і біля Ґази, окуповані під час війни в 1967-му році, стали складовою частиною Ізраїля, бо ізраїльський уряд, створюючи там посілості, твердить, що ці території, мовляв, є історичними землями ізраїльського народу і тому Ізраїль не звільнить їх. Також оправданим є обурення єгипетського уряду щодо плянів Ізраїля затримати свої оселі на Сінайському півострові. Існування цих осель на поверненій Єгиптові території було б зневагою для суверенітету єгипетської держави, бо ніяка країна не хоче мати на своїй території чужоземних колоній, хоронених чужим військом і з чужою адміністрацією.

Можна зрозуміти побоювання теперішнього ізраїльського уряду, що без „безпечних кордонів" Ізраїль не може успішно протиставитися переважаючій силі арабського світу. Проте, існує реалістична компромісова розв'язка, яку пропонує президент Джіммі Картер, а саме, щоб в заміну за дійсний мир з арабськими державами, вперш у чергу з Єгиптом, які визнали б право Ізраїля на існування як самостійної держави і встановили б з Іраїлем нормальні дипломатичні, торговельні, культурні та інші зв'язки, ізраїльський уряд погодився звільнити більшість з окупованих арабських територій і погодився на створення „палестинської батьківщини" в складі Йорданії. Встановлення нормальних відносин між арабськими державами та Ізраїлем до великої міри зліквідувало б небезпеку нової війни на Близькому Сході і тоді Ізраїль не потребував би мати „безпечних кордонів", тобто, не мусів би затримувати під своєю контролею окупованих арабських територій, як теж не мусів би боятися палестинських арабів, бо вони мали б свою автономну „батьківщину" в складі Йорданії.

Пропонований президентом Картером компроміс в теперішніх обставинах є ще найбільш реальною можливістю замирення на Близькому Сході.

Роман Рахманний

ЩОБ ЖИТИ І ТВОРИТИ ПО-УКРАЇНСЬКОМУ

Перегортаєш сторінки щойно виданої книги „Ваплітянський Збірник" і перед очима розгортаються сторінки історії української людини за минулого півстоліття. Зміст книги, на перший погляд, здається сухий, науково-дослідницький: доповнений збірник матеріялів з життя і творчости співучасників літературно-мистецького руху ВАПЛІТЕ, що виник у другій половині 1920-их років.

Хто з нас мав можливість ще в юності своїй читати принаймні деякі твори цих письменників, той зберіг у своїй пам'яті основне враження про них: допитливих, мужніх і щирих українських людей, що не мали можливости досягти вершка свого творчого розвитку... Їх передчасно замучила рука тих, кого Михайло Яловий звав „петербурзькими халуями", а Ленін — „великодержавними держимордами".

Але щойно із по-новому зредаґованих нотаток, листів, уривків творів і матеріялів про їхній рух видно кожного співучасника у реальному світлі. Це людяні, активні, принципові українські письменники, що навіть у скрутній ситуації завойованої України пробували жити по-людському і творити по-українському. Нас може вражати наївність більшости з них, що вірила в можливість українського шляху до великої всесвітньої літератури саме в нас, коли ленінґрадський Хлестаков і Тьотя Мотя з Курська вже плянували русифікацію з придушенням усяких виявів української самобутности.

Три рятівники

Однак сьогодні не про зміст їхнього внутрішнього світу мова тут.

Сторінки „Ваплітянського Збірника" в оформленні проф. Юрія Луцького фільмовим напливом приводять перед очі картини кінця Другої світової війни. Там бо починаються ниточки історії того збірника.

Зловісно гуркотіли літаки, зривалися фонтани бомб на залізничних станціях, де юрбилися військові, втікачі та біженці. Одні рятували своє голе життя. Інші тягнули клунки, валізи, а то й вагони з майном. Декому доля щастила і вони в заокеанські країни везли чимало того „добра" собі на пожиток. Інших умертвила доля ударами війни або неволі. В обох групах не бракувало діячів культури, світських і духовних.

Але був один, що, уникаючи тих шляхів, навіть про життя не дбав, а тільки турбувався про те, щоб матеріяли з життя і творчости друзів „ваплітян" збереглися для чесних дослідників і нащадків. Це — Аркадій Любченко...

Поновний прихід „грядущого хама" примусив багатьох духовників переселитися на захід. Одні виїжджали, щоб віруючі переселенці мали духовну опіку... Інші утікали, бо не відчували в собі досить сили, щоб стати на бій з „прийшовшим хамом", за Христову ідею. Серед них усіх таки був один, що проявив велику далекозорість. Поряд з іншими цінностями української культури — світської та духовної — він зберігав і з трудом перевіз у безпечне місце в Канаді згадані матеріяли померлого письменника. Це — Владика Мстислав...

У післявоєнні роки наукові дослідники дедалі наполегливіше почали порпатися в ідеологічній бороді Маркса, щоб знайти формулу ще одного „ущасливлення" ще інших країн у світі. На щастя, один молодий український учений не наслідував їх, але взявся вивчати складне й трагічне минуле України. Він дослідив ці збережені матеріяли і не дозволив, щоб нищівний зуб мирного часу перегриз їх дощенту. Крізь хмиз ідеології та жалюгідної полеміки, що по-братовбивчому підкопувала позиції ще недостріляної української нації, він зумів побачити цінне й конструктивне.

Англомовна книга „Літературна політика в Радянській Україні 1917-1934" у дворазовому виданні Колумбійського Університету була першим результатом дослідів проф. Юрія Луцького. Це, врешті, була одна з тих перших праць, що зробили помітну тріщину в мурі англокельтської зарозумілости, імперіялістичної іґноранції та нехтування українським питанням.

Юрій Луцький продовжував вивчати і використовувати матеріяли про те буряне десятиліття. Крім двох збірок під назвами „Легкосиня даль" і „Голубі диліжанси", він опублікував у Гарвардському виданні англійською мовою есей про ВАПЛІТЕ. Той есей зручно використано тепер у „Ваплітянському Збірникові" замість англомовної передмови, потрібної в такій книзі саме в сучасному двомовному світі.

Свідчення живучости

Доповнений новими матеріялами з Любченкового Архіву і збагачений чорними й кольоровими знімками та новішим науково-дослідницьким апаратом „Ваплітянський Збірник" вийшов на наукову арену, як дужий борець — свідок української правди.

Український і чужинний дослідник чи студент, а втім і пересічний любитель культуротворчих рухів має перед собою ще й збираний портрет одної епохи історії українського народу. Вона триває ще досі. Канадський Інститут Українських Студій, видавши цю книгу українською мовою, достойно і конструктивно розпочав свою науково-видавничу діяльність.

Бо — як писав Аркадій Любченко — „шалено швидко пролітають наші дні, мчать життям, як розлогими степами, наші буйногриві місяці пропливають, як гордовито задумані кораблі, наші роки... Все це, як знаєте, дуже непомітно й дуже просто..." Вони нівелюють минуле і сучасне.

Але, щоб вирвати з кігтів двох нівеляторів — часу і ворога — свій стиль життя і творчости, конечно мати людей, які хотіли б зберегти, виявити й іншим передати уміння жити й творити по-українському. Ця книга засвідчує про те, що в нас були і ще сьогодні є такі люди.

І. Вовчук

В 60-РІЧЧЯ УКРАЇНСЬКОЇ НЕЗАЛЕЖНОСТИ

(Слово на концерті в Едмонтоні в 60-річчя Української Народної Республіки)

III

Як же дивно виглядає декларація 14 діячів в українській справі, в якій відомі представники польської, русскої, мадярської, чеської еміґрації, засудивши російський імперіялізм, декларують, що будуть змагати „до утворення такої ситуації", в якій українці могли б свобідно висловитися, чи вони бажають самостійного державного існування". Чому такі ласкаві автори декларації тільки до українців, а оминають інші згадані ними народи? І не після того, як в декларації підкреслено визвольну боротьбу українців і сказано, що названі в декларації нації не будуть мати повної свободи, коли не стануть вільними українці. Узалежнення Української державної самостійности від „свобідного висловлення українців" так нагадує неґативну, а то й ворожу поставу русскої демократії до українського державного відродження. Стоячи на становищі: „не було, немає і не може бути", вона узалежнювала Українську Державну незалежність від Установчих зборів і свобідного вислову, а боротьбою проти української державної волі улегшувала большевикам захопити владу. В Національній революції свій вислів записала нація на Державних скрижалях Нового Заповіту української історії, не припиняла змагатись і змагається за них нині. А тим, що декларують змагати за утворення для українців такої ситуації, в якій вони сказали б, чи хочуть вони державної незалежности, пригадаємо Шевченкові слова: „Теплий кожух, та не нас шитий. А ласкаве ваше слово брехнею підбите".

Большевицька імперія СССР щодалі, то потрапляє в більші протиріччя і труднощі: внутрішні і зовнішні. Нині проти імперської єдинодержавної сваволі бореться не тільки український „буржуазний націоналізм", як у Москві називають невгаваючий спротив українського народу, а зростає протирежимовий спротив, дисиденський рух в самій Росії. Не тільки неросійські народи, силою включені в імперську державну систему, тиснуть на імперські обручі, а й велике невдоволення наростає серед народів сателітів, серед чималої частини їхніх партійних бюрократів, на яких спирається московсько-большевицька інтернаціональна опіка. При першій нагоді вони встромлять у спину ножа московським опікунам. А вузлів кризової ситуації що далі, то більше стає. І геополітична китайсько-московська війна, і ускладнення в комуністичному бльоці московського інтернаціоналізму, і наростаючі соціяльно-економічні й політичні трудноші в московському царстві, і наростаючий спротив проти „визвольного" загарбництва на обширі Африки. В перспективному розвиткові всі вони ускладнюватимуть ситуацію в Кремлі, загострюючи розгру в самому ханаті ЦККПСС, дуже підтоптаному, як то було після загибелі Сталіна чи після усунення Хрущова.

В імперському царстві досить протиріч і запального хмизу, щоб при першій нагоді спричинити і дебольшовизацію країни. Українське національно-політичне становище, що діє під окупаційним льодом вельми непокоїть володарів Кремля. Не з добра ЦК КПСС звелів відзначити в грудні минулого року 60-ліття створення в Харкові — УССР, яку буцім то проголошено було там 25 грудня на Першому Всеукраїнському З'їзді Робітничо-селянських і солдатських депутатів, що їх надіслано було до Харкова з Півночі. В „Радянській Україні" за 18-го грудня м. р. перший секретар Харківського обкому пише, що „в кінці листопада 1917 р. до Харкова з Росії прибуло 1400 революційно настроєних солдатів, більше тисячі червоногвардійців, багато зброї та боєприпасів. Приїхала також група досвідчених революціонерів, загін пітерських робітників і матросів Балтійського фльоту на чолі з Р. Ф. Сіверсом". Щедра допомога!

З північною допомогою большевики проголосили Харківську Республіку, „уряд" якої мав, прикриваючи військові дії проти Української держави — УНР з 17 грудня під командою Антонова-Овсієнка, запросити уряд большевицької Росії вислати військову допомогу. Не маючи ніякої підтримки серед українського народу, большевики вперше застосували тактику завоювання Української Держави знутра. Подібне робиться за брежнєвського владування нині в Етіопії, вчора робилося в Анголі, Сомалії. Члени уряду Харківської Республіки, Затонський, ствердивши на нараді, що немає виглядів на підтримку українців проти уряду УНР, заявив: „а тому доведеться провадити війну з українським народом". Для того й творилась Харківська Республіка з допомогою і участю присланих людей з півночі.

Щоб вибити з національної пам'яті українців, думи про державно-творчі діла в національній революції, перекреслити заповіти, написані на скрижалях державних актів, кремлівські володарі для скріплення колоніяльного стану УССР творять міт про 60-ліття створення її в Харкові, тоді як уряд Української Держави діяв до 1933 року і його в переговорах визнавав уряд большевицької Росії. В ювілейних відзначеннях втокмачується думка, що все почалось з „Жовтня", він бо зробив „докорінні зміни в судьбах українського народу". Відзначається УССР, колоніяльна республіка не українського, а совєтського народу. В привіті КПСС і уряду СССР, надісланому КПУ і т. зв. урядові УССР, висловлено в закликах суть ювілейної показухи: „Хай живе УССР! Хай живе героїчний совєтський нарід — будівник комунізму!" Тільки в світі сатанинської сваволі большевиків можлива показуха(ювілей колоніяльної республіки без народу. Не сила, а слабість штовхає кремлівське керівництво імперії дурити історію, творити міти, уряджуючи ювілейні показухи в боротьбі з національно-політичним становленням в Україні.

Гуманістичні ідеї українського державного відродження не раз пробивались з-під криги московсько-большевицької окупації України. В 70-их роках,

(Закінчення на ст. 8-ій)

Степан Куропась

ОРИҐІНАЛЬНА ПРЕСКОНФЕРЕНЦІЯ

Чікаґо. — Місцева „Самопоміч" купила дім за 29 тисяч без цента. Купила, бо для українських сеньйорів треба клюбу, треба місця, де можуть харчуватися обідами за 50 центів. Харчувалися перед тим в домівці „Левів", тепер в домі відділів УНСоюзу.

Сеньйорам треба місця, де по обіді від 11-ої до 1-ої могли б дальше оставати, а не виходити. Треба їм теж суботи і неділі, які зайняті.

Голова „Самопомочі" д-р Павло Турула підписав ґіпотеку на повну суму купна і подав просьбу до стейту про допомогу. Кредитівка „Самопомочі", яка дала повну суму, не могла ще дати позичку на ремонт.

І що сталося? Стейти і місто оглянули дім і пляни ремонту та були заскочені приємно („імпрест") плянами і дали 37 тисяч на ремонт. Радіючи успіхом, д-р Турула скликав пресову конференцію, зложену з делеґатів наших братських Союзів, церковних громад, УККА і фінансових установ. Конференція відбулася в домі кредитівки. Д-р Роксоляна Герасимів, що очолює кредитівку, наспілку з д-ром Турулою вміло провела наради. Американські репрезентанти стейту, департаменту губернатора для сеньйорів, як теж міської управи, стейтові конґресмени і сенатори мали промови, а відтак, п. Лев Казанівський передав д-рові Турулі цертифікат на 37 тисяч.

Пресова конференція зібрала 44 особи, а саме: від Кредитівки д-р Герасимів, Роман Мицик і О. Плешкевич, д-р Ю. Куляс від Секюріти Сейвінґ енд Лови, від бюра Суспільної Опіки д-р Верес і пані Борович, від сеньйорів Іван Іванчук, інж. Сеньків та пані В. Бережан, інж. Форович і пані Думіньска. Представники преси: проф. Антонович — „Екран", Степан Куропась — УНСоюз і „Свобода" та п. Олексюк — кореспондент англомовної преси. Отець митрат Маріян Бутриньский зі собору свв. Володимира і Ольги та о. декан Федір Білецький з православного собору св. Володимира мали короткі промови, як теж Іван Іванчук і підписаний. Що буде в Будинку Сеньйорів? Хто допоміг дістати дотацію?

Проєкт закуплення дому і перебудови випрацювала Управа „Самопомочі" і у вересні минулого року звернулася до федерального уряду з проханням признання дотації на перебудову і влаштування Осередку Сеньорів („Titel — V — Grant for Multipurpose Senior Center").

До позитивного виєднання дотації причинилися передовсім п. Лев Казанівський, директор Проєкту Опіки над Сеньйорами Етнічних Груп (Project Senior Ethnic Find) і пані Калина Помірко, директор бібліотеки при Відділі Опіки над Сеньйорами міської управи.

Згідно з наміченим пляном, в Осередку буде влаштована простора заля на 200 місць з модерною кухнею, де будуть видавати обіди, які спонзорує управа міста. Тут також будуть полагоджувати справи працівники Суспільної Опіки. Нагорі будуть влаштовані бюра Суспільної Опіки та клюбів, конференційна заля або робітня та приміщення Товариства „Самопоміч".

Осередок буде відкритий постійно, наші сеньйори зможуть у довільнім часі там перебувати на безжурних розмовах в крузі своїх знайомих при чаю, користати з підручної бібліотеки і читальні, а то й самим організувати корисні зайняття.

Рівночасно з переданням дотації передано від Іллінойського Стейтового Уряду такого листа:

„Департамент Опіки над Старшими надзвичайно радіє тим, що може відіграти хоч ту невелику, але позитивну ролю для полегшення життя сеньйорів у західній частині міста. Директор Департаменту пані Джозефіна Облінґер заявила, що Осередок буде служити сеньйорам західньої частини міста з окремим завданням дбати про допомогу тим сеньйорам етнічних груп, що замешкують ту дільницю, а не говорять по-англійському. Це признання (дотації) є тим більше на часі, бо громада сеньйорів в західній частині міста з кожним роком збільшується...".

Софія Наумович

СПОГАДИ ПЛЮЩА

(1)

Мова про книжку Леоніда Плюща „У карнавалі історії", *) що появилася 1977 р. французькою мовою у видавництві Сей, Париж, у перекладі Сімона Венсена з московської мови. Остання примітка важлива, бо деякі місця погано перекладені, а українські ймена і назви жахливо перекручені. На цю книжку появилося у Франції багато прихильних рецензій, деякі критики поставили ці спогади вище Солженіцинових, підкреслюючи щирість, із якою Плющ признався до свого молодечого захоплення московським комунізмом, тоді як Солженіцин намагався всіляко приховати вислужництво режимові, відбуваючи своє ув'язнення у вигідній „шарашці".

Український читач ставитиме інші вимоги до Леоніда Плюща, який перед усім світом признається до свого українства, до якого причалив уже в зрілому віці, не мавши щастя народитися в Україні та у свідомій родині. Ці факти слід мати весь час на увазі при читанні цих, багатих на факти, спогадів, з яких подамо ряд уривків.

У короткій передмові автор каже, що його розповідь „представляє Сов. Союз очима громадянина, який перейшов від фанатичної віри у совєтську владу до боротьби проти її забріхання й рознузданого терору, жертвами якого стали „дисиденти". (лапки наші).

З ледве накресленого життєпису довідуємося, що батько і бабуня Леоніда були українці з Борзни, а мати (без поданої національности), була „робітниця" й „атеїстка", яка „намагалася мене переконати, що Бог не існує" (ст. 12). Проте, релігійні практики бабуні були сильніші від атеїзму матері. У школі „більшість учителів була разюче глупа", а „моїми ідолами були Робесп'єр, Дзержинський, Кармелюк... Я позіхав шкрябаючи завдання про „Мать" Горкого, не любив Маяковського з надто хитро-мудрим стилем." (18)

З дитячою наївністю Леонід зголошується до бриґади охорони пограниччя..щоб боротися проти „шпигунів" (19) Зголосився до КҐБ, але йому відмовили із-за фізичної кволости. Незабаром одна комсомолка розказала йому про Хрущовий рапорт (20). В університеті зустрінувся з антисемітизмом уперше: „Що, вона українка? З морди видно, що жидівка... її спалять при іспитах, не приховається!" Це мене схвилювало: наші керівники антисеміти? Комуністи? Не мають права!" (21)

„З нагоди московського фестивалю 1957 р. до Одеси нахлинуло багато муринів, арабів й інших чужинців. Проституція росла стрілою" (22) „Моя вчителька перебувала довго у шпиталі й розказувала мені дивні речі: керівний лікар, жид (це вона підкреслила) свідчив здоровим, що вони важко недужі, вимагають відпочинку, інвалідної пенсії тощо. Усі лікарі й медсестри знали про те, але боялися протестувати." Міліція, куди звернувся Плющ, зам'яла справу. (23)

„Університетський настінний журнал „Думка" з епіграмою „Коґіто ерґо сум" (думаю, отже існую) закрили, бо ж „чому не дали епіграми „пролетарі всіх країн єднайтеся"? (25)

„Я був із товаришем у Домі письменників... Обдерті з ряс священики розказували про студії й священство, але їхні розмови крутилися довкола сексуальних пригод біблійних святих та священиків. Ми два „атеїсти", проте, нас згіршувала ця похітлива бабранина. Зокрема негідна була жіноча реакція: у найбрудніших місцях ці поетки і прозаторки похітливо кудкудакали." (28)

„Я бачив власними очима нужденне існування колгоспників... Вирішив працювати у сільській школі... Директор розглядав мене як придуркуватого, але дав мені посаду... 60 км від Одеси... Мене вдарила страшна нужда. Третина селян хворіла туберкульозою. Дехто мав корову, але молоко мусів здавати до колгоспу. 6-річна донечка моєї господині майже не бачила молока..." (29)

Ствердивши, що вчителі неграмотні, учні розпиячені, директори продажні, автор стверджує: „Уся система навчання основана на демагоґії, блефі й на манії статистики." (34)

У розділі „Київ" автор на студіях політекономії в університеті. „Перші розділи Марксового „Капіталу" мене цікавили, але дальші швидко знудили: професор був надто дурний, а я сам не мав охоти його читати... Йога навчила мене про існування підсвідомости, про що совєтська психологія й не згадує. (39) 1961 р. приїхав до Києва чех, Міляр Ризль, парапсихолог, щоб побачитися з Плющем. Цей мусів усі розмови рапортувати КҐБ. (42) 1966 р. повідомили з Москви що Ризль утік до ЗСА". (43) На цій сторінці згадка про В. Мороза і внизу примітка про його ж „Заповідник Берії" (43)

„Читання Леніна не давало мені ніякого задоволення... Євген Сверстюк прирівняв Ленінові думки до спіралі, яка вкручується в мозок читача. (44) На п'ятому році студій я виголосив багато доповідей про телепатію в Академії Наук України" (45)

„Кружляли чутки, що Еренбурґ був відповідальний за антисемітські погроми 1947-52 рр. названі „боротьбою проти космополітизму". Еренбурґ мав написати статтю про потребу жидівської асиміляції. Йому висилали сотнями протестні листи. Згодом усі автори цих листів знайшлися в тюрмі." (51)

„Коли у самвидаві появився „Відкритий лист до Сталіна" про голод в Україні 1933 р., я, схвильований, поїхав шукати тих, хто вижили з того часу." (51) Слідують описи голоду і московської практики „викачування останніх кришок" і висновки: „Ніхто не знає скільки людей згинуло... Партійці казали 5-6 мільйонів, тобто стільки, скільки Гітлер змасакрував жидів, а націоналісти твердять, що неменше 10-ти мільйонів. Правда мала б бути посередині. Капіталістична лівиця повинна добре подумати заки почне будувати це „радісне майбутнє", цю „криштальну палату" Достоєвского" (53) Далі слідує критика Турґєнєва, Толстого, Ґоркого, Павстовського, і похвала Ґріна і Сент-Екзюпері. Про Дудінцева: „критикує сталінізм як комуніст, і сіє надію на краще майбутнє" (60) Євтушенко... нагадує Хлєстакова... став офіційним „опозиціонером", який прогулькує по Заході, мовляв дивіться яке КҐБ ліберальне до тих, що „сперечаються". (63)

„За прикладом Москви, Подґорний і ко. викрили формалізм Драча, Коротича, Вінграновського... Ми з жінкою не знали про відродження української поезії й довідалися щойно завдяки цій критиці... ми кинулися читати їхні збірки. А вони й справді варті були читання! Драч безмежно талановитіший від Євтушенка. Серед цього погрому української літератури, нагорода Леніна для Солженіцина виглядала на похмуру фарсу. Мене гидили довгі похвали у пресі для „Івана Денісовича"... Влада організувала зібрання в Академії Наук... Офіційний маляр Касіян цитував Хрущова, підібравши найгірші епітети для малярів і письменників. Я забрав слово: „Яку це так, коли письменник, чи поет, признається до помилок, то робиться нічим, як наприклад Павличко і Тичина?" (65) На це дістав дурну відповідь. А далі слідує розповідь про чеченця Артура „засланого в Сибір де він навчився ненавидіти москалів". (65)

У дискусії з якоюсь М., в якій Плющ боронив жидів, вона йому кинула: „Ти нечесний, борониш жидів, бо твоя жінка наполовину жидівка!" (73) „А пригадай, що твоя сестра не могла дістатися на університет, бо вона бідна і не-жидівка!" (72)

(Продовження буде)

* "Daus le carnaval de l'histoire", Editons du Senil, Paris 1977.

ПРОТОКОЛ

НАРАД РІЧНОГО ЗАСІДАННЯ ГОЛОВНОГО УРЯДУ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

яке відбулося в днях 23-го до 27-го травня 1977 року на Союзівці в Кергонксон, Н. Й.

(14)

11. ДИСКУСІЯ НАД ЗВІТАМИ ТА ЇХ СХВАЛЕННЯ

Продовження

Вівторок, 24-го травня
Четверта (пополуднева) сесія

Сесію проводить заступниця головного предсідника Марія Душник.

Почесний член Головного Уряду д-р Ярослав Падох: Дві ділянки завдань УНСоюзу є в наш час найбільше занедбані, а це організаційна і культурна. І про це я хочу кілька слів сказати. В організаційній ділянці, без ніякої паніки, я хочу підкреслити, що нам грозить катастрофа, якщо Головний Уряд, тобто ми всі і Екзекутива, не усвідомлять собі, і вчасно не усвідомлять собі структуральну зміну нашої громади в Америці, яка особливо вдарила по УНСоюзові та братських установах. Давних секретарів-громадян, які майже, як місіонарі, „ходили в народ", на превеликий жаль нема. Не заступлять їх ані діти, ані їхні внуки. Мусимо деінде шукати працівників на союзовій ниві, яка, як всі знаємо, є дуже важка і вимагаюча. Нам треба піти вже випробуваним шляхом, тим, який знайшли богато скорше перед нами інші, чужі, неукраїнські братські забезпеченеві організації і прискорено заступати чисто стовідсотковий громадський сектор громадських робітників півпрофесійними, а то з часом і повним професійним чинником. Ми впроваджували цю зміну, яких 15 років тому і були добилися певних успіхів. В Організаційному Відділі ми мали шість обласних, тобто майже професійних організаторів і вони працювали на професійній базі. Вони не змогли розвинути вповні своєї праці і, я б сказав, місії — переміни Союзу з двох причин: Раз, що була дуже обмежена свобода діяння Організаційного Відділу. Я підкреслював давніше, я підкреслюю тепер, незалежно від того, хто стоятиме на чолі Організаційного Відділу. Немає громадянина, який міг би провадити на ширшу скалю громадську діяльність, не маючи ніякої компетенції, ніякої можливости плянувати і свої пляни переводити в життя, очевидно при збереженні статутових обов'язків і відповідальности перед Головним Урядом і Конвенцією, про що виразно говорить статут. Спираючись на своєму довголітньому досвіді (18 років в Головній Канцелярії, а поза канцелярією в союзовій організації від грудня 1949 року — половина віку нашого), бажаю висловити моє переконання, що на теперішній організаційний курс вдолину, який буде продовжуватися, є, по мойому, дві основні речі: а) доки наш Організаційний Відділ не матиме повної свободи в своєму плянуванні, децизіях і виконуванні їх і доки Організаційний Відділ не заверне до давнішого часу, який в свойому розвитку був перерваний, тобто, коли ми базували свою працю на півпрофесійних, чи повнопрофесійних обласних організаторах, чи як там будемо їх звати; б) доки не буде можливостей перепровадження курсів і постійного перевишколу і вишколу всіх наших союзових працівників, включно з секретарями — даремною буде праця того, чи іншого керівника Організаційного Відділу, бо часи змінилися і вони вимагають радикальних змін, навіть якщо б ці зміни мали більше коштувати. Я пропонував би, щоби ми вирішили про створення асекураційної союзової школи, найкраще на Союзівці, де є приміщення і відповідні для цього обставини. Школа була б постійною і постійно перевишколювала б по десять, чи сто людей на фахових знавців асекураційного діла.

Але, ще є друга ділянка, яка, може, не в тій самій мірі, але у величезній мірі може заважити на дальшій долі УНСоюзу, а це ділянка культурна. Велику зміну на краще в цій ділянці принесе виконання численних резолюцій, схвалених Головним Урядом за довгий ряд минулих років. Згадаю тільки найважнішу з них — відновлення і заставлення до праці традиційної Культурної Комісії. Колись вона в заранні нашого союзового існування була, як Просвітна Комісія, яка проробила кольосальну роботу. Впродовж кількох років, в цей ранній час (де більшість наших людей була неграмотна, чи малограмотна) вона розпустила по Америці понад 110 тисяч книжок. І якщо ми не відновимо цієї Комісії і не дамо їй ширшої компетенції, ширшої можливости праці — я думаю про Комісію, до якої вислали б своїх делегатів всі центральні культурні, наукові, мистецькі та інші установи і організації (за наших часів була така Комісія з тих делегатів) — то ми не рушимо з місця праці. Ми не можемо спиратися зовсім на старих взірцях. Ми не будемо друкувати наукових збірників. Для цього є цілий ряд культурних, наукових та інших організацій. Їм залишити цю роботу, але при нашій повній співпраці і при нашій фінансовій допомозі. Ця Комісія допомагала б відновити, очевидно на нових основах, давню широку, направду історичну, культурну працю й знову поставити значення й повагу УНСоюзу на надрядній висоті. Це, в свою чергу, збільшило б також атрактивність забезпечення в УНСоюзі саме наявних широких наших верств, зокрема молодих, вже тут народжених людей, яким треба чимсь заімпонувати. Бо самою асекурацією їх до Союзу не притягнемо. Дозвольте пригадати, здавалось би може преважливу згадку, яку я вичитав в „Пропам'ятній Книзі УНСоюзу" в його 40-річчя в 1936 р., ст. 137, де цитується звичайну вістку із „Свободи": ...В „Свободі" подала Просвітна Комісія УНСоюзу точні дані, як має виглядати центральна українська бібліотека в Америці, що мало б бути в українському музеї в Америці і що мало б бути в українському архіві в Америці, які мали б бути засновані при УНСоюзі". Зважте, пані і панове, що це було надруковане в 1936 році в цій книзі. Які кольосальні, широкі пляни на цей час! При наших скромних фондах і скромности людей, культурних людей, які кольосальні пляни мав тоді Союз. Читаючи цю згадку, відчуваємо і розуміємо, чому постав Союз, чим він був для нашої громади і чому громада нас піддержувала і називала нас „Батьком Союзом". Цю назву вже сьогодні рідко чується, а якщо чується, то деякі добрі, чи злі, правдиві, чи фальшиві приятелі роблять собі нераз з цього насмішки. Зачнім нового великого бажати і велике чинити, навіть, коли йтиме про великі втрати. Коли б ви мене запитали, щоби в одному реченні сказати, як я уявляю собі розвиток нашої культурної діяльности, відновлення старої культурної діяльности, а потім, що мало б прийти в організаційній справі і допомогти рушитися організаційній справі рости, то я сказав би: створім цю Комісію при участи всіх центральних культурних установ і даймо їй постійний бюджет. Я не думаю себе популяризувати... Якби ми дали 1, 10, чи навіть 25 відсотків нашого чистого щорічного зиску, то це піднесло б нашу цілу громаду під небо високе. На нинішні скептичні часи, де кожна організація робить для себе, УНС знову був би Батьком нашої громади. Громада напевно віддячиться за це УНСоюзові і допоможе в його дальшому рості. Кінчаючи, хочу зацитувати з офіційного органу Українського Пласту „Пластовий Шлях" ч. 3/50 з 1976 року, де написано: „...Фінансував видання англомовної Енциклопедії Українознавства УНСоюз і цим збудував собі культурний „хмаросяг". Хто знає, пані і панове, чи той хмаросяг, який є нашим досягненням, є досягненням, чи „хмаросяг" культурний не допоможе нам більше в оргаінзуванні членів і в нашому дальшому рості. Про цей другий „хмаросяг" пам'ятатиме не тільки пластова молодь, але вся молодь, яка незабаром вестиме УНСоюз. Пам'ятаймо про це. Дякую.

Головний радний Євген Репета: Тут вже була мова про такі справи, як відписування морґеджів, чи позичок. До цієї справи я також хочу додати свій голос. Перевіривши фінансові звіти з попередніх років і звіти, над якими ми дискутуємо, я знайшов таке: що втрати на продажі домів в Ню Йорку від 1969 до 1974 р. виносили $66.329, в 1975 році $6.773, а в 1976 році $31.845 — разом на суму $104.941. Цього року треба буде ще списати яких $40.475. Пані касирка каже, що ще є 12 сумнівних позичок, на яких $110,000.00. Отже, разом $255,000.00 відписано, чи втрачено від 1969 року. Це є поважна сума, яка не була передбачена. І тому, в зв'язку з тим я домагаюся, щоби пані касирка, якщо це є можливо, подала нам такі інформації: коли кожна з тих позичок була дана; прізвище, кому позичка була дана; хто в кожному випадку зробив оцінку тих домів; через якого „ріелестейтора" була куплена ця посілість, на яку була дана позичка; хто в кожному окремому випадку замикав контракт; на який відсоток оціненої вартости дано позичку. Отже ці речі я хотів би дістати. Бо я думаю, що це не є маловажна справа, коли ми тратимо понад двісті тисяч долярів. Щось там було не впорядку і Головний Уряд повинен над тим поважно застановитися. Кожне більше місто має ту саму проблему, що цілі дільниці є злі. Те саме є в Клівленді, в Детройті, в Чікаґо, в Нюарку. Мають ту саму проблему і інші менші міста. Я говорив сьогодні з інж. Куропасем і він сказав мені, що за останніх п'ять чи шість років в Чікаґо дістали дві, чи три позички і не відписали жадної. Що сталося, що ми натрапили на таку справу в Вронксі? Друга справа: Ми часто дискутуємо над тим і тратимо час, чи заанґажувати організатора до праці і скільки йому заплатити, чи дати щось на якусь організаційну ціль, чи підвищити нагороди секретарям, а в той самий час нічого не говоримо про те, що ми в 1969 році закупили стаків на 526 тис. дол., а вони сьогодні варта 135 тис. дол. Ми на них втратили близько 400 тис. дол., так як би то було тільки 40 дол. І чи ви не думаєте, що ми над тим повинні застановитися? Я вважаю, що треба поставити під сумнів кваліфікації тих, які рішали цю справу. Я сумніваюся, чи вони мають до того дуже великі кваліфікації, так як вони пробують нас в цьому переконати. Було би добре, щоби ми мали ухвалений бюджет і щоби він був включений до звіту. Бюджет щодо Корпорації Дому нашого. То значить, що ми хотіли би бачити передбачені приходи і розходи. Бо бюджет є важною справою. І якщо такого нема, то я питаю, чи було би можливим, щоби його виготовити і дати до протоколу. Я знаю, що це забере трохи часу і праці. До пана редактора Драгана я маю такі справи: Пане Редакторе. Абстрагуючи від того Вашого звіту, який Ви відкликали, я хотів би знати таку річ: Скільки ми маємо в редакції людей тепер, а скільки ми їх мали тому 5 років? Скільки в друкарні ми маємо людей тепер, а скільки ми їх мали тому 5 років? Які друкарські машини закуплено, а яких ще машин бракує? А якщо бракує, то чому їх не закуплено, що стоїть цьому на перешкоді? Мені виглядає, може я помиляюся, дай Боже, щоби я помилився, що ми легко погодилися на те, що ми майже зруйнували Організаційний Відділ і я, думаю, що тепер на черзі є Редакційний Відділ. Я думаю, що над тим нам треба дуже поважно застановитися. Контрольна Комісія подала, що в звіті головної касирки не є включена амортизація будинку. То є поважний відсоток, якщо вони погодилися, що амортизація є. Дальше — мені так виглядає, що по стороні активів повинні бути включені ті відсотки від Корпорації Дому, які нам належаться. Тут хтось подавав, що тих відсотків є на два мільйони з чимсь. Але, прошу панства, як ми ці відсотки рахуємо? А чи не думаєте, що нам належаться відсотки від відсотків? Бо я думаю, що це був би правильний спосіб і це було би здоровою фінансовою процедурою. Значить, в такому випадку тих відсотків нам належиться значно-значно більше. Я особисто не хотів би цієї справи дуже драматизувати, але воно так є і над цим ми повинні поважно застановитися. З Канадою є поважний клопіт. В 1970 році в Канаді було зорганізовано 1110 нових членів, в 1971 році 543, в 1972 році — 560, в 1973 році — 652. Ми впали тепер до 302. На жаль, я не маю даних, чи з моєї вини, чи з вини когось іншого, щоби порівняти також суму забезпечення, бо членів можна зорганізувати на велику суму і на малу суму. Але навіть і це вистачає, щоби побачити, куди той „тренд" йде. Дальше: ми виплатили корпораційних видатків 52 тисячі долярів, майже вдвічі більше, як в 1975 році. Тепер, що ми робимо? В заміну за шуканням організаторів, на те, щоби збільшити прибуток нових членів, що ми робимо? — Ми намагаємося це надолужити загальними коштами подорожі. Ми думаємо, що як ми будемо по Канаді літати, то ми тим способом здобудемо нових членів. Я думаю, що це є неправильна фінансова політика. Ми видали на подорожі в Канаді 3 тисячі долярів, ми видали 2 тисячі долярів на канцелярію — і що з того? Як ми так дальше будемо робити, то я думаю, що ми будемо у ще гіршому положенні. Мені здається, що справу з Канадою треба дуже добре перестудіювати і хто зна, чи не варто би зробити так, як зробили лютерани в Канаді, які відділилися від ЗСА, об'єдналися і створили самостійний Відділ, щоби не платити корпораційних податків. Я хотів би також знати, на які ще найменші відсотки ми маємо бонди і приблизно на яку суму ми їх маємо, та чи робляться якісь заходи, щоби їх продати і купити більшевідсоткові бонди. Головний організатор в своєму звіті подав, що пересічний вік секретарів виносить коло 61 років. З того, прошу послухати, на всіх 460 секретарів маємо 86 таких, що мають більше, як 65 років. Чи Екзекутива думала над тим, що буде за два-три роки, за п'ять років? Що робиться в тому напрямі, щоби цьому запобігти, бо ж то є дуже поважний вік секретарів. Я вже не говорю про видайність їхньої роботи. Але про те, що тоді буде, коли вони скоріше, чи пізніше будуть відходити? Я думаю, що це вимагає дуже поважної застанови і аналізи вже тепер, заки ще не запізно. І ще одна річ. Деякі люди нарікають на те (я цього не бачив), що цей кіоск на горі має дуже поганий доступ і коли є велике згромадження людей, треба дуже довго чекати, а особливо люди старшого віку мусять довго чекати на обслугу. Було би добре, щоби хтось це перевірив, чи воно дійсно так є і чи не можна би якось цьому зарадити. Це не є якась особлива трудність, що її не можна направити. Дякую.

Головна радна д-р Анна Чопик: Маю прохання до Стипендійної Комісії: чи не можна би зробити список тих молодих людей, які роблять старання одержати стипендії від УНСоюзу і переслати їх секретарям, щоби вони знали, хто про стипендію старається. Недавно ми мали одну неприємну справу. Одна секретарка з моєї околиці мені нарікала, що одна дівчина, яка старалася про стипендію, написала, яка то вона дуже діяльна в громаді і отримала стипендію. А це була неправда, бо вона абсолютно в громаді нічого не робить, а ті, що є активними, стипендій не одержали. І тому є негодування. У фінансовому звіті я завважила, що готівки в банку було $402,387, а відсотків $1,440. Мені виглядає, що це дуже малі відсотки від тої суми, але можливо, що ці гроші були депоновані в грудні і не було нагоди дочислити відсотків. Скільки ми мусимо мати грошей перед їх інвестицією і скільки ви звичайно маєте готівки на руках? Я завважила, що на 8-ій сторінці звіту пана Винника є подано, що ми маємо 20 тисяч шерів „Гемілтон Траст" вартости 400 тисяч долярів, а теперішня їх вартість є на суму 32 тисячі дол. Я хотіла б довідатися, чи є вигляди на те, що ці шери підуть вгору і чи є можливість, що це станеться в майбутньому. До пана Кваса я маю такий запит: що сталося з бюстом нашого Патріярха? Я знаю, що він все ронть великі ремонти, але де він плянує цей бюст примістити. Якось так все є, що ми любимо всіх „бити". Чи не треба часом висловити подяку і признання Екзекутиві за ту працю, яку вона виконує. Вони всі працюють за дуже малі гроші. Ті гроші вони могли би дістати деінде. Часом ми навіть відбираємо від них охоту до праці, коли так їх б'ємо. Можна мати трохи похвал для них. Можна похвалити нашого предсідника, який мусів дійсно багато часу присвятити, щоби винаймити будинок. То була колосальна праця. Нашу касирку можна похвалити за те, що вона так компетентно, гарно, свої звти здає і пише. Наш головний організатор (ми його „б'ємо", бо праця не йшла, так як мала йти) пробував і робив все, що міг, щоби праця йшла. Що то часом не вдається всього зробити, але за це не можна дуже бити. Наш „Тижневик" цього року дуже поправився і є інші справи, за які можна похвалити. Кожний секретар, з яким я говорила, мені казав, що пан Сохан є дійсно той чоловік, що коли ми до нього не звернемося в якійнебудь справі, то ми зараз від нього дістанемо відповідь, чи пораду. Він є той один урядник, що нас пильнує і всім нам дає поради. А подивіться на „Союзівку". Може й хиби є деякі, але чи пан Квас не стоїть коло нас і нас не пильнує. Він тяжко працює. Чи ми знайдемо такого чоловіка, як він, щоби так все пильнував і дбав про „Союзівку". Подумайте над тим, чи то за це не треба похвалити всіх? Дякую.

Почесний член Головного Уряду інж. Степан Куропась: Пані і Панове. Ми, почесні члени, не маємо права голосувати, але ми маємо право забирати слово в дискусії. І я собі деякі нотатки поробив з наших нарад. Тут впали кілька разів такі слова: „нам треба серйозно подумати", „нам треба поважно подумати", або „нам треба серйозно застановитися". І ці слова падали і тамтого року і тому 5 років, і тому 10 років і що з того? Нічого з цього не вийшло. Застановімся поважно. А ви все говорите, так як той фармер в Канаді, як його сини питали, що мають робити, а він відповів: „знаєте що хлопці? Робіть так, щоби було добре". То не є жадна відповідь, ані порада. Ви мусите в дискусії сказати своє слово, а не питатися, яка там ситуація є, менша, чи більша, що вам сказав той, чи той. То є справа Корпорації, яка має 21 мільйон долярів. Наприклад, головний контролер пан Скальчук нам подав дуже докладні інформації відносно дев'яти резолюцій, які не були виконані. Тепер цікаво було би знати, яка була причина, що ці резолюції не були виконані. Бо можуть бути причини. Наприклад, 6-та резолюція, щоби для Канади конечно заанґажувати двох організаторів, а Екзекутива цього не зробила. Не зробила, бо не могла знайти відповідних кандидатів. Бо хто звідси туди поїде? Чи пані Уляна має їхати до Канади і шукати за кандидатами на організаторів, чи пан Лисогір? Ви, в Канаді мусите підшукати і дати рекомендацію: прошу, ми знайшли таку людину і т. п. Те саме, коли йде про Чікаґо. Бо ці панове, що працюють в канцелярії, приходять до праці на дев'яту годину, а пан Лисогір часом на десяту, або одинадцяту, бо він зайнятий є в УККА, чи деінде. То він не може знати, кого ви маєте там на приміті. Якби ви йому сказали, що ми підшукали кандидата, що буде працювати за таку, чи таку платню, бо він за 8 тисяч долярів не буде робити, тоді Екзекутива мусить рішати. Отже є такі причини, що з тих дев'яти резолюцій можуть відпасти дві. Раз на Конвенції один делеґат був поставив такий внесок: „пішліть телеграму до Вашинґтону, до фінансового департменту, щоби вони спинили знецінення доляра". Так поставив і так було записано. Але чи могла Екзекутива це спинити? Не могла. І тому серед тих дев'яти резолюцій є і такі, що їх не можна виконати, бо є якісь на це причини. Але є й такі, що вони повинні були бути виконані. Тепер Контрольна Комісія повинна нам сказати, які санкції треба застосувати за невиконання тих резолюцій. А вона прочитала і на тому кінчиться. А що статут каже, що робити з тими людьми, що тих резолюцій не виконують? Яку ви маєте на них зброю, які санкції маєте? Чи нічого не маєте? Як не маєте, то є Статутова Комісія, яка на наступній Конвенції повинна поставити якийсь додаток, „амендмент", до статуту з поясненням, що робити з тими панами, що не виконують резолюцій. Інакше вони не будуть мати страху. Наприклад, головний контролер о. Іван Ващук каже, що „я контролював „Свободу", я був один на контролі". То, мої приятелі, я 25 років був контролером і я знаю, як то є. Шевченко писав таке: „і я колись дівувала, теє лихо знаю". І я колись дівував 25 років. Отець Іван Ващук сказав, що календар - альманах приготовляється до друку. Він повинен був з місця сказати: перестаньте друкувати, бо то є пів року запізно. А він лише сказав, що приготовляється до друку. І питання є, чи приготовляється, чи ні, але треба йому вірити, що він сказав, бо якісь документи на це є. А головний предсідник сказав, що, як редактор Драган схоче, то зробить, бо календар повинен бути і він признає і між іншим — чекає до 1-го грудня. А як того не буде, то що? Які санкції на це? Тепер, коли ходить про морґеджі, ми все чуємо за той Бронкс. То є важні справи, які треба допильнувати. Один дім відписали, другий дім відписали. Що сталося? Коли ці морґежі були давані? Я хотів би спитати пана Флиса, чи то є з тих часів, коли я був заступником головного предсідника? Я не раз і не два сварився з паном Лисогором і його попереджував, щоби не давати. Ми тепер не сваримося, ми є приятелями, але чи то є з тих часів? Я тоді все попереджав, щоби бути обережними, і я все казав, що я Чікаґо знаю і за Чікаґо гарантую, а Ню Йорку я не знаю . . . Так само пан Лисогір говорить, що Джерзі Сіти розбудовується, що ми там побудували на „Ексчендж плейс" свій павільйон і що кораблі там їздять . . . Та ці кораблі ходили вже тоді, як я до Америки приїхав, а люди сиділи на куфрах . . . Тепер мені неясно, бо кажуть так, і д-р Флис каже, що ми мали за останій квартал 63 тисячі долярів чистого доходу. Приймаємо до відома, що так є, бо так говорить заступник головного предсідника, а він знає, що говорить. Але, тепер, як то погодити з тим, що від 1973 року нам не є заплачені відсотки. Як ми маємо 63 тисячі долярів чистого доходу, то хто нам заплатив залеглі відсотки за 1974, -75 і -76 роки? В системі УККА УНСоюз грає важливу ролю і має свою питому вагу. Якщо так є, то він повинен там мати більшу репрезентацію. Я не знаю, хто з контролерів, чи головних радних, крім д-ра Богдана Гнатюка, є членом Екзекутиви УККА. Я думаю, що ми повинні там мати більше наших представників. Справа редактора Драгана: Я вважаю, що він 32 роки працював в редакції і за той час процесу не було жадного, нас процеси нічого не коштували. Від коли померли Чубатий і Стоцький, ми процесу не мали — процесувалися все два професори. Нас це коштувало, як вони жили. Але то не була справа „Свободи", то була справа тих професорів. То чому тепер попав в конфлікт головний редактор з головним предсідником? Я щойно вчора дістав звіти і почав їх читати, а тут кажуть стоп, не читай. Я не маю читати? Десь зробили в кулюарах нараду, там поговорили і кажуть, що треба втихомирювати. Чому втихомирювати? Я думаю, що як є якась проблема між ними двома, як була між головним предсідником і д-ром Ярославом Падохом, то її дискутували навіть на Конвенції. Та то треба „бити" зараз, бо то, що, мовляв, треба бути тихо, то справи не полагоджує, то лише цю справу продовжує ще на один рік. Якщо є важні причини, а Контрольна Комісія подала, що є важні причини, то треба їх обговорювати, щоби всі члени Головного Уряду про це знали. А тепер ви кажете, що про цю справу тепер не вільно говорити, бо ми будемо говорити в кулюарах і ми вам скажемо, як ми її полагодили. Я не думаю, що це є добрий спосіб так цю справу полагоджувати. Тепер, як редактор Драган сказав: „Пані і Панове — мій звіт не існує", нам треба знати, чи він свій звіт відкликав під пресією, а якщо так, то під чиєю пресією. І чи він це зробив з власної ініціятиви?, — а якщо так, то які обставини Вас змусили, Пане Редакторе, до цього? Чи сумління Ваше, чи голос „згори" для добра УНСоюзу? Хочемо знати, чому Ви це зробили. Тепер про Комісію. Я думаю, що в нашому Союзі є щось неправильно. Якщо такі недоліки є і їх не можна усунути, то, як кажуть німці, є такий „кайзершніт", цісарський, чи як там це по українськи переложити. То будуть знати науковці, такі як д-р Падох, голова НТШ, — він вам сказав би, як то докладно переложити. Бо як ця Комісія з чотирьох, чи п'ятьох членів прийде і скаже вам, що все є благополучно, що на фронті є мир і спокій? (На заході вже давно є спокій, а на сході тепер). Коли ходить про національну корпорацію, то раз кажуть, що це є будівельний комітет, а раз, що це національна корпорація. Кожна корпорація має свої книги, має президента, секретаря, корпораційні книги, якісь документи, бумаги і т. д. Чи Контрольна Комісія бачила ці всі корпораційні документи, ті книги, чи то все є включене в союзові документи. Бо ми колись, щоби не було клопоту (за моєї пам'яти) створили корпорацію „Свободи", окрему, бо, як „Свобода" буде мати клопіт і як хтось її заскаржить до суду, щоби Союз за це не платив. А так можна казати, що „Свобода" є бідна і Союз мусить до неї доплачувати. І на це ця корпорація була створена. І як справа опинилася в суді, то ми казали: нічого не зробиш, „Свобода" бідна. Отже, УНСоюз є відповідальний за дитину, за корпорацію того дому. Коли ми вже при „Свободі", то я мушу сказати, що редакторові Драганові роблять кривду, наприклад, в Чікаґо. І головний радний Дорошенко має рацію, коли каже, що були скарги. До мене також люди приходили і казали: Куропась, зробіть щось, бо нашому спископові кривду зробили. А я їм кажу: я тепер є ніщо в Союзі, я є тільки почесним членом. А почесний член то є щось таке, що як когось хочуть позбутися, то зроблять його почесним членом і то з ласки Контрольної Комісії, бо як вона не порекомендує, то не буде. Але я маю приятеля Драгана, я зателефоную до нього і я вам зроблю. Я задзвонив до редактора і кажу: що Ви там робите? Та Ви собі зачали з цілою дієцезією. А це є величезна територія. Від Огайо аж до Тихого Океану, а на полудне йде до Міксіко. А редактор мені відповів: по цій імпрезі була згадка на першій сторінці і я чекав на допис, але його не було. Аж тепер прислав д-р. Лисейко. А я йому кажу: Ви мусите помістити зараз, бо люди кричать, тероризують, що виступають з Союзу (чи вони то зробили б, то інша справа, але треба людей втихомирити). І редактор цей допис помістив. А люди знову в крик. Чому на четвертій сторінці, чому не на першій? На першій сторінці то не може йти, бо дописувач під тим дописом підписується. Друга сторінка була завалена, а в підвалі це не могло йти. Третя сторінка є призначена на некрологи та інші повідомлення і тому цей допис був поміщений на четвертій сторінці. Але головний радний того не знав і в добрій вірі православний боронив католика. В нас вже тепер в Союзі нема різниці між старими і новими емігрантами, а православний боронить католика. Приємно, що головний радний це зачепив, а католик не міг, бо не мав відваги. А тепер про сенатора Юзика. Знаєте, він є сенатором. Його тут між нами нема і тому я на цю тему не хочу багато говорити. Але він каже, що ми, американці, забираємо гроші з Канади і робимо канадцям кривду. То так воно не є. Та ж ми граші депонуємо в канадських банках, як я знаю, і я не думаю, що якась зміна зайшла. Ну, то, як він може сказати, що ми гроші забираємо і дуже мало Канаді даємо. Як би так було, то я був би перший, який протестував би проти цього, хоч я не маю голосу. Я думаю, що ви на це дістанете пояснення, але його звіт є такий і я хоч є проти всякої цензури, то звіт сенатора треба би сцензурувати. То не пасує, як може заступник головного предсідника казати, що ми забираємо канадські гроші. Хіба би так було. Отже, сенатор не знає того, що всі гроші з Канади залишаються в Канаді. Злодійства немає. Пан Геврик говорив, що він контролював діловодство в Канаді. А знаєте, як то иглядає? Перед паном Зоричем, нашим представником на Канаду був Павло Дуда, який зараз живе у Віндзорі. Та він ці документи тримав в куферку під ліжком. То не є жадні документи, ані книги. І що там є контролювати? А тут є питання, щоби вислати двох контролерів, щоби вони відкрили цей куферок і подивилися на ці „корпораційні папери". Ви є директорами цієї корпорації, яка має понад 41 мільйонів долярів і як ви щось говорите, то ви мусите знати, довідатися, спитатися і т. п. Тепер тим представником на Канаду, чи як там його звуть „чіф ейджент" є пан Зорич. Він ним був перед тим, але тому вісім років його пан Лисогір зліквідував. Пан Геврик каже, що він вже поправився, а пан Лисогір каже: „я дуже перепрошую, я зробив помилку", і взяли назад пана Зорича. Вже винайняли льокаль на канцелярію, а це значить, що Канада є на добрій дорозі. Я ще хочу деякі справи зачепити, а іменно: наша Екзекутива засідає щодва місяці, чи щотри місяці — залежить, як їм треба. Я завважив, що вони лише в останньому часі говорили про союзових сеньйорів. Та, панове, поставте на програму справу сеньйорів, справу побудови дому для сеньйорів. Пан предсідник тут минулого року говорив, що щось в цій справі будуть робити і я вірю, що будуть робити і цю справу пильнувати. Але поставте на порядок нарад, щоби Юзик і другі знали. До вашого відома подаю, що вже не існує так звана „лончо-

ва екзекутива", де разом ходили їсти, а Славко не ходив, бо він приносив полуденок з собою, а другі їли вареники і рішали справи. Отже тота Екзекутива повинна сказати: гей, та треба щось за тих старих говорити. Вони про це не говорили і я хотів би знати — чому не говорили. Вони цісі справи не поставили на порядок нарад і тому я думаю, що зовсім не читали і не читають того, про що я писав у „Свободі". А я вірив, що вони читають. Контрольна Комісія нам сказала: „Ройлрод Компані" не платить нам відсотків від наших бондів. Колись, як я був контролером, то я боровся з доктором Кібзеєм, щоби ми ці бонди продали, бо вони нам роками жадних відсотків не приносили. І ці бонди не є продані до нині. Ну, нащо тримати аж до того часу, доки ці бонди дозріють, щоби дістати назад свої гроші. І прийшла інфляція і з тих 140 тисяч зробилася половина. Пан Гавриш сказав, що ми тому падаємо в членстві, бо була велика криза і що був ювілей 100-річчя поселення, та що це перешкодило нам в організуванні нових членів. Я хотів би, щоби він мені пояснив, як то може бути, що такі імпрези, як 100-річчя поселення, перешкоджали в роботі. Я думаю, що навпаки, такі імпрези, великий рух, пікніки, ви бачите людей — це все сприяє в праці, а не тоді, як люди сидять на печах. Або він каже, що ті молоді люди говорять, що вони є горді за своє українське походження. Якщо вони є горді, то нехай вступають до УНСоюзу. Але, якщо вони є лише горні на словах, то тоді інша справа. Пана Гавриша титулують „організаційний віцепрезидент". Ми такого титулу не мали і без Конвенції не можемо мати. Пан Репета є досить такий революційний, бо він . . . Хто? То не пан Репета? То пан Дідюк? Добре, Він каже таке: не дай Боже внести якенебудь застереження на засіданні Головного Уряду. Добре, пан Дідюк признає, що це його слова. То є сильні слова. Якщо так є, то ми йдемо вдолину і я питаю, як далеко ми будемо йти? Пані і Панове! Я на самому початку сказав, що над всіма справами треба серйозно подумати, над ними застановитися і аж тоді про них рішати, бо інакше люди скажуть: ну, вони там поїхали, дістануть по 75 дол. денно дієти (десь довідалися, що нам тут платять, а я все казав, що ми тут майже за ніщо сидимо). Отже, за тих 75 дол. треба людям щось дати. Навіть почесні члени дістають по 75 дол. Ви принайменше маєте якісь звіти. Ми маємо якусь комісію, маємо мати якийсь бенкет, та якісь звіти ми також мусимо дати, мусимо оправдати своє існування. Дякую.

Головний радний Василь Дідюк: Пане Предсіднику, Хвальний Головний Уряде. По таких словах пана Куропася дуже тяжко говорити, бо він дуже гарно говорив і заторкнув багато справ. І тому, що я беру, так би сказати, участь у злій частині нашої дискусії, бо багато справ, які я собі був начеркнув і про які я хотів говорити, були вичерпані, не було би сенсу їх ще раз повторяти. Однак, треба би сказати, що коли йде мова про Канаду, то було дуже багато таких, чи інших висловів і ми направду вдячні, що кінець-кінцем, я сказав би, вже трохи серйозно до того підходимо. Я особливо дуже тішуся, що відносно Канади робиться вже деякі заходи і кажуть одні, що канцелярія вже є, а другі кажуть, що вже є всі полиці, але канцелярії ще нема. І хоч я тим тішуся, то рівночасно жалую, що також є у звітах і пан предсідник каже, що Канада стоїть дуже бідно. І ми свідомі того, що Канада стоїть бідно. Не тому бідна, що бідна, бо така бідна не є, але мабуть тому, що були на це якісь причини. Які вони, ці причини, були, то багато з нас, Пані і Панове, знаємо і про ці причини червоне світло було даване попередньо. Безперечно, треба би сказати про деякі речі також тому, що були питання і ці питання були порушені вже в дискусії. То я може сказав би ще й так, я розпочав би словами нашого сенатора Юзика, який каже так: „Я розумію, що буде канцелярія". Я відповідаю: але я не розумію, чому цю канцелярію так треба і до сьогодні було робити в тайні. Бо тому, що і я є співвідповідальним за цю канцелярію, тому, що це є на терені Торонта, на терені, де Союз має основну частину членства, в місті, де була колись така, чи інша канцелярія, в Окрузі, якої я був головою і з якої я є головним радним, а до сьогодні, ідучи на ці наради, за вийнятком, кажу, короткої згадки про це в „Свободі", про це нічого не знав. Дуже часто говориться про Канадське Представництво, говориться про відповідальність і т. д., але коли приходиться про інші справи говорити, то тоді вже головних радних не бачимо. Те саме було цілий рік в іншій ділянці. Торонто, хоче хтось того, чи не хоче, на сьогоднішній день і сьогоднішній час, є певним центром українства. В Торонті відбуваються різні з'їзди, люди приїздять, радять і навіть щось думають. КУК видав адресар Торонта, але в ньому не знайдете УНСоюзу. На протязі цілого року УНСоюз не був заступлений ані одного разу на якійсь імпрезі, чи з'їзді. А там відбуваються з'їзди всесвітнього українського маштабу, крайового і льокального маштабів, ширших, чи вужчих. Ані один раз там його ніхто не репрезентував, ані один раз там про Союз ніхто не згадував. Я думаю, що це є дуже зле і може абсолютно бути причиною, і було причиною, що наші успіхи не були великі. Будучи на пленарній сесії СКВУ мені було дуже прикро слухати, як один за одним делеґати вставали і докоряли, що УНСоюз не вирівняв членської вкладки до СКВУ. Правда, було вияснення, що ця справа є полагоджена, але то було запізно. Сам факт, що були такі говорення, вже не дуже добре ділав на ті обставини. Я дуже дякую головному радному д-рові Футеєві, який сказав у своєму звіті, що він має, чи зробив би, для Канади пляни. Він мені обіцяв, що зробить, але сказав, що зробить тоді, як його виберуть головним предсідником. Я йому признаюся, що йому ще довго прийдеться на це чекати, але заки це прийде, то Ви, Пане Докторе, дайте пляни. Я думаю, що треба робити пропаґанду, щоби Ви погодилися і може би Ви тоді дали добрий плян, що буде розв'язка для Канади. Я ще маю питання до нашої касирки: чи всі минулорічні дотації для товариств і організацій були виплачені, а зокрема в Канаді? Бо деякі, як Пласт та інші, зверталися до мене і питалися, як ці справи маються. Я вірю, що ці заходи, які робиться в Канаді, будуть мати добрі наслідки, будуть мати добрі успіхи. Я вважаю, що нема причини, нема потреби, як хтось тут заявляв, впадати в паніку. Але я вважаю, що ми повинні про всі ті справи знати, ми повинні всі спільно їх робити, бо ми про це говорили і ніхто не є в опозиції до всього, тільки ходить про те, щоби бути в курсі справи, а це допоможе ці справи легше і краще розв'язувати. І на кінець за дуже доброю порадою пані доктор Анни Чопик, я хочу зробити одну похвалу, але цей раз якраз паням. Бо так, як Леся Українка прикрасила „Союзівку", так для нас пані членкині Головного Уряду прикрашують наші наради. І ви, Пані, напевно багато труду внесли, як відслонили дійсно той гарний бюст Лесі Українки, і я думаю, що наш цілий Головний Уряд повинен вам за це дати велике, велике признання. Дякую.

Головний контролер д-р Іван Скальчук: Пане Предсіднику, Пані і Панове. Коли ми слідкуємо за річними нарадами Головного Уряду, то ми можемо робити певні заключення. Ми знаємо, що ми приїжджаємо на „Союзівку", сидимо цілий тиждень, дискутуємо, слухаємо звітів одних, других і дуже часто чуємо оці заклики, щоби взаємно застановитися над проблемами, серйозно їх передискутувати і пізніше, правда, ми роз'їжджаємось. На другий рік ми приїжджаємо і повторюємо цю саму справу. Ми приймаємо багато реформ, ухвал і звичайно, на протязі року ці ухвали є виконані, або не є виконані. Ми приїжджаємо на другий рік і нарікаємо на Контрольну Комісію, на яку можна нарікати, що вона не дає кредиту, чи похвал. Все ж таки ми стараємося підчеркнути, які Відділи, які ділянки УНСоюзу працюють задовільно, а в яких є певні недомагання. Ми на ці речі виразно вказуємо в своїх звітах, чи поодиноких постановах, чи пізніше, правда, в спільних наших резолюціях цілої Контрольної Комісії. Ціла слабість цієї системи, яка витворюється, є в тому, що, коли цілий ряд постанов не є виконаний, то в світлі статутових постанов немає ніде ясности, кого притягнути, евентуально, до відповідальности. Якщо би ми переглянули статут, то ми можемо сконстатувати, що вся виконна влада, на основі 32 параграфу, за вийнятком тієї, яку нормує той статут, має належати тілу, яке називається Головний Уряд. Дальше, ми знаємо, правда, що до певної міри очеркує наш статут компетенції Екзекутивного Комітету, компетенції предсідника, дальше накладає обов'язок на головного предсідника слідкувати за тим, щоби постанови, резолюції та інші ухвали Конвенції і Головного Уряду були виконувані і т. д. Але слабість є . . . Безумовно, коли ми, як Контрольна Комісія, зголошуємо цілий ряд резолюцій, які не є виконані, то ясно, що можуть бути на це причини. І ми самі, Головний Уряд, вже робили такі постанови, що екзекутивні урядовці, коли роблять свої звіти, повинні теж присвятити цій справі увагу і повинні звітувати в своїх ділянках праці. Наприклад: в Організаційному Відділі не можна було зробити того і того, у Видавництві того і того, а на це причини такі, такі і такі. Головний предсідник, маючи безумовно цілість і певні Відділи, за які він відповідає, тимбільше зобов'язаний це робити. На жаль, того немає. Якщо сьогодні ми ствердили, що такі і такі резолюції (дев'ять, як підчеркує інж. Куропась) не були виконані, то я думаю, що ми сьогодні теж від екзекутивних урядовців дістанемо належні відповіді і від Головного Уряду залежатиме, яку розв'язку в таких справах буде пропонувати: що можна оправдати, чому не було виконано, а чого оправдати не можна. І, якщо так, то якої розв'язки шукати, бо в рямцях тих статутових постанов (безумовно є багато недоговорень) є багато, правда, таких місць,, що якщо нам прийшлося б їх застосувати, то було би тяжко їх відразу застосувати на тих, чи інших нарадах. Дякую.

Головний радний проф. Тарас Шмагала: Я маю кілька питань. Перш за все це відноситься до пана предсідника. Я особисто був дуже розчарований багатьма справами, але я думаю, що наша акція, наші зусилля минулого тижня в Вашинґтоні були успішними. Я був особисто розчарований пресовою ділянкою. Це відноситься не тільки до інформацій в американській пресі, яких назагал є мало, але рівнож до інформацій, поданих в наших власних газетах. Останній „Тижневик", правду сказавши, мав більше звідомлень про справи етнічного характеру в Вашинґтоні, як про людей, які були заанґажовані і віддали свої зусилля цій зустрічі. На жаль, треба ствердити, що в цьому дописі не було навіть згадки про Клівленд поруч інших міст, з яких приїхали учасники на цю зустріч. І хоч ми там мали більше людей, то пресова ділянка була занедбана. Як мені відомо, ті люди, що були присутніми, були там тільки під час одного дня. Я сподівався, що наші газети нам допоможуть, а саме, що помістять спеціяльні статті, про які ми могли б говорити під час наших засідань. Але це, на жаль, не сталося. Мені цікаво було б знати, чи причиною на це є те, що деякі з людей, які працюють для „Тижневика" і „Свободи" уважають себе тільки звичайними репортерами, чи проблемою стала „журналістична етика", про яку була мова вже попередньо. Якщо це правда, тоді я прошу предсідника й редакторів звернути на це увагу. І якщо це є правдою, як рівнож і всі нарікання, які я досі заслухав відносно дописів в пресі про діяльність УНСоюзу і т. д., тоді може час нам подумати про заанґажування наших людей до ділянки преси й інформації. Іншими словами, якщо ми маємо труднощі з деякими людьми через те, що вони заявляють, що „я є репортер, я є журналіст" і я мушу писати вістки і новинки, а „Свобода" це незалежна газета, тоді може справді ми повинні мати наш власний штаб, який би інформував про нашу діяльність і активність. Не знаю однак, чи це є конкретна думка, але прошу вас подумати над нею. Маю ще питання до головного предсідника, які ми маємо пляни відносно нашої надвишки резерви. І на закінчення, ще одне важливе питання до предсідника та Екзекутивного Комітету. Наступний рік — це конвенційний рік і те, що я маю сказати, не відноситься до детальних справ Конвенції. Я бажав би, щоби головний предсідник і Екзекутивний Комітет назначили статутову комісію для розгляду окремих справ. Дякую.

Заступниця головного предсідника Марія Душник: Пані і Панове. З нами на залі є панство Михайло і Анна Торики з Савтбури, Конн., які є членами 91-го Відділу УНСоюзу у Мек Кіз Рак, Пенсильванія. Вітайте Дорогі Панство і чуйтеся, як в себе дома.

Головний радний Євген Іванців: Я маю декілька запитань. Перше, з в справі резолюцій Комісії Молоді з минулого року і я хотів би знати, чи в цій справі було щось зроблено? Перша резолюція була про курси для молоді на „Союзівці", щоби заохотити її брати активну участь в праці УНСоюзу. Друга резолюція була, щоби УНСоюз дав підтримку акції оборони людських прав. Очевидно, ми знаємо, що ми зробили тому два тижні у Вашинґтоні, але чи Союз давав моральну і матеріяльну підтримку різним комітетам і організаціям, які активізують цю справу. Третя резолюція була, щоби Головний Уряд започаткував творення молодечих Відділів при Окружних Комітетах, щоби притягати українську молодь для активности і праці для УНСоюзу. Четверта резолюція була, щоби Головний Уряд уділював стипендії студентам адміністративної економіки і журналістики та старався про те, щоби ті члени по закінченні студій ставали на працю в Головній Канцелярії УНСоюзу та у Видавництві „Свобода". Котрі з цих резолюцій були виконані? Хочу поґратулювати „Українському Тижневикові" за нову форму та зміст. Я запримітив, що змінений „Український Тижневик" був задовільно і прихильно прийнятий громадою. Що цікавить мене, це те, що наш головний предсідник поінформував, що число передплатників зменшилося на 18 відсотків серед наших членів, а редактор Сирлик заявив, що число передплатників „Українського Тижневика" потрійно збільшилося. Я свідомий того, що навіть особи, які не є членами УНСоюзу й не є українцями, передплачують „Український Тижневик". Але ми не маємо точних цифер, щоби можна зорієнтуватися, чи це „потрійне збільшення" репрезентує число 30, чи 100, чи 300. Слідуюча справа — це кошти. Наш головний предсідник повідомив, що згідно з думкою фахівців, видавничі кошти з часом повинні виносити менше ніж кошти друкарського приладдя. Одначе, я цікавий, чому ми ще до того не дійшли? Четверта справа відносно газети, це дефіцит на суму 304,000 долярів, тобто 49,000 долярів більший, як минулого року. Я обчислив, що УНСоюз субсидує 54 відсотки видавничих коштів і тому мені цікаво, чи запляновано якась контроля? Наші субсидії „Свободи" збільшилися на 4 відсотки від минулого року, і коли пропорційно так дальше будуть збільшуватися, то вкоротці ми осягнемо 60-65 відсотків коштів. П'ята точка пов'язана з тим, що я завважив, що від 1965 року зменшилися в нас платні оголошення. Чи є якийсь плян, щоби збільшити платні оголошення і в цей спосіб довести до того, щоби сама газета, а не УНСоюз, покривала в більшості кошти свого видавання. Я свідомий, що видавничі кошти чим раз більші — папір, платні працівників, адміністраційні видатки, але хтось мусить зайнятися оголошеннями і то оголошеннями з-поза громади. Велике число українців передплачує нашу газету по більших осередках і немає причини, чому ми не могли б мати платних оголошень з американського середовища. Моє питання — чи це є в пляні і чи є така можливість, щоби вислати в цій справі в американське середовище людей, які є нашими кореспондентами? Дякую.

Голова Контрольної Комісії мґр Іван Геврик: Я маю два питання до пана Гавриша. Переглядаючи протоколи з засідань Екзекутивного Комітету в часі контролі я завважив, що в жадному з них не було згадки про асистента головного організатора, про якого ми всі говоримо і про це говориться в резолюціях. Чи пан Гавриш ставив це питання на засіданнях Екзекутивного Комітету? І друге питання: пан Гавриш в своєму звіті згадав, що нема охочих на виграшкові поліси, які ми даємо вже декілька років для дітей. Які причини? Чому нема охочих?

Головний радний Іван Одежинський: Пані і Панове! Перш усього я хотів би заторкнути справу будови нового мотелю на „Союзівці". Про це ми вже, здається, дискутували минулого року і винесли ухвалу, щоби такий мотель побудувати. На мою думку, такий мотель є дуже потрібний з різних причин. Перше, що, маючи такий мотель, ми могли б дістати більше членів, головно, з рядів наших професіоналістів, а друге — різні організації частіше відбували б тут свої з'їзди. Я це знаю з практики, бо мене у Філядельфії все запитують про це члени наших товариств інженерів і лікарів. За останніх 25 років „Союзівка" майже не змінилася. Правда, ми тут щось переробляємо, направляємо старі будинки, чи кімнати, але це є далеке від модерних устаткувань такого ресорту, яким є нині „Союзівка". Я знаю, і ви всі знаєте, що тут нема телевізорів в кожній кімнаті, нема холодильників і т. п. І тому я дуже апелюю, щоби Екзекутива ще цього року поробила заходи для будови такого мотелю: порозумітися з архітектом, вибрати плян і приступити до будови. Друга справа, яка є теж дуже важною, це справа будови дому для сеньйорів на „Союзівці". Про це вже мої передбесідники сьогодні говорили. У Філядельфії ми маємо молодого, дуже здібного архітекта Зенона Мазуркевича, який вибудував т. зв. „Поліш Шрайн" за двадцять п'ять мільйонів долярів. Подібні доми він проєктує тепер в чотирьох містах Пенсильванії. Було би добре, якби якогось дня Екзекутива приїхала до Філядельфії і подивилася. Цей дім має все, що потрібно для старших віком людей, які є тим дуже задоволені. Я туди не раз заїжджаю і подивляю, що він зумів про це все так подбати. Там висвітлюються фільми, приїжджають актори з програмами, там відбуваються всякого рода наукові вечори. Мешканці цього дому мають час заповнений і мають всі вигоди, які є потрібні власне для такого дому. Пан Мазуркевич, як мені сказав, вже декілька разів запрошував нашого предсідника, щоби приїхав і подивився. Виїжджаючи на посвячення церкви в Чікаґо, він сказав, що побудова такого дому на „Союзівці" є можлива і це нічого не коштувало б. Значиться, з його зв'язками, бо він має зв'язки з федеральним урядом, і через нього можна б отримати гроші на будову такого дому. Тому ми сьогодні повинні зробити рішення, що ми такі доми будуємо, і доручити Екзекутиві, щоби вона тим зайнялася. Одна і друга справа є важною, зокрема, я знову ж підчеркую, це нам допоможе у приєднуванні членів. Якщо б ми мали сьогодні такий дім для наших сеньйорів, то напевно знайшлося б багато охочих сюди приїхати жити. До них напевно приїздили б їхні діти і внуки, значить, ми мали б постійний зв'язок з людьми, з живими людьми, яких ми могли б вписувати в члени УНСоюзу: Професійна молодь нині їде деінде, бо на „Союзівці" нема місця для всіх. Забагато людей відсилається додому. На більші з'їзди тут також місця нема. Отже, ці всі мої арґументи ми повинні сьогодні взяти до уваги і винести відповідні рішення і доручити Екзекутиві, щоби вона в тому напрямі поробила відповідні кроки. Я хотів би ще порушити іншу справу, це, може неприємна справа, але я вважаю, що це є моїм обов'язком про це сказати. Як ви знаєте, я працюю організатором. Одного року краще, другого слабше. Це все залежить від обставин, але я ніколи не був позаду. Працюю роками так, як та машина. І мені дуже неподобалось, зокрема на наших річних засіданнях, ставлення деяких наших головних радних до дуже серйозних справ, а зокрема до організаційного сектора. І саме ця причина примушує мене зайняти до цієї справи становище. Критика, сперта виключно на демагогії, мене обурює і тому я мушу дещо сказати. Цей плач над упадком членства в УНСоюзі нагадує мені плач вовка, що з'їв кобилу і залишив гриву. Мені дійсно тяжко зрозуміти, що мої колеґи з Головної Ради, бувші професійні організатори, які протягом кількох років працювали активно та приєднували нових членів, розбудовували наш Союз, від року вийшли на страйк і вперто бойкотують приєднування нових членів. Яка причина ось такого їхнього рішення? На цьому сьогодні терпить Союз і терпить членство. І тому я був би дуже вдоволений, щоби вони також сьогодні відповіли, що є причиною і чому вони, які мають знання, є професійними людьми в цій ділянці, які давали членів, перестали вперто давати тих членів? Дякую.

Головний предсідник Иосип Лисогір: Я хочу звернутися до Контрольної Комісії, а спеціяльно до тих її членів, що цікавилися справами нового будинку і які вам ці справи реферували. Я хотів би їх запитатися, чи вони провірили, або чи вони можуть подати, які відсотки (то є в моїм звіті, як вони підкреслили) ми собі виплатили за позичку під час будови? Та ж ми собі виплатили вже $547,248.02, як відсотки від позиченої суми (тобто 10 відсотків). Друге питання: Чи Контрольна Комісія знає, що від 1974 року, коли ми зробили ухвалу, що не будемо собі платити відсотків, бо не було з чого платити і не було в тому році виглядів, що ми в короткому часі зможемо собі ці відсотки платити, ми не платили собі відсотків. Бо то так само важне. Ми кажемо, що предсідник не звітував, що є залеглі відсотки на позички УНСоюзу. Я хочу тільки ствердити, що то не жадні залеглі позички, бо ми то одобрили, що ми собі не будемо рахувати відсотків. То є в наших рекордах. Ясно, що ми можемо сказати, що ми помилилися, що ми не мали права цього робити, що ми мусимо рахувати ці відсотки. Але я думаю, що це не є „фер". Або ми представляємо правильний образ, або не говорім нічого. Ми знаємо, що відсотки є різні. Якщо ми не можемо дістати 10 відсотків, ми мусимо льокувати інвестиції на 7 1/2 чи 8%, навіть менше, залежить від інвестицій. І не є святим те, що ми колись казали, що наша позичка на дім має принести нам 10 відсотків, що такий відсоток маємо фактично дістати. Ситуація міняється і тому не можна винувати за цю зміну Екзекутиву. Дякую.

Заступниця головного предсідника Марія Душник: Тепер попрошу головного радного Євгена Іванціва відчитати текст пропонованої телеграми до сенатора Роберта Дола і конґресменки Міллісент Фенвик з підтримкою їх резолюцій в обох палатах Конґресу у зв'язку з Гельсінкським договором у справі людських прав.

Головний радний Євген Іванців (читає):

„Український Народний Союз, який охоплює 88.000 американців українського походження, зорганізованих в 400 Відділах по цілих З'єднаних Стейтах, ґратулює Вам за внесення Сенатської Спільної Резолюції ч. 24 (Спільної Резолюції Палати Репрезентантів ч. 221). Конечним є, щоб З'єднані Стейти вимагали додержання повного порядку нарад, який включав би представлення і вичерпну дискусію всіх порушень Гельсінкських угод, з особливою увагою до порушення цих угод в Україні. Участь членів Комісії для справ безпеки і співробітництва в Европі в суттєвих і підготовчих засіданнях є конечна, щоб запевнити, що відповідні аспекти Гельсінкських угод будуть продискутовані в Београді. Ми закликаємо всіх наших членів негайно сконтактуватися із своїм конґресменом і обома сенаторами і вимагати від них підтримки цих резолюцій.

Ми дякуємо Вам за Ваші турботи і працю в користь наших братів і сестер в Україні і надіємося на Вашу дальшу підтримку для справ свободи України і пошанування основних людських прав всіх народів".

Текст телеграми, що його запропонував головний радний Євген Іванців від імени спеціяльної комісії, обраної Головним Урядом, одобрено одноголосно та вирішено негайно її переслати сенаторові Робертові Долеві та конґресменці Міллісент Фенвик.

Заступниця головного предсідника Марія Душник: Пані і Панове! Ми вичерпали листу дискутантів і тепер приступаємо до відповідей на поставлені запити. Як першого попрошу до відповідей головного предсідника.

(Продовження буде)

Пластові Наради

Дня 17-го грудня 1977 р. в Ню Йорку відбулися під проводом пл. сен. Андрія Миця наради Крайової Пластової Старшини і станичних пластових станиць та голів Гуртків Пластприяту. Наради можна поділити на три частини. Перша частина — це був панель під проводом пл. сен. Мирослава Лабуньки з насвітленням деяких важливіших справ в Пласті. І так — пл. сен. Іван Головінський говорив про те, що вся дія і праця Пласту побудована на взаємному довір'ї, допомозі другим, на пошані людської гідности. В дійсності — середовище не створює обставин, в яких могло б успішно розвиватися братерство — все довкруги підсилює самолюбство. Тому завдання пл. виховників і провідників важливе і нелегке.

Пл. сен. Ірина Куровицька говорила на тему відношення Пласту до української зорганозованої громади, підкресливши, що ціль Пласту є виховати саме доброго українця громадянина, який буде практикуючим християнином, який піддержує свою Церкву матеріяльно і морально, який є амбасадором України назовні української громади, який своїм знанням і прикметами допомагатиме створити якнайкращу українську громаду, де він не був би.

Пл. сен. Ярослав Федун — насвітлив важливість підтримки і більшого зацікавлення українськими банками, кредитівками та забезпеченевими установами. Треба інформувати молодь та заохочувати до членства, бо всі ці установи мають колосальні можливості розвитку і також зможуть стати частинно фінансовою базою Пласту. Дотепер — тільки у формі коляди діставав Пласт фінансову підтримку від українського громадянства, а Пласт потребує її щораз більше і має право апелювати до української громади.

П-ні Христя Овад поінформувала про різні можливості стейтової та федеральної допомоги. При цій нагоді завважила, що Пласт маючи велику кількість вишколених виховників міг би подумати і про переведення таборів для дітей, які не належать до молодечих організацій, і які не говорять по-українськи, але є українського походження.

Пл. сен. Наталка Соневицька говорила про важливість друкованого слова — книжки і журналів у вихованні молоді. Покликуючись на вичерпну доповідь Марти Тарнавської про незарадний стан українського слова, сконстантувала, що і Пласт мало робить, щоби поставити хоча б свої власні видання на одне з перших місць. А Пласт видає такі два важливі журнали, як „Готуйсь" для дітей 7 — 11 років життя та „Юнака" для юнацтва, як також „Пластовий Шлях" для дорослих пластунів, та журнали для пл. виховників — „В дорогу з юнацтвом" та „Вогонь Орлиної Ради". Одначе, хоча ці журнали видавані таким великим коштом праці і фінансів, вони не вповні використовувані, а крім того їм постійно грозить фінансова криза. Ми вміємо видавати великі суми грошей на різні речі — більш-чи-менш важливі — але не на книжки чи журнали. А резолюція Пластового Конґресу Другого винесена на підставі студій так ясно каже: „На видавничі справи в Пласті слід присвячувати не менше фінансових і людських ресурсів, ніж на інші сектори пластової виховної діяльности". Важливо, щоб в кожній станиці були бібліотеки, в яких крім книжок були б і річники пластових та інших журналів, правильники та пл. підручники. Кожна станиця повинна мати не тільки бібліотеку, але і ентузіяста - бібліофіла, який різними способами заохочував би молодих людей до читання, придумував би змаги і конкурси, відвідував би сходини молоді та розповідав би про нові цікаві книжки...Справи видавничі повинні ставитися на тій самій площині, що справи виховно-ідеологічні, це значить — на перший щабель в ієрархії вартостей. Чим скорше ми це зробимо — тим довше будемо існувати, це — прямо справа нашого самозбереження.

У другій частині нарад реферували справи поодинокі члени Крайової Пластової Старшини, а після спільного обіду пл. сен. Любомир Романків — голова Головної Пластової Булави та пл. сен. Юрій Тарасюк — Крайовий Комендант Пластунів в ЗСА реферували справу Міжкрайової Пластової Зустрічі, яка відбудеться від 4-го до 18-го серпня 1978 р. в провінції Альберта, Канада для відзначення 60-річчя Української Державности та 65-річчя Пласту. Програма Зустрічі незвичайно цікава і інша від теперішніх пластових зустрічей, які відбуваються щоп'ять років. Програма цієї Зустрічі має: міжтурткові пластові змаги, спортові змагання, відвідини „Комонвелт Ґеймс", зустріч з українським громадянством міста Едмонтону й околиць, відвідини українських поселень в Альберті, однотижневе таборування в горах західньої Канади. Зголошуватись треба в станицях найпізніше до 30-го березня. Кошт зустрічі 125 дол., не включаючи доїзду до і від Едмонтону.

У третій частині нарад — станичні звітували про стан праці в їхніх станицях, про способи розв'язування загально-пластових і суто місцевих проблем, про пляни на будуче.

В часі звітування станичних — голови Гуртків Пластприяту мали свої окремі наради під проводом діловода Пластприяту Миколи Панченка. В часі нарад голова Пласту в ЗСА Андрій Мицьо повідомив, що одержано на потреби Пласту додаток від УККА в сумі 1,000 00 та від УНСоюзу —500. 00 дол.

О. Ю.

ПРОТОКОЛ

НАРАД ЗАСІДАННЯ ГОЛОВНОГО ЕКЗЕКУТИВНОГО КОМІТЕТУ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

яке відбулося в середу, 28 грудня 1977 року в приміщенні Головної Канцелярії УНСоюзу в Джерзі Сіті.

Участь в засіданні взяли: головний предсідник Йосип Лисогір, заступник головного предсідника д-р Іван Флис, заступниця головного предсідника Марія Душник, головний секретар Володимир Сохан, головний касир Уляна Дячук, головний організатор Степан Гавриш і головний редактор Антін Драган. Головний директор для Канади сен. Павло Юзик виправдав свою неприявність трудношами із літаками, які несподівано заіснували.

Головний предсідник Йосип Лисогір відкрив наради цього засідання о год. 12.40 по полудні та запропонував порядок нарад. На пропозицію заступника головного предсідника д-ра Івана Флиса, доповнену головним предсідником Йосипом Лисогором, вирішено включити до точки „різне" звіт Йосипа Лисогора з його діяльности в УККА та СКВУ, як представника УНСоюзу. Після цього на пропозицію заступника головного предсідника д-ра Івана Флиса, що її піддержала заступниця головного предсідника Марія Душник, прийнято одноголосно наступний порядок нарад:

1 Відкриття засідання.
2 Затвердження протоколу з попереднього засідання Головного Екзекутивного Комітету.
3 Звіти членів Головного Екзекутивного Комітету.
4 Звіт головного редактора „Свободи".
5 Затвердження дивіденди, яка буде виплачена в 1978 році.
6 Проголошення 29-ої Конвенції, яка має відбутися від 22-го до 27-го травня 1978 року в Піттсбургу, Па.
7 Конвенційна членська кампанія.
8 Різне.
9 Закриття нарад засідання.

2. ЗАТВЕРДЖЕННЯ ПРОТОКОЛУ З ПОПЕРЕДНЬОГО ЗАСІДАННЯ Г.Е.К.

На пропозицію заступника головного предсіника д-ра Івана Флиса, що її піддержали заступниця головного предсідника Марія Душник і головний касир Уляна Дячук, затверджено одноголосно протокол з попереднього засідання Головного Екзекутивного Комітету, яке відбулося 10-го листопада 1977 року.

3.ЗВІТИ ЧЛЕНІВ ГОЛОВНОГО ЕКЗЕКУТИВНОГО КОМІТЕТУ

Звіт головного касира Уляни Дячук

Головний касир Уляна Дячук поінформувала на початку свого звіту про інвестиційні кроки, пороблені згідно з рішеннями Головного Екзекутивного Комітету у складі чотирьох його членів затруднених в Головній Канцелярії:

Закуплено бонди:

100 M	New York State Electric & Gas Co. 8,625 due 11/1/2007	8,5927	100,375.00
80 M	Ontario Hydro 9 1/4% due 1/6/2004	9,0244	80,200.00
100 M	Kansas City Power & Light Co. 8,50% due 11/1/2007	8,4158	101,000.00
50 M	Union Electric Co. of Missouri 8 5/8% 12/1/2007	8,7408	49,337.50
75 M	Province of Ontario 8,75% due Jan. 5,2008	8,7500	75,000.00
50 M	Province of Saskatchewan 9% due Febr. 1, 2002	9,1603	49,125.00

Бонди, які дозріли, або були відкликані:

40M	Public Service Co. of Indiana 3 1/8% 11/1/77	40,000.00
55M	Province of Ontario 3% due 11/15/77	55,000.00
40M	New England Telephone & Telegraph 3 1/4% due 12/15/77	40,000.00

Уділено гіпотечну позичку:

1059	1000 Tahoe Terrace, Cincinnati, Ohio	21,000.00

На пропозицію заступниці головного предсідника Марії Душник, що її піддержали заступник головного предсідника д-р Іван Флис та головний організатор Степан Гавриш, затверджено одноголосно інвестиційні кроки, про які здала звіт головний касир Уляна Дячук.

Після цього головний касир Уляна Дячук приступила до дальшого звітування:

На кінець листопада ц. р. майно УНСоюзу виносило суму $42,296,600. Припускаю, що на кінець 1977 р. майно зросте ще до суми, приблизно $42,370,000-42,400.00. Впродовж 1977 року майно збільшилося на суму $1,146,118, що було на $105,000 більше чим за цей самий час рік раніше. Покажчиком росту нашої організації є сума одержаних членських вкладок. Тому ми дуже за нею слідкуємо і її аналізуємо.

Загальна сума зібраних вкладок по листопад дала $2,764,786.87, на $10,000 більше чим сума зібраних вкладок рік раніше. Щоб осягнути суму вплачених вкладок з 1976 року, в грудні повинні ми отримати ще $260,697.70. Досі у грудні вплинуло вкладок на суму $92,714. Бракує ще $167,983.

На початку грудня ц.р. присвячено багато часу Відділам, які з певної причини залягали з вплатою місячних рахунків. Крім листів-пригадок, які нормально висилаємо два рази в місяць, я старалася зв'язатися телефонічно з секретарями всіх спізнених Відділів, чи з членами Управи. На жаль, деякі з Відділів, яких секретарі хорують і не є в силі збирати і на час висилати нам вкладки (257, 408, 281, 147, 361). Також старалися ми висилати спізненим Відділам рахунки за кілька місяців наразі, щоб в цей спосіб помогти їм надігнати спізнення. Звичайно робимо це у випадку менших Відділів. Подібні заходи робилося в справі довжників за гіпотечні позички.

У цих наших стараннях багато перешкоджав нам святочний час, коли пошта через перевантаження святочними побажаннями чи висилками, доручує листи з великим опізненням. Найдовше забирає листам дійти до нас з Провінції Квібек, хоча пошта надана у Торонті також натрапляє на затримки. Рік цей кінчається в суботу, коли банки є зачинені і тому маємо час приймати тільки до п'ятниці включно.

Приготовляємо до висилки нашим членам чергові відсотки від боргових зобов'язань у висоті понад $90,000 платні на перший день січня 1978 року. Отримають їх власники позичок у висоті $5,000 і вище. В 1977 році виплачено членам відсотків від боргових зобов'язань на загальну суму $271,866, банкам $162,115, а УНСоюзові $241,400. Сума всіх боргових зобов'язань осягнула вже $5,116,000. Впродовж 1977 року члени позичили нам свої ощадності на суму $2,691,000, що є конкретним виявом довір'я до цієї установи. У банках мали ми позичених $1,130,000. — З огляду на дуже багато запитів, чи приниматимемо позички від членів, припускаємо, що в перших двох місяцях чергового року вплине ще багато таких позичок, що допоможе нам сплатити банкову позичку у 1978 році.

З початком грудня ц. р. вислано звернення та збіркові листи до всіх Відділів в Америці, з проханням, щоб вони перевели збірку поміж членством, а також зложили пожертву від Відділу на працю Інформаційного Бюра УККА у Вашінгтоні. Досі повернули збіркові листи вже 6 Відділів, які дуже жертвенно відгукнулися на наш заклик. Сподіємося, що більшість Відділів порушить цю важливу справу на своїх Річних Зборах, які відбуватимуться в більшості у січні 1978 року.

На підставі домовлення зробленого на Краєвій Господарській Раді, всі чотири Братські Союзи зобов'язалися зібрати на працю Інформаційного Бюра суму $5,000. Я є певна, що УНС виконає свої зобов'язання.

Звіт головного секретаря Володимира Сохана

За 11 місяців 1977-го року придбали секретарі та організатори 3,075 нових членів,а вже в грудні до дня цього засідання наспіло до Головної Канцелярії 437 аплікацій. Є вигляди на те, що число нових членів у грудні перейде 600 і такий успіх дає нам надії на закінчення 1977-го року без втрати у загальному числі членів. За станом з кінця листопада УНСоюз вже втратив за 11 місяців на чисто 265 членів, але із прибутком понад 600 нових членів у грудні по відтягненні втрат (суспендованих, померлих, згрошевлених і дозрілих до виплат грамот), яких сподіємося мати біля 360, є ще можливим, що чистий прибуток в числі загалу членства у грудні покриє цю втрату. В активному членстві нараховував УНСоюз на кінець листопада 67,462 членів і мав за 11 місяців 1977-го року втрату на чисто 867 активних членів. Загальне число членів за станом з кінця листопада 1977-го року виносило 87,464, в тому 22,661 в деп. молоді, 58,319 в деп. дорослих та 6,484 в деп. акцидентового забезпечення.

Впроваджена в життя нова кляса забезпечення в половині листопада принесла нам тільки 6 аплікацій цієї кляси, але вже в грудні наспіло досі таких аплікацій на клясу ТР-65 забезпечення понад 25 і буде їх напевно ще більше до кінця місяця та року. Причина малих чисел цих аплікацій кляси ТР-65 в тому, що секретарі та організатори кладуть при кінці передконвенційного року найбільший натиск на дорослих членів, щоб ними доповнити числа повноправних членів для управлення до вибору делегатів на Конвенцію. Тому і можна буде сподіватися більшого пожвавлення в продажу кляси ТР-65 по новому році. Ця кляса повинна бути більше популярною, як введені в нас понад десять років тому кляси термінового забезпечення Т-5 та Т-10, грамот яких маємо в дану пору всього 269.

Рекордовий Відділ вже розіслав із розметами на грудень формулярі на склади нових урядів Відділів, річні звіти та вибори яких повинні бути переведені, згідно з постановами нашого статуту, до кінця березня 1978-го року. В першому числі „Свободи" у 1978-му році буде поміщене проголошення 29-ої Конвенції та повідомлення, що вибори делегатів на цю Конвенцію повинні відбутися по Відділах від 2-го січня (дня проголошення) до 3-го березня 1978-го року. Повновласті для делегатів і заступників (по два формулярі для кожного) будуть розіслані Відділам з розметами на січень для такого числа делегатів, до якого управноважнюватиме Відділи стан повноправних членів з 31-го грудня 1977 року, тобто тих членів, які будуть поміщені на виказах за січень. Відділи мають до десяти днів після виборів переслати Головній Канцелярії вже виповнені повновласті, по одній для кожного делегата і заступника, а Головна Канцелярія тоді перешле кожному делегатові лист із привітанням з нагоди вибору та друк на замовлення приміщення в готелі Піттсбург Гілтон.

Протокол річного засідання Головного Уряду вже починаємо публікувати: в сьогоднішньому числі „Свободи" появилася його перша частина.

До членів Головного Уряду будуть вислані на днях листи з проханням надсилати свої конвенційні звіти, остаточний реченець для доручення їх Головній Канцелярії це 31-го березня 1978 року, тому що всі звіти мають бути видруковані у формі книги конвенційних звітів та переслані перед початком Конвенції всім делегатам.

На пропозицію головного організатора Степана Гавриша, що її піддержала заступниця головного предсідника Марія Душник, прийнято одноголосно звіт головного секретаря Володимира Сохана.

Звіт головного організатора Степана Гавриша

У звітовому часі придбано вже 3,475 нових членів, забезпечених на загальну суму $8,879,000. З того від січня по листопад придбано 3,075 нових членів, забезпечених на суму $7,945,000, а від 1-го до 27-го грудня придбано 400 нових членів, забезпечених на суму $934,000.

По день 27-го грудня вже виконали свою квоту на 100 відсотків чотири округи: Вінніпег (голова мгр Іван Геврик), Шамокін (голова Тимко Бутрей), Вілкс Беррі (голова мгр Роман Дяків) та Клівленд (голова інж. Іван Фур). Округи, які виконали квоти на 75 і більше відсотків (але менше, як 100%), є: Лігай Веллі — Аллентавн (голова Анна Гарас), Монтреал (голова Текля Мороз), Філядельфія (голова Петро Тарнавський), Піттсбург (голова Андрій Джула), Джерзі Сіті (голова Степан Островський), Бостон (Василь Мигован) і Сиракюзи-Ютика (голова Микола Павлів). Найбільше число нових членів здобули округи: Філядельфія — 407 членів, Чікаго — 389, Клівленд — 325, Ню Йорк — 292 та Детройт — 171.

Серед секретарів Відділів найкращі досі успіхи осягнули: Михайло Ольшанський (В. 51) — 100 членів, мгр Іван Геврик (В. 445) — 68, Василь Кобіто (В. 121) —57, Іван Петрунцьо (В. 78) — 53, Текля Мороз (В. 465) — 50 та Теодор Дуда (В. 163) — 50 членів. Організатор Іван Оденжинський придбав досі 76 нових членів.

Серед жінок — секретарів Відділів найкращі досі успіхи нових членів у цьому році мають: Текля Мороз (В. 465) — 50 членів, Анна Гарас (В. 47) — 42, Марія Дейчаківська (В. 233) — 28, Квітка Стецюк (В. 25) — 27 та Олександра Дольницька (В. 434) — 25 членів.

В Канаді досі придбано 420 членів, тоді коли квота Канади на 1977-ий рік виносить 700 членів. Цей здобуток 420 членів розподіляється за округами ось так: Вінніпег — 147 членів, Торонто — 124, Монтреал — 100 та Ніягара — 49.

Добрі осяги у членській кампанії показали учасники нашого останнього організаційного курсу секретарів та організаторів. По день 27-го грудня 26 курсантів придбали разом 276 нових членів і тільки двох курсантів не придбало досі ні одного члена. Організаційний Відділ розіслав в останніх місяцях цього року сотні листів до Відділів, які не мали ніодного члена, як теж до Відділів, яким треба було доповнити число членів до управнення до делегатів.

Звіт заступниці головного предсідника Марії Душник

У звітовому часі старалася я придбати нових членів і саме сьогодні принесла до Головної Канцелярії три аплікації. Буду старатися придбати до кінця року принаймнше 10 нових членів. Мою статтю про УНСоюз в англійській мові, яка була вже поміщена в журналі Союзу Українок Америки, передала я саме до публікації „Українському Тижневикові", а вкороті матиму готовий її переклад на українську мову для евентуальної публікації.

Звіт заступника головного предсідника д-ра Івана Флиса

З приємністю можу вас повідомити, що дві спеціальні комісії, які я очолюю, вже закінчили свої праці. Спеціальна комісія для поладнання непорозуміння між Головним Екзекутивним Комітетом і головним редактором закінчила свою працю над виготовленням правильника розподілу компетенцій між головним предсідником УНСоюзу та головним редактором „Свободи". Тексти цього звіту англійською та українською мовами передаю Головному Екзекутивному Комітетові.

Спеціальна статутова комісія для підготовлення пропозицій змін статуту та складення правильника для переводжування виборів на Конвенції виборчими машинами вже теж виготовила ці матеріяли в англійській мові, а їх переклад на українську мову виготовить в коротці почесний член Головного Уряду д-р Ярослав Падох.

Треба мені ще буде поїхати до Піттсбургу, щоб там на місці оглянути машини до голосування та устійнити деталі голосування — виборів на нашій черговій Конвенції.

На пропозицію головного секретаря Володимира Сохана, що її піддержав головний організатор Степан Гавриш, вирішено одноздгідно апробувати таку поїздку заступника головного предсідника д-ра Івана Флиса до Піттсбургу.

Головний організатор Степан Гавриш склав гратуляції заступникові головного предсідника д-рові Іванові Флисові за приєднання у 1977-му році 10 нових членів.

Звіт головного предсідника Йосифа Лисогора

Наше господарювання фінансами УНСоюзу поступає нормально. Майно УНСоюзу зростає і вкладки, як сподіємося, дадуть у цьому році вищу суму, як у попередньому. Вкладки зібрані досі в Канаді зменшилися в порівнянні з попереднім роком на $20,000. Наші інвестиції дають вищі прибутки, але і маємо проблеми із деякими гіпотечними позичками. Фінанси нашої Української Будівлі стоять значно краще. Приходи його такі, як ми їх сподівалися,а видатки менші від сподіваних. В Українській Будівлі інвестовано разом суму $13,981,949. Чинші за винайміння в ній приміщення принесуть за звітовий рік суму $1,532,536, а всі наші видатки, включно з відсотками банкам та власникам боргових зобов'язань, винесуть $1,142,318, так що нам залишиться на сплату позички від УНСоюзу та амортизацію $390,217.

Наші видатки в УНСоюзі збільшилися у порівнянні з попереднім роком. Вони вищі, згідно із схваленим бюджетом. Маємо теж більші організаційні видатки, в яких є теж платня одного нового організатора.

Рекордовий Відділ працює найбільш ефективно, коли мова про службу членам та обслугу секретарів Відділів. Кореспонденція та статистики Рекордового Відділу є в найкращому порядку і там не має жадних проблем. Маємо натомість все ще проблему поповнення персоналу Рекордового Відділу відповідними силами, щоб головний секретар міг присвятити більше часу для слідкування за змінами законів життьового забезпечення по різних стейтах. Із апробованих вже раніше трьох нових плянів забезпечення ми впровадили вже в життя грамоту кляси ТР-65, але досі продаж цієї нової кляси забезпечення досить слабий.

В Організаційному Відділі бачимо кращі осяги, як у попередньому році. Продано більше грамот життьового забезпечення. Але потребуємо теж більше праці в терені,а менше канцелярійної праці, бо праця в терені може дати більше успіхів. Треба теж кращого планування та більше строгої контролі, коли мова про працю обласних організаторів. Нашою великою проблемою є далше неактивні Відділи.

В банках залишилося нам тільки $1,130,000 позички на Українську Будівлю і ми сплачуємо цю суму позички в банку Фирст Джерзі Нешенел,а беремо цю повну суму позички на ще один рік в банку Коммерціел Траст Компані, який вже не вимагає гарантії бондами, тільки гарантії від УНСоюзу. При цьому УНСоюз теж збільшив суму позички від членів на боргові зобов'язання. Вкоротці прийде час на відновлення контрактів винайму приміщень в Українській Будівлі та є можливі зміни льокаторів, в тому теж одного, який платить менший чинш, на нового із вищим чиншом. Досі не винаймлене приміщення для крамниці, чи ресторану має трьох зацікавлених цим приміщенням підприємців, які хотіли б мати там ресторан. З ними ведемо переговори. Паркування в нашій Українській Будівлі справляє нам проблеми, бо потребуємо ще більше місць на паркування для льокаторів. Майбутність околиці Української Будівлі дуже обіцююча, бо розбудовується Свободи Парк в її сусідстві, який може мати великий вплив на розбудову цієї околиці.

В нашій Українській Будівлі хочемо вмурувати вже 22-го лютого 1978-го року таблицю із складом Головного Уряду із часу посвячення цієї будівлі. Саме тепер працюємо над виготовленням такої таблиці із іменами та прізвищами всіх тодішніх головних урядовців.

„Союзівка" виказує збільшення приходів за 11 місяців цього року, але так само збільшуються й розходи. За рік ці приходи будуть більші в порівнянні з попереднім роком на кругло $50,000, а видатки збільшаться на біля $7,000. Крім цього видала „Союзівка" у звітовому році понад $45,000 на капітальні ремонти будинків, тенісових кортів та доріг. Треба буде нам перед початком нового сезону вирішити, які мають бути ціни за побут на „Союзівці", бо при дальшому зростанні цін на все треба нам так господарювати, щоб „Союзівка" не була дефіцитовою. На Конвенції запропоную побудувати на „Союзівці" новий готелевий будинок. Приготовляємо теж пляни будови дому для сеньйорів на базі кондомінієм, тому що ми не отримали на цей будинок потрібних фондів від держави. Пляни будуть на 80 до 100 одиниць, що дає вповні добру економічну розв'язку цієї справи.

Видавництво „Свобода" не має великих змін у цифрах приходів та розходів у порівнянні з попереднім роком. Приходів буде на $32,000 більше, а розходів на понад $27,000 більше. Зросли в порівнянні з попереднім роком вплати на пресовий фонд. Вплати за Альманах збільшилися значно і вони вже досягнули суму $20,000, тобто значно більше, як ми сподівалися. Число передплатників „Веселки" почало знову зростати, коли ми наздігнали спізнення її публікації, бо раніше число передплатників зменшувалося власне внаслідок пізнього видавання „Веселки". Праця в друкарні проходить краще. Наші видатки на редакцію та на друкарню зменшилися в порівнянні з попереднім роком. В друкарні покращала продуктивність праці. Збільшилися видатки на адміністрацію „Свободи" і на кореспондентів, в тому і на авторів „Веселки". До друкарні ми закупили тому три тижні офсетну друкарську машину і її вже нам доставили, так що можна буде на ній виконувати різні праці. Може нарікання, що „Свобода" поміщує замало вісток і матеріялів про союзове життя. Над цією справою треба буде нам подумати в наступному році.

Трьох нас, тобто я, головний організатор Степан Гавриш і головний редактор Антін Драган, взяли участь у 7-ій Зустрічі Українських Братських Союзів у Скрентоні, де обговорювано можливості збільшення співпраці між нашими союзами. На мою думку, в ділянці життьового забезпечення існують певні ускладнення, коли мова про більшу співпрацю і, наприклад, спільні курси для секретарів та організаторів. Натомість можлива і потрібна більша співпраця в ділянках громадській, політичній та суспільно-допомоговій. Всі учасники годилися в тому, що нашим союзам потрібно більше людей до праці.

Приїзд д-ра Михайла Штерна та його поїздки по наших осередках для нас потрібні та дуже корисні. Все це, очевидно, зв'язане з певними коштами, які певні круги перебільшують. Д-р Штерн пропагує правильні та корисні ідеї для обох народів — українського та жидівського і його повинні його акції піддержувати через УККА, який його спровадив і його акції плянує разом з ним. Д-р Штерн не має багато однодумців серед жидів, тому власне його думки і пляни такі цінні для нас та конечні для здійснення.

Альманах на 1978-ий рік буде готовий до висилки уже в першому тижні січня. Частинну його доставу від переплетника ми маємо дістати вже в першому тижні січня, а решту тиждень пізніше.

Нам треба буде приготовитися із пропозиціями різних плянів для відзначення 85-річчя УНСоюзу, щоб предложити їх нашій 29-ій Конвенції.

Головний предсідник Йосип Лисогір предложив прохання д-ра Луки Луцева до УНСоюзу, щоб видати коштом УНСоюзу збірку його статтей та рецензій, як заплату за написання п'яти літературознавчих книжок, які вийшли у Видавництві „Свобода" в часі його затруднення там, як редактора. На пропозицію головного секретаря Володимира Сохана, що її піддержали заступниця головного предсідника Марія Душник, головний касир Уляна Дячук і головний організатор Степан Гавриш, вирішено одноголосно видати коштом УНСоюзу книгу статтей та рецензій д-ра Луки Луцева тиражем 1,000 примірників

4. ЗВІТ ГОЛОВНОГО РЕДАКТОРА АНТОНА ДРАГАНА

Від останнього засідання Головного Екзекутивного Комітету не було у „Свободі" жадних таких справ і не зайшло там нічого такого, що вимагало б уваги Головного Екзекутивного Комітету.

В дискусії на запитання головного організатора Степана Гавриша виявснив головний редактор Антін Драган, що склад книжки Уласа Самчука вже готовий, та що тепер залишається підібрати ілюстрації і виготовити індекс, щоб можна приступити до остаточної праці.

Головний предсідник Йосип Лисогір повідомив у доповненні до звіту головного редактора Антона Драгана, що „Свобода" доходить тепер до читачів скоріше від часу, коли друк газети починається щоденно вже в годині 9:30 ранком, а до 2-ої по полудні цілий наклад газети вже є доставлений на пошту.

5.ЗАТВЕРДЖЕННЯ ДИВІДЕНДИ, ЯКА БУДЕ ВИПЛАЧЕНА В 1978 РОЦІ

Головний касир Уляна Дячук поінформувала, що УНСоюз виплатив у попередніх роках своїм членам наступні суми дивіденд:

у 1974 році	—	$ 426,000
у 1975 році	—	457,000
у 1976 році	—	471,000
у 1977 році	—	505,000.

На пропозицію головного касира Уляни Дячук, що її піддержав головний секретар Володимир Сохан, вирішено одноголосно виплатити дивіденду у 1978-му році згідно з такими самими ставками і з повним зворотом вкладок від 79-го року життя, як це було у виплаті дивіденди у 1977-му році.

6.ПРОГОЛОШЕННЯ 29-ОЇ КОНВЕНЦІЇ, ЯКА МАЄ ВІДБУТИСЯ 22-го до 27-го ТРАВНЯ У ПІТТСБУРГУ Па.

Головний секретар Володимир Сохан поінформував про постанови статуту відносно проголошення 29-ої Конвенції та виборів і затвердження делегатів, як і призначування Головним Екзекутивним Комітетом конвенційних комісій.

На пропозицію головного секретаря Володимира Сохана, що її піддержав заступник головного предсідника д-р Іван Флис, вирішено одноголосно:

проголосити 2-го січня 1978 року скликання 29-ої Конвенції УНСоюзу з реченцем виборів делегатів та їх заступників до 3-го березня 1978 року згідно із чисельним станом повноправних членів із 31-го грудня 1977 року,

проголосити списки із адресами їхніх секретарів всіх тих Відділів, які за станом з 31-го грудня 1977 року мали менше, як 75 повноправних членів і цим самим не були управнені до самостійного вибору делегатів, щоб дати цим Відділам змогу об'єднатися для спільного вибору делегатів на 29-ту Конвенцію.

відбути засідання Головного Екзекутивного Комітету перед 20-им квітня 1978 року з ціллю затвердження обраних Відділами делегатів і їх заступників та призначення членів конвенційних Комісій: Верифікаційної, Статутової і Фінансової.

7. КОНВЕНЦІЙНА ЧЛЕНСЬКА КАМПАНІЯ

На пропозицію головного організатора Степана Гавриша, що її піддержала заступниця головного предсідника Марія Душник, затверджено одноголосно наступний плян конвенційної членської кампанії із квотами та винагородами, які зобов'язували в кампанії 1977 року:

Мета членської кампанії — 5,000 членів із забезпеченням на загальну суму $10,000,000, з якої 3,000 членів мали б бути придбані ще перед 29-ою Конвенцією. На цю річну квоту склались би: 2,500 нових дорослих членів із сумою $4,500,000 забезпечення, 1,300 дітей із сумою $1,500,000 забезпечення та 1,200 акцидентових грамот із сумою $6,000,000 забезпечення.

З цієї квоти на Канаду припало б 700 нових членів із сумою $2,500,000 забезпечення, в тому 400 дорослих на $1,500,000,200 дітей на $500,000 та 100 акцидентових грамот на $500,000.

Конвенційні делегати повинні ще до Конвенції придбати свої конвенційні десятки нових членів.

Окружні Комітети повинні відбути організаційні збори, получені із вишколом та запізнанням союзовців із новою клясою забезпечення.

Окружні Комітети повинні відзначити 85-ліття „Свободи" відповідними ювілейними святами, бенкетами, чи святочними сходинами.

Продовжувати акцію заснування нових Відділів.

Продовжувати акцію льотерійного забезпечення молоді.

Продовжувати акцію „Союзових Клюбів": П'ятидесятників, Клюбу Заслужених Союзовців та Клюбу Будівничих УНСоюзу.

Продовжувати виплати відділовим організаторам таких самих винагород за приєднування нових членів, як у 1977 році.

Виплачувати бонуси за більше число нових членів, як у попередньому році.

Виплачувати бонуси за більші суми забезпечення, як у попередньому році.

Признавати безплатні вакації за приєднання 25 і більше нових членів на життьове забезпечення, як у попередньому році.

Виплачувати постійним організаторам винагороди за нових членів, згідно із ставками, які зобов'язували в попередньому році.

Призначити спеціальні винагороди для найбільше успішних організаторів — жінок: за найвищу суму забезпечення — безплатний тиждень на „Союзівці" та почесну плякату, за друге місце в найбільшій сумі забезпечення — англомовну Історію України проф. М. Грушевського, або інше видання „Свободи" та почесну плякату, за найбільше число нових членів — книжку „Лука Мишуга" ред. А. Драгана, або „Василь Стефаник" д-ра Л. Луцева.

Признавати Окружним Комітетам бонуси за стовідсоткове та 75-відсоткове виконання квоти нових членів, як у попередньому році.

Відзначити Округи почесними плякатами за найкраще відсоткове виконання квоти, за друге місце у відсотковому виконанні квоти і за придбання найбільшого числа нових членів.

Відзначити Округи, в яких не буде ніодного Відділу,

(Закінчення на ст. 7-ій)

Святкування Січневих Роковин в Картереті

Посадник Картерету — Ню Джерзі д-р Іван Феник, сидячи посередині, підписує проклямацію та проголошує день 22-го січня Українським Днем; коло нього сумівка О. Кушнір і учениця української школи М. Ульгурська. (Зліва) стоять представники українських організацій та установ: Аллес, Білас, Д. Сенюк, О. Шманько, о. П. Мелех, Архиєпископ Марко, Архимандрит о. В. Поспішил, В. Янів, І. Рачинський, Н. Дицибус, Б. Сенюк, В. Матлага.

Як і щороку, так і цього, 21-го січня стараннями Відділу УККА в Картереті, Н. Дж., в склад якого входять всі українські місцеві організації відзначено роковини Незалежности і Соборности. Посадник цього міста д-р Іван Феник в присутності делегатів від поодиноких організацій, включно з місцевим Відділом УККА, що його очолював його голова інж. Володимир Янів, підписав проклямацію, тим проголошуючи день 22-го січня Українським Днем. Посадник також закликав населення цього міста приєднатись до української громади і спільно вшанувати цей великий день, дата якого нагадуватиме про постійну боротьбу українського народу, який, на думку І. Феника, — колись заживе у своїй власній державі.

Цього ж дня біля міського будинку Картерету зійшлась молодь СУМА, учні Школи Українознавства, члени ООЧСУ, членкині СУА та старше громадянство, і в їхній присутності вивішено американський і український національні прапори. Посадник міста і голова Відділу місцевого УККА виголосили короткі промови. Опісля всі відспівали американський і український гимни.

Цього ж дня о год. 5-ій вечора стараннями Стейтової Ради УККА Ню Джерзі відбувся бенкет із забавою. Не зважаючи на снігову завію понад триста осіб — представників різни організацій і гостей заповнили велику авдиторію української централі, залю св. Димитрія. Сцену прикрашено американським і українським прапорами; посередині виднів напис — „в 60-річчю Незалежности Української Держави". Молоді дівчата, зодягнені у вишивані блюзки, ввічливо запрошували гостей до столу. За почесним столом засіли гості з визначного американського і українського політично-громадського і духово-релігійного світу. Інж. В. Янів відкрив свято, вітаючи представників і гостей. Відтак капеля бандуристів під диригентурою проф. Головацького відспівала американський і український гимни та молитву. Офіційно відкрив програму бенкету і нею провадив проф. Северин Палидович. Опісля Архиєпископ Української Православної Церкви провів молитву перед бенкетом. Ключове слово виголосив д-р Мирослав Бих, промовляючи українською мовою; він підкреслив вагомість і силу Актів 22-го Січня, рівночасно політичні наслідки факту проголошення ІУ Універсалу. Головну промову англійською мовою виголосив д-р Аскольд Скальський, вводячи і підкреслюючи чини героїзму нескореної України. З короткими промовами ще виступали посадник Картерету Іван Фенвік, віцепрезидент УККА Йосип Лисогір і асамблімен Томас Деврін. На бенкет наспіли телеграми від посадника Кліфтону, Перт Амбой і Вудбриджу, і в ньому, крім місцевого голови Відділу взяли участь голови Відділів УККА: М. Пінковський — Елізабет, Григорій Довбуш — Ню Брансвік, Бавнд Брук, інж. Чайківський — Нюарк—Ірвінгтон, З. Онуфрик — Моріставн, В. Гладич — Перт Амбой, В. Матвіїв — Менвілл і околиці, М. Сірий — Байон, М. Ромах — Кемден, д-р І. Куйдич — Вайнленд-Міллвілл, п. Галайдіда — Трентон та д-р Є. Котик — Джерзі Сиги.

У мистецькій частині після обіду виступали: капеля бандуристів під диригентурою о.Головацькою, виконуючи низку пісень і балерина Наталка Лазірко та Марко Комічак, виконавши стилізований танець „Русалка" та український народний танець; обидва танці поставлено за хореографією пані Роми Прийми-Богачевської. Молитвою Архимандрита Віктора Поспішиля закінчено програму бенкету.

Відтак відбулася забава до звуків оркестри „Дніпро" під керівництвом О. Строцького.

Товариство „Дністер" 361 Відділ УНС відбув Надзвичайні Загальні Збори

В суботу 11-го лютого 1978 року, о год. 4-ій по полудні відбулися Надзвичайні Загальні Збори 361-го Відділу в Українськім Народнім Домі в Ню Йорку, базуючись на статуті Т-ва Арт. X стаття 23 і Арт. XXIII стаття 90, який уповноважує Контрольну Комісію скликати „Надзвичайні (Спеціяльні) Збори. Збори відкрив і ними проводив голова К. К. Роман Крупка, секретарював М. Андрейко. Предсідник подав порядок нарад, який Збори прийняли без змін, подавши на письмі причини скликання цих Зборів, покликуючись на вище поданих точках статуту. Предсідник Т-ва „Дністер" 361 Відділу УНС адвокат М. Пізнак оспорював правосильність скликаних Зборів, але Збори поставились до його заяви негативно, тобто не прийняли його заяви. У висліді цього адв. М. Пізнак покинув залю нарад. Після цього Збори, придержуючись прийнятого раніше порядку нарад, приступили до вибору нової Управи.

До нової Управи ввійшли: д-р Роман Клюфас — предсідник; Іван Яремчук — м. предсідник, Мирослав Кучма — рекордовий секретар, Степан Чума — фінансовий секретар, Григорій Яремчук — касир. Контрольна Комісія: Роман Крупка, Михайло Виноградник і Семен Літепло. Тростисти: Максим Паньків і Іван Пригода. Рішено якнайскорше полагодити справу заборгування Відділу до УНС, зліквідувати усі дотеперішні негодування, та привернути добре ім'я Т-ва „Дністер" 361 Відділу УНС, яке воно мало довгі літа. Визначено дату місячних Зборів на суботу 25-го лютого ц. р., та вибір делегатів на 29-ту Конвенцію УНС.

Роман Крупка

В ЧІКАҐО ОРГАНІЗУЮТЬ УКРАЇНСЬКИЙ ДОСЛІДЧИЙ ІНСТИТУТ

Чікаго (Д. Б. Чопик). — Як кожного року при кінці грудня, так і цього року відбувся тут річний з'їзд Американської Асоціяції Мовників та Американської Асоціяції Учителів Слов'янських і Східньоевропейських Мов (ААТСЕЕЛ). Для українців, учасників конференції, цьогорічний з'їзд набув, однак, вийняткового значення, бо вони вперше мали нагоду зустрінутися, як окрема група учасників, для обговорення проблем їх спільного зацікавлення. Зустріч, що відбулася вечером 29-го грудня в МкКормак Інн., де відбувався з'їзд ААТСЕЕЛ-а, взяла під свою еґіду Українська Щаднично-Позичкова Спілка „Певність" у Чікаго, від імени управи якої вітав понад 30 учасників присутніх, д-р Р. Кобилецький. Він теплими словами привітав гостей і присутніх місцевих науковців, схвалив заходи Ініціятивної групи та побажав зібраним приємної зустрічі та успіху в розпочатому ділі. А діло це зосереджувалось на декількох точках нарад, які випрацювала Ініціятивна група під головуванням д-ра Д. Штогрина з Іллінойського університету в Урбані. Програма обнимала такі справи: 1 потребу організації Української Секції ААБСЕЕЛ, 2. Заходи для видання українського літературознавчого періодика, 3. Опрацювання збірника в англійській мові, присвяченого 100-літтю народження академіка С. Єфремова, 4. Інформацію про створення Міжнародної Асоціяції І. Франка, 5. Потребу організації Українського Дослідчого Інституту в Чікаго.

Після виміни думок, учасники зговорилися не творити окремої Української Секції при ААТСЕЕЛ, але при кожноразовому річному з'їзді зустрічатися окремо на спільній вечірці. На наступний рік вибрано головою Координаційного комітету такої зустрічі д-р Лярису Онишкевич з Ратґерс університету.

Видавничі справи, хоч цікавили багатьох учасників як і евентуальне видання українського літературознавчого періодика та збірника С. Єфремова, залишено ініціяторам цих справ. Інформацію про створення Міжнародної Асоціяції І. Франка присутні сприйняли з зацікавленням, але також і з доброю дозою скептицизму, бо, мовляв: „Скільки франкознавців властиво маємо тут на еміґрації?" — Правда, їх є багато, однак тепер набуває замітного розвитку ,порівняльне франкознавство', тому можна рахувати на дослідчі праці з цієї тематики, які матимуть відкрите місце для відчитів на річних з'їздах Т-ва І. Франка. Цього року на сесії Товариства було прочитано дві доповіді: про Франка і польську літературу (д-ра З. Кука), про майстерність техніки віршування молодого І. Франка (д-ра Б. Чопика), й заслухано звідомлення д-ра Б. Глинського про цьогорічні франківські святкування у Сорбонні в Парижі.

Найбільше часу в нарадах забрало обговорення справи творення Українського Дослідчого Інституту в Чікаґо, ідею якого вже розвинуто минулого року при нагоді святкувань 200-ліття ЗСА та 100-ліття української еміграції до Америки. Помимо скептицизму та вказівок на потребу осторожности, існування вже існуючих окремих інститутів таких народів, як балтійці, поляки, чехи і т. п., та сильна заохота д-ра Р. І. Смука такий інститут невідкличнo творити, присутні висловилися за тим, щоби скликати для обговорення цієї справи окрему конференцію дослідників у ділянці історії та культурного життя українців в Америці, як рівнож і зацікавлених громадян, на якій мало би прийти до остаточного створення такого інституту. Тим, що цікавляться справами нашої діяспори та яким здається такий інститут дуже потрібним, таке рішення справи - скликати основуючу конференцію, є позитивним і нам залишається лише побажати ініціяторам успіху провести добре діло до кінця.

Поминки пам'яті Св. пам. Голови ПУН Олега Штуля Ждановича

Було це 18-го грудня 1977 року. В православній церкві Св. Покрови у Філядельфії зібралися члени 12-го Відділу ім. Ю. Головінського ОДВУ, члени МУН і УЗХ та доволі великий гурт людей, щоби гідно вшанувати пам'ять недавно помершого Голови ПУН св. пам. Ол. Штуля Ждановича. Були з прапорами представники ОДВУ, молодечої організації МУН і представниці Українського Золотого Хреста. Ніжні мелодії церковного хору Св. Покрови, зливалися з сумними настроями присутніх в церкві, а природа доповняла цей настрій;дрібний дощ, наче вірно підкреслював сумну хвилину, додаючи тим поваги і настрою. Понеслись звуки мелодії „Вічная пам'ять", яку о. протопресвітер Михайло Борисенко заінтонував на закінчення Панахиди. Довго ще люди не розходились як звуки „Вічная пам'ять" втихли, тільки здавалось відгомін їх понісся далеко-далеко в рідні сторони Покійного. Поволі люди розходились, щоб зійти до залі, де відбулась друга частина салюту. Жалібні сходини відкрив мгр Вол. Яців містоголова 12-го Від. ОДВУ у Філядельфії. Слово про Покійного виголосив відомий промовець мгр Т. Бак Бойчук — член Центрального Керівництва ОУН в Києві, Керівник Похідних Груп в Україні, яке підходило до маєстату хвилини. Перед очима присутніх, слухаючи промовця, снували образи тих переломних часів. Бачили ви Голову ПУН Олега Штуля Ждановича ще молодим, як стоїть в залі перед публікою і виголошує полум'яні слова. Дальше пішли роки його дій в найтяжчих і найнебезпечніших часах — 1941 до 45 років. Невпинна праця на стійці, в нерівній боротьбі для здобуття свободи Батьківщини. То знову дальші роки його як Голови ПУН. Ми слухали і бачили ті часи якби це було вчора, так точно і так реалістично представив доповідач про ті тяжкі часи того змагу. Ми всюди бачили Голову ПУН Ол. Штуля Ждановича — людину тверду, відважну, принципову, криштального характеру, неустрашимого воїна на стійці — аж до його смерти; людину, яка свій обов'язок сповнила без решти, без закиду. Віддали ми гідну пошану пам'яті Великого Сина України, який передчасно покинув стійку, хоча ще так багато було до зроблення. Він так бажав дожити до кращих часів своєї України, бачити її вільною самостійною та соборною. Та не судилось. Невблагана доля, перед якої ми безсильні — рішила по своєму. І ми клонимо голови перед нею — клонимо голови в пошані перед св. пам. Воїном Олегом Штулем Ждановичем. на громада розійшлися до- Дух Героя і Борця лишився між нами. Його діла, праця, боротьба перейдуть в історію молодшим наслідникам, котрі маючи такий взір, гідно вшанують Покійного продовжуючи Його засади, Його нескінчену працю, горіючи такою любов'ю і посвятою якою Він горів ціле життя. По відспіванні гимну „Ще не вмерла" представники Організацій і жалібна громада розійшлися додому.

Ів. Харамбура

Концерт бандуристів Ню Йорку в „Голл оф Саєнс"

Група бандуристів в часі виступу; друга зліва вгорі солістка Лярнса Маґун-Гурин.

До чергового успіху бандуристів Школи Кобзарського Мистецтва ім. Костя Місевича в Ню Йорку можна сміло зарахувати концерт, що відбувся 4-го грудню 1977 р. в „Голл оф Саєнс", де в 1965 р. відбулася світова виставка. Цей міжнародний різдвяний концерт тривав чотири тижні. Підготовою цієї оригінальної і цікавої імпрези зайнялась відома громадська діячка в ділянці зовнішніх зв'язків Галина Сміндак. І саме завдяки особистим зв'язкам із чужинцями, а головно з пресою і телевізійними станціями, українці Ню Йорку вже не один раз мали нагоду виказатись своїми багатими національними скарбами для ширшого кола не-українців.

Різнонаціональні групи брали участь у цьому першому міжнародному етнічному концерті. Бандуристи Ню Йорку виступили в повному складі з багатою програмою під керівництвом свого музичного директора о. митрата С. К. Пастухова. Більшість точок виконала відома солістка Ляриса Маґун-Гурин, спів якої нагороджено бурхливими оплесками. Останню пісню „Тиха ніч" солістка заспівала двома мовами при звуках бандур, зовсім полонивши всіх присутніх. Оплескам не було кінця.

Крім того бандуристи мали два столи заповнені різними експонатами: фігури бандуристів в кераміці, а також писанки, що їх виконав бандурист Володимир Лехіцький, які представляли бандуру і бандуристів. Це либонь вперше як не-українці, так і члени нашої громади мали змогу оглядати того роду писанки. До тих столів підходило багато не-українців і приглядались того роду інструментові, що його ніколи не бачили, мелодії його ніколи не чули. Репортери збирали дівчат у гарних стилевих одягах, а хлопців у чудових жупанах та робили знімки, які на другий день появились у різних газетах.

Великою прикрасою імпрези була відома наша славна телевізійна зірка Ляриса Кукрицька-Лисняк,яка по-мистецьки заповідала програму.

М. Д. Ч.

„Їхав козак за Дунай"... у Філядельфії

Відділ СУА ч. 90 у Філядельфії й його невтомна голова Дарія Шуст протягом цього сезону подбали про зорганізування неодної імпрези. Старанням цього ж Відділу відбулася у суботу, 3-го грудня м. р. доповідь Романа Савицького про відгуки у світовій музичній літературі на українську пісню „Їхав козак за Дунай".

У вщерть виповненій залі УСТ-а „Тризуб" при Брод вулиці у Філядельфії пролунала наша давня у різних варіянтах в обрібці світової слави композиторів поважної музики, як також джазової. Присутні з великим зацікавленням слухали доповіді, ілюстрованої музичними прикладами, награними на магнетофонній плівці. Демонстровані зразки були старанно й майже вичерпно дібрані та фахово записані.

Прелеґент Роман Савицький, сам піяніст, довгими роками працює як бібліотекар, а сьогодні є головою музично-мистецького відділу Публічної Бібліотеки в Елізабеті, Ню Джерзі. Тому то він може мати палець на живчику нових книжкових та записних видань, як також для нього улегшені пошукування за давніми матеріялами, потрібними для даної проблеми. Завдяки його старанням не тільки наше громадянство, але й не-українці мали нагоду неодноразово познайомитися з результатами праці Р. Савицького. Він виголосив вже ряд доповідей, продемонстровуючи рідкісні звукозаписи, поповнювані порядком дискусії додатковими поясненнями. Тим чином слухачі запізналися з фраґментами творів Ліста, Бартока, Рахманінова і ін., в яких вслухувалися у „Віють вітри", „Ой, не ходи, Грицю", чи „Щедрика" у виконанні передових мистців.

Найбільший, може, відгук мала наша популярна пісня, скомпонована Семеном Климовським у ХУІІІ ст. „Їхав козак за Дунай", і саме це було темою вечора.

Спокійно, доброю дикцією прочитана доповідь вдоволила добірну публіку, межи якою знаходилося чимало професійних музик й муз. педагогів, м. ін. мгр Наталія Котович, член факультету Сетлмент оф Мюзік, Лідія Бульба, А. Жилава і Е. Чапельська, члени УМІ, проф. Ю. Оранський та інж. Гурський. Прослухано частину сонати Бетговена, в якій зовсім виразно, навіть і зі збереженням темпа, чути було бальору українську „любовну пісню", як її композитор назвав, даючи заголовок „Liebe Minka ich muss scheiden".

Опрацьовання цієї самої пісні Вебером відзначається зрозумінням її духа й чудовим гармонічним тлом. У Ґершвіна, у якого належало б сподіватися перерібки з більш пікантним темпом, присутні на залі почули розтяглу й надто сантиментальну та повільну пісню. Зате в джазовій обрібці пісня „Їхав козак за Дунай" полонила навіть тих старших і тих найстарших, і шкода тільки, що на наших забавах оркестра не грає цієї версії. Добре було би, якщо б її включено у постійний репертуар розвагових оркестр, що подібно як „Ча-ча" напевно захопили би молодь на паркетах. Обрібка пісні „Їхав козак за Дунай" як „Ча-ча" є її іншим дотепним варіянтом, який підкреслює її високі музичні вальори, зокрема мелодичну лінію.

Вечір, улаштований 90-им Відділом був як і усі їхні на гарному рівні й залишились після нього тільки два побажання: 1/ щоби фреквенція була ще більша, зокрема молоді, та 2/ щоби частіше уряджувано подібні імпрези. Корисним було би їх мати у вчасніших годинах дня, щоби молодь, а навіть діти могли відвідати, як рівнож виголошувати пояснення для не-українців англійською мовою.

Домашнє печиво й чай та кава були приємним закінченням суботнього вечора.

Мгр Рожа Шуль

Загальні Збори Іллінойського Відділу УЛТПА

21-ші Загальні Збори Українського Лікарського Товариства Північної Америки Іллінойського Відділу відбулися 10-го грудня 1977 в Конрад Гілтон Ґотелі у Чікаго, Іллиной.

Збори відкрив уступаючий голова Товариства д-р Анатоль Литваківський. До президії Зборів на предсідника обрано д-ра Івана Дачишина, а на секретаря д-ра Анастазія Ґорчинського. На пропозицію д-ра Мирослава Харкевича прочитано протокол із останніх Загальних Зборів, які відбулися 7-го грудня 1975 -го року.

Приступлено до звітів Уступаючої Управи. Першим звітував секретар Відділу д-р Михайло Головатий, який перебрав секретарство 17-го листопада 1976-го року після резиґнації д-ра Романа Филиповича. Звітуючий секретар повідомив, що Відділ за минулі роки відбув 7 Сходин Управи і 7 Ширших Сходин Товариства. В 1976-му році отримали медичні дипломи 10-ох, а в 1977-му році 7-ох українських лікарів з Чікаго, як також 6-ох осіб закінчили фармацію. Сьогодні Іллінойський Відділ нараховує 210 членів, з тим, що є багато ще поза Товариством.

Другим з черги звітував скарбник д-р Модест Ріпецький, а після нього уступаючий голова д-р Анатоль Литваківський. Він згадав про святкування 25 ліття Відділу в листопаді 1976, дякував всім членам Управи за співпрацю, а спеціяльно Комітетові пань, та побажав новій Управі успіхів.

Від секції Фармацевтів звітував знову д-р Михайло Головатий, який сказав, що Секція оживилася новим членством молодих і нараховує сьогодні 24 члени Фармацевти. В імени Секції він побажав успіхів новій Управі Матірнього Товариства УЛТПА Іллінойського Відділу.

В дискусії над звітами д-р Модест Ріпецький сказав, що Комітет пань відбуде окреме засідання і перешле звіт з діяльности. Д-р Мирослав Харкевич згадав про потребу скликання сходин Конвенційного комітету, що їх напевно зробить нова Управа. Д-р Пантелеймон Гриценяк коротко подав стан стипендійного фонду.

Приступлено до звіту Контрольної комісії. Голова Контрольної комісії д-р Григорій Щербанюк у своєму світі ствердив старанне ведення книг з окремим признанням д-рові Модестові Ріпецькому за взірцеве документування фінансових справ. Фінансові книги з Конвенції, праця, за яку був відповідальний д-р Роман Оришкевич були також контрольовані та приходи і розходи були знайдені в найкращому порядку. Д-р Григорій Щербанюк пропонує уділення абсолюторії уступаючій Управі. Пропозицію прийняли Збори одноголосно.

Приступлено до вибору нової Управи. Номінаційна комісія, в склад якої входили д-р Іван Дачишин, д-р Григорій Щербанюк і д-р Володимир Бродич, запропонувала нову Управу в такім складі: голова — д-р Роман Оришкевич, голова —елект — д-р Петро Харук, 1-ий заступник голови д-р Марія Фішер Слиш, 2-ий заступник голови — д-р Михайло Головатий, секретар — д-р Володимир Бродич, скарбник — д-р Ілля Р. Ткачук, референт Молоді — д-р Юрій Гриценяк; члени Управи: д-р Ахіль Хрептовський, д-р Александра Ільків, д-р Юрій Процик, мгр Ярослава Гринів; Контрольна комісія: д-р Анатоль Литваківський, д-р Александер Фаріон та д-р Іван Дачишин. Нову Управу Збори вибрали на роки 1978/79 одноголосно.

По точці вільних внесків та біжучих справ Товариства предсідник Зборів д-р Іван Дачишин попросив до слова новообраного голову д-ра Романа Оришкевича, тим самим передаючи ведення Зборів. Д-р Роман Оришкевич в своїй інавгураційній промові, яка тривала 25 хвилин після привітання Центральної Управи і присутніх перейшов зразу до намічення мети праці Товариства. Він подав 5 обширних точок — напрямних Товариства.

Точкою першою було переведення 12 пунктів статуту УЛТПА в практичне життя. Щоб це уможливити, за малою реорганізацією Управи, будуть створені т. зв. Ділові комісії, наприклад, комісії: Організаційна, Здоровенної Культури, Допомогова, Інформації й Преси та інші. Кожна комісія буде мати певне завдання і напрямні статуту.

У третій точці д-р Оришкевич сказав, що настав час, щоби для тіснішого об'єднання членів повинні почали творитися певні Секції Медичних Спеціяльностей, що згідне зі Статутом УЛТПА. Наприклад: Секція Українських Хірургів, Анестезіологів, Інтерністів, Психіятрів, Педіятрів, Ортопедів, Родинних Практиків, Патологів, Зубних Лікарів та багато інших. Ціль в тому, що до таких Секцій увійдуть старші і молодші віком лікарі-спеціялісти і всі будуть мати нагоду поділитися знанням, практикою ти виміною думок в своїй ділянці. В таких Секціях не буде поділу на старших чи молодших лікарів, про що так багато чується сьогодні, а навпаки, всі колеги даної спеціяльності незалежно від віку, старші і молоді знайдуть між собою спільну мову „медичну мову", яка їх ближче об'єднає. Крім того, в них повстане порив до наукової праці в їхніх ділянках. Д-р Оришкевич вірить, що в інших Відділах УЛТПА скорше чи пізніше будуть створені також такі Секції. Опісля і дуже скоро Секції даної спеціяльности всіх Відділів УЛТПА об'єднаються в Товариства, наприклад: Товариство Українських Хірургів, Інтерністів, Анестезіологів, Психіятрів, Родинних Практиків і т. д. Це дасть напевно запоруку, що з тих Товариств вийдуть великі українські лікарі спеціялісти, науковці, професори які принесуть славу Українській Медицині. У четвертій точці д-р Оришкевич твердив, що українська медицина існує, бо існують українські лікарі та їхні товариства, одначе ще не відкрита. Він сказав, що українська медицина є конечною і підставовою наукою, щоб нести лікарську допомогу потребуючим, щоб зберігати в здоров'ї наших дітей. Кожен український лікар є будівничим нашої медицини, однак він нарікав, що в нас замало викладачів по медичних школах, замало дослідників та науковців, тому дуже заохочував до праці внутрі професії в напрямі науки.

У кінцевій — п'ятій точці д-р Оришкевич повідомив всіх про основання Українського Медичного Музею, про який він мріяв і плянував через останніх двадцять два роки, щоб всі нам дорогі вартості української медицини і кожного українського лікаря не пропали. Він сказав, що не пожалує праці, ні труду, ні часу, ні грошей для цієї справи зберегти пам'ятки початків української медицини у вільному світі, де лише живуть українські лікарі.Він просив присилати на його руки:копії статтей і дописів наших лікарів,життєписи свої і колег які померли, знімки і портрети, старі звіти студентських товариств і лікарських, адреси тощо.

На кінець д-р Роман Оришкевич вітав всі Секції, організації, громадянство міста Чікаго, Центральну Управу УЛТПА і запевнив про дружню співпрацю з нею.

Д-р Анастазій Горчинський

ЕКЗЕКУТИВА УККА...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

толію, про заклик до Відділів УККА контактувати своїх законодавців, про спільні з балтійцями і жидами протести проти відвідин совєтської „парляментарної" місії та про радієвий панель на тему України, в якому взяли участь, крім нього, ще проф. Добрянський і д-р Волошин.

Інж. Іван Олексин, екзекутивний заступник президента УККА, звітував, що Централя УККА вислала 2,100 пресових повідомлень до американської преси про 60-річчя проголошення незалежности України та що Централя УККА співпрацювала, чи сама влаштувала, три репрезентаційні відзначення цієї річниці: в Олбані — 24-го січня, у Вашінгтоні — 25-го січня і в Ню Йорку — 28-го січня.

Касир п-ні Уляна Дячук у своєму звіті про фінанси УККА поінформувала:

Збірка пожертв до Народного Фонду осягнула в 1977 році загальну суму 154,609.75 дол., як вже було повідомлено в пресі. Це була найбільша сума зібраних пожертв від часу існування Народного Фонду. За попередній 1976 рік вплинуло було всіх пожертв в сумі 142,169, а ще рік раніше збірка пожертв дала була суму 131,346.

Бюджет на 1977 рік передбачав впливів до Народного Фонду у висоті 148,500 і його виконано на 104 від.

У збірці Національного Датку по громадах, перше місце задержала Філядельфія, переславши суму 13,750 дол. Друге місце осягнуло Чікаго, зібравши суму 13,270, а Ню Йорк третє місце зі сумою 11,917 дол. Південно-Східній Мічіген переслав пожертв на суму 7,020 і є на четвертім місці. Від громади Нюарк-Ірвінгтон вплинуло пожертв у висоті 6,745 дол. і вона є на п'ятім місці.

Виготовляється список пожертв по громадах, який буде їм розісланий. У звітовому часі надіслали на працю Інформаційного Бюра у Вашінгтоні більші пожертви: Централя Українських Кооператив Америки — 5,000 дол., Щадниця „Певність", Чікаго — 2,000 дол.; Українське Лікарське Товариство — 1,000 дол.; Український Народний Союз — 1,400 дол. та інженер Михайло Шпонтак — 500 дол. Ці організації є членами Крайової Господарської Ради і зобов'язалися внести на потреби цього Бюра суму 25,000 дол.

В січні 1978 року вплинули чергові пожертви від п'ятьох промисловців з Чікаго, які пожертвували по 1,000 дол. кожний, а саме: Микола Сенчишак від фірми „Гербарюм", Іван Деркач — від фірми „Альфа продактс", Ігор Вислоцький — від фірми „Термопластік", А. Сокологорський і С. Борисевич — від фірми „Інджекто-Мольд" та Володимир Братків від фірми „Рем билдерс".

Крім пожертв до Народного Фонду, наше видавництво виказало прибутків у висоті 3,817.69 дол. та ощадності дали суму 4,568.77 дол. відсотків.

Всіх впливів було на суму 162,996.21 дол., не включаючи пожертв на працю СКВУ, яких одержано у висоті 25,820.55 дол.

Впродовж 1977 на працю УККА видано суму 120,372 дол., що було у рамках затвердженого бюджету. Подібний звіт з прибутків і видатків буде представлений на черговім засіданню Екзекутиви УККА.

Плянується надати почесні нагороди Відділам і збірщикам.

Адміністративний директор мгр Іван Базарко звітував, що згідно з рішенням Екзекутиви УККА, делегації УККА відвідали Владик Українських Церков з традиційними побажаннями з нагоди Нового Року. У Чікаго делегація УККА відвідала Преосвященного Ярослава Ґабра в дні 23-го грудня 1977 р. та Пастора Олексія Гарбузюка і має відвідати Владику Константина, який був у діловій подорожі під час цих відвідин в січні ц. р. На сході делегації УККА відвідали 31-го грудня 1977 р. Владику Василя Лостена у Стемфорді, Митрополита Йосифа Шмондюка 14-го січня ц. р. у Філядельфії та Митрополита Мстислава 24-го січня ц. р. в Бавнд Бруку.

Мгр Базарко далі звітував, що Третій Світовий Конгрес Вільних Українців відбудеться в днях 23-26 листопада 1978 р. в готелі „Амерікана" в Ню Йорку. Про інші справи СКВУ, програму та формат конгресу звітували пп. Ігнат Білинський, Йосип Лисогір та д-р Богдан Гнатюк. Остаточна програма та формат 3-го СКВУ будуть узгіднені на засіданні секретаріяту СКВУ, яке має відбутися в короткому часі.

Рішено, що теперішній екзекутивний віце - президент Іван Олексин, буде речником делегації УККА в Секретаріяті СКВУ.

Мгр Базарко також інформував про закінчення поїздок д-р М. Штерна, про організаційні справи, а саме відвідини члена Екзекутиви, д-ра Михайла Снігуровича, який відвідає Відділи УККА в Каліфорнії та п. Михайла Шашкевича, який відвідає Відділи УККА в Маямі.

Також, рішено переговорити з п. Я. Кулиничем в справі закупна від нього фільму про історію УККА.

На внесення Лева Футали, Екзекутива УККА рішила звернутися до Комісії Правників при УККА в справі безнастанних антиукраїнських нападів певних жидівських організацій, які спричинюють напруження серед української громади.

Рішено, щоб УККА дав свій патронат для виступів мистецьких ансамблів „Орлик" і „Гомін" в осені біжучого року по українських громадах Америки.

Також рішено, що засідання Крайової Ради відбудеться 18-го березня 1978 р.

ПРОТОКОЛ

НАРАД ЗАСІДАННЯ ГОЛОВНОГО ЕКЗЕКУТИВНОГО КОМІТЕТУ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

(Закінчення зі ст. 5-ої)

який не приєднав би бодай одного нового члена, почесними плякатами.

Вислати листи-заклики до всіх передплатників „Свободи", щоб вони допомогли з нагоди 85-річчя „Свободи" приєднати бодай по одному членові для УНСоюзу.

Поміщувати у „Свободі" знимки тих делеґатів, які придбають до початку Конвенції по десять нових членів.

Відзначувати ювілейними медалями, чи відзнаками тих союзовців, які приєднають по 10 членів — бронзовими, по 25 членів — срібними та по 50 членів — золотими.

Видати стінний календар УНСоюзу на 1979 рік, який буде ювілейним роком 85-ліття УНСоюзу, із портретом патрона УНСоюзу Тараса Шевченка.

Продовжувати оголошення УНСоюзу на українських радіопрограмах.

8. РІЗНЕ

Головний організатор Степан Гавриш предложив листа від почесного члена Головного Уряду д-ра Ярослава Падоха із проханням-пригадкою у справі видання коштом УНСоюзу збірки його статтей на теми життьового забезпечення УНСоюзу. Він запропонував, щоб передати цю збірку статтей для перевірки та оцінки комусь із фахових редакторів.

Після короткої дискусії, на пропозицію головного предсідника Йосипа Лисогора, що її піддержав заступник головного предсідника д-р Іван Флис, вирішено більшістю голосів відкласти справу видання цієї збірки статтей, тому, що вони вже були друкованими і є перестарілими, тобто не на часі.

Головний предсідник Йосип Лисогір подав короткий звіт з його діяльности, як представника УНСоюзу, в УККА та СКВУ, інформуючи про збірку Національного Датку, відкриття Бюра УККА у Вашінґтоні, акції в обороні людських прав в Україні та зокрема в обороні дисидентів, акції поширення правди про Україну, акцію д-ра Михаїла Штерна і про старання притягнути до праці УККА більше молодих діячів та про зв'язане з цим поширювання зв'язків із американськими впливовими колами.

9. ЗАКРИТТЯ НАРАД ЗАСІДАННЯ

На пропозицію головного касира Уляни Дячук, що її піддержав головний організатор Степан Гавриш, головний предсідник Йосип Лисогір закрив наради цього засідання о годині 3:50 по полудні.

Володимир Сохан
головний секретар

У Чікаґо відбулася збірка на інвалідів

„Як довго будете збирати на інвалідів Української Армії? Як довго будете жебрати і докучати тим, що йдуть до церкви? А зрешною де ті інваліди?" Такі і подібні питання ставлять нам добрі люди, коли з другим членом ОбВУА п. Кутком ми мерзнемо під церквою св. Йосифа і підсуваємо людям пушку зі збіркою. Важко відповісти, як довго ще ми будемо могти стояти, бо ми теж старіємося, але доки здоров'я позволяє, треба просити: давайте! Бо хто ж заопікуватися тими, що постарілися, хворіють і чекають кінця? Звичайно, держава опікується своїми ветеранами. Ми не можемо заопікуватися ними так, як держава, але для тих, що хворіють гроші мусять бути. Їх вже небагато і буде щораз менше. Я раз заризикував і написав у „Свободі", що інвалідів у повнім значінню того слова немає! Дістав відповідь і нагану, що я, мовляв, „угробив" бідних інвалідів. Звичайно на те не міг я відповісти, бо у громадській роботі треба бути готовим на критику і зневагу.

Цього року збірка під українськими церквами дала такий вислід: під катедрою св. Николая зібрано $ 362.90, під собором Володимира і Ольги — $337.60, під церквою св. Йосифа — $74.65, під катедрою св. Володимира (прав) — $85.95. Разом — $861.10.

Крім цього членка ОбВУА і б. член УГ Армії Наталія Лозинська щорічно допомагає окремою збіркою між своїми знайомими, які їй не відмовляють і не оминають. Цього року на її листу склали:

50 дол.: д-р Іван Рудавський і д-р Роман Вірщук; 30 дол.: д-р Ахіль Хрептовський і д-р Вол. Фединяк; 25 дол.: інж. Роман Бігун (Дельта); 20 дол.: мец. Юліян Куляс і Лев і Оксана Мурські; 15 дол.: д-р Вол Ястрембський і д-р Богдан Ткачук; 10 дол.: отець митрат Маріян Бутринський. о. д-р Іван Тилявський, д-р Василь Петрина, д-р Павло Сениця, д-р Теодор Ткачук, д-р Ярослав Данилишин, д-р Петро Глаткий, д-р П. Попович, д-р П. Остапчук, д-р Іван Лесейко, д-р Тетяна Рудавська, д-р Мих. Головатий, д-р Богдан Целевич, д-р Павло Надзікевич, д-р Григорій Лозинський, мгр Калина Помірко, Наталія Лозинська, Анна Помірко, мгр Віра Іваницька, мец. Орест Попель, інж. Степан Куропась, мгр Т. і Р. Назаревичі, проф. Василь Калиниченко, інж. Олег Караван, Любомира Лукомська, і по 5 дол.: д-р Богдан Старух, дир. Роман Мицик, інж. Ростислав Боднарук і д-р Арсен Шпур. Разом — 530 *дол.*

Цього року наш Відділ ОбВУ допоміг двом воєнним ветеранам у Кракові і передав гроші. Один з них помер. З відомих причин не подаємо імен. Крім цього, наш Відділ ухвалив 100 дол. членові Олексі Данилко на заплачення залеглих вкладок до УНСоюзу. Він теж недавно помер, і його спадкоємці мали гроші на похорон. Відділ теж дав 50 дол. на пам'ятник ген. Дашкевича у Відні. Гроші щорічно відсилається до Централі ОбВУА у Філядельфії.

Степан Куропась

Менор проголошує президентські стипендії

Менор Джуніор Коледж подає до загального відома студенткам Українського походження, які відзначаються вищістю академічного навчання і потребують грошевої допомоги, що мають змогу набути президентські стипендії, цебто частинні премії оплати за навчання, до суми тисяч долярів. Вимоги оці:

1. Студентка мусить бути українського походження.
2. Достачити документ наукового відзначення.
3. Доказати потребу грошевої допомоги.

Найвища стипендія в сумі тисячу долярів — може бути і менше, залежно від потреби грошевої допомоги. Студентки, які бажають внести прохання про стипендію, повинні не пізніше 1-го травня ц. р., прислати аплікації: ФАФ — (Файненшал Ейд Форм), ПГЕАА — (Пеннсилвенія Гайер Едюкейшан Ассистенс Ейдженсі Ґрент), БЕОҐ — (Бейсик Едюкейшонал Оппортюниті Ґрент), МФАФ — (Менор Файненшал Ейд Форм).

Ці форми можна набути в коледжі, пишучи на адресу: Христина Стельмах Бруно, Файненшал Ейд Оффисер, Менор Джуніор коледж, Дженкінтавн, Па. 19046, Телефон: 885 — 2360/61 Адмишенс Оффис.

Виставка мистецьких праць О. Мазурика

Мало у нас таких мистців кисти, щоб про них так писала чужомовна преса, як про нашого модерніста образ творчого мистецтва прихильно О. Мазурика, який виявив себе досить голосно в західньому світі /Париж-Франція/. Тому то Окружна Управа СУА Чікаго при співпраці своїх Відділів запросила цього мистця кисти влаштування самостійної виставки його картин, що відбулася від 2-4-го грудня 1977 р.

Ще скоро до відкриття виставки в ґалерії УСК „Леви" приміщення наповнилося добірною публікою - любителями мистецтва, між якою можна було завважити наших місцевих мистців, а передовсім молодь, зацікавлену модерним мистецтвом започаткованим повоєнним культурно - мистецьким поколінням, до якого належить і мистець О. Мазурик.

Виставку відкрила голова Окружної Управи Марія Юзефович, яка привітала всіх присутніх, а передовсім самого мистця, ілюструючи —короткими ядерними мазками його постать і мистецьку творчість. Після неї забрав слово сам мистець. У своєму слові розказав він про своє дитинство, студії та подорожі по Україні, де брав участь в наукових експедиціях, розшукаючи старовинні культурно-релігійні пам'ятки. Він, син Лемківщини, присвятив свою творчість минулому своєї вужчої батьківшини-Лемківщини, студіючи її церкви, ікони і т.п., що і стало темою його мистецької творчости. Він також подав характеристику своєї творчости та пояснення до виставлених картин, що й дало можливість присутнім зрозуміти ідею та зміст кожної з них. Щира та безпосередня розповідь мистця полонила всіх, за що приявні подякувала мистцеві рясними оплесками.

Успіх цієї виставки був колосальний, про що свідчить факт великого числа відвідувачів та що вже першого вечора-відкриття майже під кожною картиною видні́в значок „продане". - Відрадним явищем було те, що виставка зацікавила нашу молодь із шкіл українознавства, яка під проводом своїх учителів відвідала її та з захопленням придивлялася модерним картинам із релігійною тематикою, зрозумілою для кожного, хто відчуває справжнє мистецво, його кольорит, яке дало молодому поколінню культурні надбання Лемківщини. Тут належить підкреслити, що маестро О. Мазурик з радістю привітав нашу молодь і особисто дав свої вичерпуючі пояснення до картин та модерного мистецтва. Варто було все це оглянути й пережити хвилини мистецької насолоди, а організаторам союзянкам подякувати за це все. Це ж була вперше виставка цього мистця не тільки у Чікаго, але й в ЗСА. Мистцеві О. Мазурикові, за це що приніс до нашого міста щось нового і прекрасного, яке назавжди залишиться в нашій пам'яті, належиться щира подяка та щирі побажання якнайкращих успіхів у дальшій творчій праці для добра і слави нашого мистецтва й культури, що її ворог на рідних землях безпощадно нищить.

Р.Т.

Виставка творів Петра Холодного в Українському Інституті Америки

(С. Г.). — Петро Холодний мол. народився в Києві 1902 року. Його батько, Петро Холодний старший, був професором фізики й одночасно визначним мистцем. В часах української державности він був міністром освіти в Уряді Української Народної Республіки, а молодий Петро був кадетом офіцерської кіннотної школи. В час, коли Україну окупували московські комуністичні армії, родина Холодних подалася на Захід. У Празі молодий Петро став студентом Української Пластичної Студії, а 1928 р. він перенісся до Варшави, де вступив до Академії Мистецтв. Тут він завершив свої студії в 1934 р. і, після мистецьких поїздок до Італії і Франції, повернувся до Варшави, де сам 1935 р. став професором Академії, викладаючи рисунок і темперове малярство. Під час війни втратив він у Варшаві всі свої твори, які перед тим були на виставках по всій Европі.

Після війни Холодний прибув до ЗСА, де включився в активну групу українських мистців у Ню Йорку. Він працював багато як мистець-графік, але до його найважливіших творів належить велика кількість ікон, мозаїк і вітражів для українських церков в Америці. Він має рідкісний дар поєднувати прадавні українські візантійські традиції з модерною формою. Серед його творів з тієї ділянки до найцінніших належать: іконостас Української Православної Катедри в Ню Йорку (82 вул. Вест), ікони в церквах у Бавнд Бруку, Н. Дж., Гантері, Н. Й., Глен Спей, Н. Й., вітражі в церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку — все твори, що належать до найкращих в сучасному релігійному мистецтві. Значну кількість зразків його релігійного мистецтва показано на цій виставці. Проте, Холодний має теж багато інших мотивів, між ними краєвиди, фігурні композиції та, окремо, цілу серію „портретів" жуків з його власної етимологічної колекції.

Ця виставка, що буде відкрита від 7 лютого до 10 березня, зорганізована для відзначення 75-ої річниці народин мистця. Відбудеться вона заходами чотирьох наших культурних інституцій — Українського Інституту Америки, Української Вільної Академії Наук, Об'єднання Мистців Українців в Америці та Об'єднання Українських Письменників „Слово", — це останнє з уваги на те, що дружина мистця це відома поетка Наталя Холодна.

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Незабутнього і Найдорожчого
МУЖА і БАТЬКА

бл. п.

ОЛЕКСАНДРА УЗОНІВА

буде відслужена
ПАНАХИДА
в Катедрі св. Володимира в Ню Йорку
в неділю, 26 лютого ц. р., о 12-ій год. дня

Друзів, Приятелів і Знайомих просимо згадати Покійного в своїх молитвах.

ЗІНАЇДА — дружина
ОЛЕКСАНДРА — дочка

В ОДИНАДЦЯТУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашої Незабутньої

бл. п.

ЛІДІЇ ЧУБАТОЇ

буде відслужена
ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА
в Українській Католицькій Церкві
св. Юра в Ню Йорку, Н. Й.
в суботу, 18-го лютого 1978 року

Приятелів і Знайомих пом'янути Покійну в своїх молитвах просить —

Родина

У ДЕВ'ЯТУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Дорогого МУЖА, БАТЬКА і ДІДУСЯ

бл. п.

СТЕПАНА ЛАЗУРЕНКО

ПОЛКОВНИКА АРМІЇ УНР

у неділю, 26-го лютого 1978 року, о 12-ій годині дня
в церкві св. Андрія в Детройті, Миш.
буде відслужена
ПАНАХИДА

Всіх Знайомих просимо помолитися в цей день за спокій Його Душі.

Родина

ПОВІДОМЛЕННЯ

СПОРТОВА ШКОЛА
УСВТ „ЧОРНОМОРСЬКА СІЧ"

відбудеться
на протязі 3-ох тижнів
в часі від 2-22-го липня 1978 р.

Вишкіл під дирекцією професійного учителя фізичного виховання і тренера копаного м'яча — І. ЧУПЕНКА, провідимуть найкращі українські інструктори в ЗСА.

По дальші інформації просимо писати:
Ukrainian Athletic Association
Chornomorska Sitch
680 Sanford Avenue, Newark, N.J. 07106

Крайова Управа Товариства за Патріярхальний Устрій Помісної Української Католицької Церкви

у глибокому жалю повідомляє Відділи, Мужів Довір'я і все Мирянство, що дня 6-го лютого 1978 р. відійшов у Вічність на 95-му році праведного та жертвенного життя

бл. п. проф. д-р

МИХАЙЛО ТЕРШАКОВЕЦЬ

Почесний голова і член-основник Т-ва за Патріярхальний Устрій Помісної Української Католицької Церкви, видатний науковець і педагог, дійсний член НТШ у Львові і ЗСА, б. доцент Львівського Університету, перший лектор української мови Віденського Університету, професор Українського Католицького Університету в Римі, член Українського Богословського Наукового Товариства, дослідник української літератури, головно доби Маркіяна Шашкевича, автор низки наукових праць і глибоко віруючий християнин.

ПОХОРОН в суботу, 18-го лютого 1978 року, о 9-ій год. ранку з церкви Св. Покрови, Oak Lane і N. 12 Street у Філядельфії, Па., а опісля на український цвинтар св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Опечаленій Родині Покійного складаємо щирі співчуття.

В 60-РІЧЧЯ...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

запліднені ідеями збройно-політичної боротьби 40-их років за державну політичну волю України, творчі сили нації об'єднались навколо національної ідеї за повноту національно-культурного життя нації в суверенній Українській Державі. За повний розвиток її національно-творчого духу в усіх галузях життя і суверенний внесок національно-творчих осягів у світову скарбницю. За повноту найширшого акумулювання кращих ідей людства в національно-культурну скарбницю перетоплювання їх в українському національному кліматі і повернення в світову скарбницю. Знаємо, що большевицька сатанія КПСС жорстоко розправилася з людьми, що формували національно-політичне становлення, але ідеї його не вбито і процесу відродження не спинено. Формотворці його, оминаючи греблі большевицькі, під окупацією, прокладають нові шляхи, формуючи завтрашній день державно-політичної волі України. Прославляючи історичні дати, думаймо про завтрашній день.

Можна мати певність, що в час розладування большевицької системи, а воно неминуче в обреченій системі, що не здібна еволюціонувати, скута національна енергія вибухне з неменшою силою, як то було в національній революції. Напругою всіх національно-творчих сил в конструктивній праці і братолюбії, в синтезі, а не в декомпозиції політичного життя допоможемо завтрашній перемозі української національної ідеї.

Честерська громада відзначила Січневі Акти

Це вперше в історії честерської української громади святкування Великих Актів Січня 1918/19 років мало цілком іншу форму, хоча змістом вони не відбігали від святкувань у попередніх роках.

Перша частина цих святкувань, а саме проведення молитов обома нашими священиками, промови українською та англійською мовами, а також відчитання проклямації посадником Честеру — відбулись у великій залі міської управи, а друга частина цих же святкувань, тобто відспівання національних гимнів та піднесення українського національного прапора відбулось біля будівлі Міської Управи.

Підготова цих святкувань та їх переведення спочивали в руках двох активних членів Відділу УККА в Честері, а саме мгра Володимира Сича, референта преси та Василя Пастушка, референта зв'язків із урядовими американськими чинниками.

Обидва вищезгадані рівнож очолювали Святочний Комітет.

На настирливі прохання представників Відділу УККА — посадник міста Джон Накреллі погодився на це, щоби святкування відбулися таки в дні 22-го Січня 1978 року, не зважаючи на це, що то була неділя і день вільний від праці.

Велика заля Міської Управи, вже перед визначеним часом, заповнилась до останнього місця представниками всіх місцевих товариств та організацій, які заняли передні місця, а гості та публіка засіла поза делегатами, при чому понад сотню людей мусіла стояти, бо так на залі, як рівнож на коридорах забракло вільних сидячих місць.

Всіх учасників цього незабутнього святкування було коло 250 осіб.

В точно означений час тобто в годині 12:30 по пол. на залю увійшли офіційні представники, а саме посадник міста Дж. Накреллі, парохи обох наших Церков, а саме о. Петро Липин, УКЦ та о. Йосиф Копчак, УПЦ, а за ними представники Відділу УККА — мгр Володимир Сич і Василь Пастушок. Всі засіли за просторий стіл, де засідає колегія Міської Управи в часі її сесії.

Перші крісла на залі заняла молодь зі Школи Українознавства, а на обох кінцях заняли місця дві дівчини зі середніх місцевих шкіл, які чаром свого вигляду та чудових народних одягів звернули окрему увагу присутніх. Це панни Оля Клюка і Квітка Рибаків, які репрезентували Лігу української молоді та місцевий мішаний хор при УКЦ.

Перші лавки поза шкільною молоддю заняли голови всіх місцевих товариств та організацій, або їхні репрезентанти, при чому всі пані були рівнож в чудових народних одягах.

Святочну програму розпочав о. Петро Липин молитвою українською мовою, прохаючи Небесного Вітця про звільнення нашого Народу із тортур неволі та надання йому можливости вільно величати Його велике ім'я.

Мгр Володимир Сич, відкрив офіційно святкування цитатом великого поета „впасти може і найсильніший", але згинути тільки нікчемний нарід" аналізуючи коротко значення великих Актів Січня 1918/19 років. Він вказав рівнож, що Акти ці мають велике символічне значіння, бо вони віддзеркалюють невмирущість української нації та її вічний гін до волі...Сильною вірою у світлу майбутність нашого народу та цитатом декількох віршів із Прологу до поеми „Мойсей" Івана Франка. бесідник закінчив своє коротке слово. Після вступної промови мгр Володимир Сич передав дальше ведення програми Василеві Пастушкові, який виголосив довшу промову по-англійськи, подаючи докладну історію УККА в Америці, його заслуги для американських українців, а звертаючись до посадника міста — дякував йому за продуктивну співпрацю з нашою громадою напротязі довгих його літ урядування.

Після цього п. Пастушок запросив до слова Володимира Корчинського, який промовляв від місцевого Відділу ООЧСУ.

У своїй багатій змістом промові п. Корчинський говорив радше про символіку великих Актів Січня та їх вплив на кристалізацію української політично-визвольної думки в новій добі нашої історії. Згадуючи світлі сторінки нашої давньої історії за княжої та гетьманської доби, він вказав, що Акти Січня були виявом невмирущости революційного духа українського народу, який видав в новітній історії великих героїв визвольної боротьби, що в лавах колишнього УВО, чи УОН та безсмертної УПА писали і сьогодні пишуть історію невмирущости Нації...бо такі герої як Мороз і інші страдальники російських казематів — це вірні діти Великих Актів Січня.

Після відчитання Проклямації посадником міста про встановлення українського національного дня і передачі її представникові Відділу УККА п. мгр В. Сичові, учениця Школи Українознавства Лісса Кізюк вручила дарунок від УККА а саме чудову цукерничку, за що посадник склав сердечну подяку. Крім цього він одержав рівнож від святочного Комітету пропам'ятну табличку, як символ вдяки за співпрацю з нашою громадою.

На закінчення програми о. Йосиф Копчак провів молитву подяки і всі зібрані подались вниз, де перед входом до Міської Управи відбулась ще одна церемонія, а саме відспівання обох національних гимнів та піднесення українського прапора на міській будівлі.

Присутні зворушено слідкували як український національний прапор поволі піднімався вгору до звуків ритму українського національного гимну, та повис на щоглі саме тоді, коли публіка закінчила останні слова гимну...

В. С.

СПОРТ

Редагує О. Твардовський

Індор-Турнір у Чікаго

„Леви"—„Кікерс"	1:4
„Леви" — „Швабен"	2:1
„Леви" — Хорвати"	1:0
„Леви" — Адрія"	1:1

У п'ятницю 6-го січня 1978 р., почався у Чікаго турнір копаного м'яча у закритій залі Арморі. В цьогорічному турнірі беруть участь 16 дружин по 8 у Вищій Дивізії і Першій Дивізії. На протязі минулих років „Леви" все відігравали поважну ролю в Індор-Турнірі, були 6 разів першунами Вищої Дивізії та здобули ряд Трофеїв. Минулого року зайняли 4-те місце. Цьогорічний турнір „Леви" започаткували слабо, програвши першу зустріч з „Кікерс" високим вислідом 1:4. В цій грі наші футболісти заграли слабо й хаотично, зокрема наші оборонці, які звичайно є найсильнішою ланкою дружини. Єдині ворота в цій зустрічі для „Левів" здобув Б. Шлапак.

Значно краще вийшли „Леви" в других змаганнях з німецьким клюбом „Швабен", в яких здобули свою першу перемогу вислідом 2:1. Переможні голі стрілили: Кухарський і Манько. Найкраще заграли „Леви" в своїх третіх змаганнях з минулорічними чемпіонами Хорватами, яких перемогли вислідом 1:0. В цій зустрічі показалося, що „Леви" грають краще зі сильнішими дружинами і...виграють.

В осінньому сезоні наші футболісти двократно перемогли сильну польську „Віслу" та виелімінували цих же Хорватів за професійну Чашу ЗСА.

В звітових змаганнях „Леви" заграли дуже амбітно, в яких знову на висоті завдань була оборона на чолі з ветеранами Кратом та Кіктою і воротарем Іваником. У нападі вирізнявся Б. Шлапак. Переможного голя в цих важливих змаганнях здобув Гойт, з подачі Шлапака. В другій половині цих змагань Хорвати були близькі до вирівняння висліду, коли поза лежачим воротарем Іваником, м'яч котився в напрямі воріт, однак в останній секунді його зумів виконпути майже з лінії воріт Ю. Мішалов.

Четверті змагання „Леви" закінчили нерішеним вислідом 1:1 з лідером групи Вищої Дивізії,яким є „Адрія"..,„Адрія" вела 1:0, алев кінцевій фазі тієї завзятої гри Ю. Мішалов вирівняв 1:1, вмістивши м'яч головою в сітку воріт суперника.

Показник табелі гор турніру після 4-ої рунди:

	точки
1. Адрія	7
2. Хорвати	6
3. Вісла	5
4. Леви	5
5. Кікерс	4
6. Грін-Вайт	3
7. Швабен	2
8. Марунс	0

Склад дружини „Левів": Н. Возний, Г. Пелтонен, Дж. Гузелла, Н. Крат, Х. Тегозіс, Б. Шлапак, Р. Манько, Я. Кухарський, Д. Гойт, Ю. Мішалов, Х. Кіпка, Н. Іваник, Б. Голмгрін, Я. Лещок. Провідник дружини Анатолій Гординський.

Роман Б. Припхан

УСВТ „Чорноморська Січ" — Елизабет СК 0:3

У перших змаганнях, що відбулися 20-го січня у закритій залі в Петерзоні „Ч. Січ" зазнала поразки з німецьким клюбом Елизабет 0:3. До цих змагань наша дружина виступила в ослабленому складі, в якому з причини снігової, бракувало кілька чолових змагунів.

„Ч. Січ" [Юнаки] — Окленд [Юнаки] 3:2

Цими змаганнями юнацька дружина „Ч. Січі" закінчила свій цьогорічний турнір в закритому приміщенні, в якому наші юнаки на усіх 16 клюбів зайняли друге місце. Переможні голі в цій грі стрілили: Г. Маїк і А. Бакун. Провідниками дружини в цьому турнірі були: мгр І. Хамуляк і І. Калинович.

„Ч. Січ" [Мол. юнаки] — Савт Орандж [Мол. юн.] 2:3

У чергових змаганнях у залі Савт Орандж, молодші юнаки „Ч. Січі" зазнали поразки вислідом 2:3 і після 4-ої рунди займають в показнику табелі гор 3-тє місце. Голі для „Ч. Січі" стрілили: О. Пенцак і Т. Стефуриин.

„Ч. Січ" [Новаки] — Колдвел [Новаки] 1:0 [во-ковер].

Наймолодші „Січовики" зміцнили свою позицію лідера в показнику табелі гор, маючи досі здобутих 8:0 точок і 8:3 відношення воріт. Обидвома цими дружинами в турнірі провідить В. Маркусь.

ВІДБИВАНКА
„Ч. Січ" — Лівінгстон 3:0 [15:3, 15:5, 15:2]

У передостанніх першенських змаганнях Жіночої Відбиванкової Ліги Ню Джерзі, „Ч. Січ" здобула важливу перемогу на виїзді в Лівінгстоні з місцевим клюбом, завдяки якій в показнику табелі гор зайняла спільне з клюбом Ліндгирст—перше місце. Склад „Ч. Січі" в цій грі був: Д. Твардовська, В. Палидовим, П. Голь, М. Юрах, І. Шеремета, Н. Моравська і Х. Терлецька. Провідниця дружини М. Ганич, ланковий А. Лапичак.

Показник табелі гор після цих змагань:

1. Ліндгирст	14 точок
2. „Ч. Січ"	14
3. Ровей В.К.	11
4.Савт Орандж„А"	9
5. Персипені В.К.	9
6. Лівінгстон	9
7. Саммит В.К.	8
8. Воррен „А"	8
9. Вест Орандж	7
10. Воррен „Б"	0
11.Савт Орандж „Б"	0

[от]

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 19-го ЛЮТОГО 1978 р.

АЛЛЕНТАВН, Па. Річні збори Б-ва св. Михаїла 147-ий Відд., о год. 4-ій по пол. в парафіяльній залі при 8103 N. Front St. По Річних зборах відбудуться Місячні, на яких буде вибір делегатів і їх заступників на 29-ту Конвенцію УНС. — І. Гуцайлюк, секр.

ЧІКАҐО, Ілл. Загальні збори Т-ва Доброї Волі 22-ий Відд., о год. 12:15 дня в залі Клюбу при 5000 Н. Кумберланд Аве. На порядку: звіти Управи, дискусія і вибір Управи на 1978 рік. Також будуть заторкнені справи 29-ої Конвенції, гри кругліх і гольфу. — Гелен Олек, секр.

ПАРМА, Огайо. Місячні збори Т-ва ім. І. Франка 334 Відд., о год. 12:30 по пол. в домі фін. секр. при 3324 Торрінгтон вул. Управа на 1978 р.: М. Задерецький, пред., Б. Задорецький, заст. і рек. секр, С. Бохонок, фін. секр., М. Бохонок, заст. К. Комісія — П. Бохонок, гол., Луіс Ленарт, член. — Б. Задорецький, рек. секр.

П'ЯТНИЦЯ, 24-го ЛЮТОГО 1978 р.

НЮ ЙОРК, Н. Й. Річні збори Т-ва Культура 457-ий Відд., о год. 6-ій веч. в ЛМКлюбі при 136 Друга Авеню, 2-ий пов. На порядку — вибір Управи на 1978 р. По Річних відбудуться Місячні збори, на яких буде вибір делегата і його заступника на 29-ту Конвенцію УНС. — І. Керницький, гол., Т. Шумилович, секр.

ЙОНКЕРС, Н. Й. Річні збори Т-ва Подільська Січ 8-ий Відд., о год. 8-ій веч. в Домі Української Молоді при 301 Палісейд Авеню. На порядку: звіти урядовців, вибір Управи на 1978 р. та делегатів і заступників на 29-ту Конвенцію УНС. Проситься чл. прибути. — М. Шашкевич, пред., М. Кульчицька, секр., М. Фігурський, рек. секр.

СУБОТА, 25-го ЛЮТОГО 1978 р.

НЮ ЙОРК, Н. Й. Місячні збори Т-ва Дністер 361-ий Відд., о год. 4-ій по пол. в УНДомі, 140-142 Друга Аве., кім. ч. 22. На порядку: вибір делегатів та їх заступників на 29-ту Конвенцію УНС. Адреса Т-ва Дністер, 140-142 Second Avenue, New York, N.Y. 10003. Години урядування — вівторок і п'ятниця 6 - 8:30 веч., субота 4 — 6-та по пол. — Р. Клюфас, предс., М. Кучма, рек. секр., Ст. Чума, фін. секр.

БРІСТОЛЬ, Па. Загальні збори Т-ва Просвіта 362 Відд., о год. 7:30 веч. в залі Укр. Клюбу при 111 Філмор вул. Порядок нарад: звіти Управи і К. Комісії, дискусія над звітами і вибір нової Управи на 1978 р. По Річних зборах відбудуться Місячні, на яких буде вибір делегата і його заступника на 29-ту Конвенцію УНС. — М. Ільченко, гол., Ф. Петрик, секр.

НЮ ЙОРК, Н. Й. Річні збори Т-ва Верховина 184-ий Відд., о год. 4-ій по пол., в домівці ОУА Самопоміч, 98 Друга Авеню. На порядку: звіти Управи та К. Комісії, дискусія і вибір Управи та К. Комісії на 1978 р. Після Річних зборів відбудуться Місячні для вибору делегата та його заступника на 29-ту Конвенцію УНС. — Полк. П. Содоль-Зілинський, предс., Б. Ластовецький, секр.

ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. Дж. Річні і Місячні збори Б-ва св. І. Хрестителя 270-ий Відд., о год. 6-ій веч. в УНДомі. На порядку: звіти Управи та К. Комісії, вибір нової Управи на 1978 р., принимання нових членів, збирання чл. вкладок та вибір делегата і його заступника на 29-ту Конвенцію УНС. — А. Струк, предс., С. Островський, фін. секр., В. Бутковський, рек. секр.

НЕДІЛЯ, 26-го ЛЮТОГО 1978 р.

ВИНДЗОР, Онт., Канада. Річні збори 341-го Відд., о год. 2:30 по пол., в домі УНО при Оттава вул. На порядку — вибір делегата і його заступника на 29-ту Конвенцію УНС. — П. Мудрий, гол., І. Хрін, секр.

ВІННІПЕГ, Ман., Канада. Річні збори Т-ва ім. Т. Шевченка 445-ий Відд., о год. 7 веч. в залі УНО при 935 Мейн вул. На порядку: звітя за 1977 р., вибір Управи на 1978 р. та делегатів і їх заступників на 29 Конвенцію УНС. — Управа.

ЧІКАҐО, Ілл. Річні збори 221-Відд., о год. 1-ій по пол. в домі УНСоюзу при 845 Норт Вестерн Авеню. Проситься чл. прибути. — Управа.

УСК — 86-ий Відд. УНСоюзу в Ню Йорку
ПОВІДОМЛЕННЯ ПРО ЗВИЧАЙНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

Звичайні Загальні Збори Відділу відбудуться в дні 25-го ЛЮТОГО 1978 р., о год. 7-ій вечора в домівці УСК-у при 122 Друга Авеню в Ню Йорку.

Порядок Зборів: Відкриття і відчитання протоколу. Звіти уступаючої Управи. Дискусія над звітами. Вибір нової Управи Відділу. Вибір делегата та його заступника на 29-ту Конвенцію УНС. Різне та закриття.

Ласкаво просимо всіх Членів взяти участь у Зборах.

За Управу Відділу:

Степан Качмарський, голова — Іван Сєрант, секретар

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ТЕКЛЯ ГАВРИЛІВ, членка УНС Відд. 353 Т-ва Запорозька Січ в Ню Бронсвік, Н. Дж., померла 27 листопада 1977 на 87 р. життя. Нар. в 1890 р. в с. Токі,Україна і стала чл. УНС в 1915 р. Залишила у смутку дві дочки Гелену і Ірену з родинами. Похорон відбувся 30 листопада 1977 р. на українському католицькому цвинтарі в Перт Амбой, Н. Дж.
Вічна Їй Пам'ять!
Дарія Оріховська, секр.

СТЕПАН БУРШТИНСЬКИЙ, член УНС Відд. 125 Б-ва Благовіщення Пресв. Богородиці в Чікаго, Ілл., помер 14 листопада 1977 на 54-му р. життя. Нар. в 1923 р. в Україні і став чл. УНС в 1952 р. Залишив у смутку дружину Дарію, синів Тараса з родиною і Зенона. Похорон відбувся 17 листопада 1977 на цвинтарі св. Николая в Чікаго, Ілл.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

ВАСИЛЬ ГУЛАВСЬКИЙ, член УНС Відд. 20 Т-ва Згода в Гамтрамк, Міч., помер 27 листопада 1977 на 57-р. життя. Нар. в 1920 р. в Детройті, Міч. і став чл. УНС в 1938 р. Залишив у смутку дружину Ольгу, синів Йосифа В., Григорія С. та дочку Марію. Похорон відбувся 30 листопада 1977 на цвинтарі Мт. Олівет в Детройті, Міч.
Вічна Йому Пам'ять!
Р. Куропась, секр.

ПЕТРО АНДРОНІК, член УНС Відд. 488 Т-ва Самопоміч в Монтреалю, Квебек, помер 28 листопада 1977 на 89-р. життя. Нар. в 1889 р. Буковина, Україна і став чл. УНС в 1945 р. Залишив у смутку дружину Софію та дальшу родину. Похорон відбувся 1 грудня 1977 на цвинтарі Cote Des Neiges в Монтреалю, Квебек.
Вічна Йому Пам'ять!
Ольга Плешкевич, секр.

ІВАН ЧАБАН, член УНС Відд. 156 Т-ва ім. Т. Шевченка в Честері, Па., помер 23 листопада 1977 на 83-му р. життя. Нар. в 1894 р. в Україні і став чл. УНС в 1949 р. Залишив у смутку дочку Марію, синів Петра і Володимира в Україні та ближчу і дальшу родину в ЗСА. Похорон відбувся 25 листопада 1977 р. на цвинтарі Пресвятого Серця в Лінвуд, Па.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

ПАВЛИНА ТРУШ, членка УНС Відд. 156 Т-ва ім. Т. Шевченка в Честері, Па., померла 21 листопада 1977 на 77 р. життя. Нар. в 1900 р. в Зах. Україні і стала чл. УНС в 1946 р. Залишила у смутку сина Василя і дочок Джені і Дороті та 7 внуків. Похорон відбувся 23 листопада 1977 р. на цвинтарі Лавн Крофт, Лінвуд, Па.
Вічна Їй Пам'ять!
М. Новак, секр.

ЯРОСЛАВ РИБАЛ, член УНС Відд. 240 Т-ва ім. Е. Коновальця в Клівленді, Огайо., помер 20 листопада 1977 на 59 р. життя. Нар. в 1918 р. в с. Острові, Перемишль, Україна і став чл. УНС в 1955 р. Залишив у смутку дружину Катерину, дочок Христину, Квітку та братів, ближчу і дальшу родину в Україні. Похорон відбувся 23 листопада 1977 на цвинтарі св. Петра і Павла в Пармі, Огайо.
Вічна Йому Пам'ять!
М. Кігічак, секретар

АННА БОГУНІС, членка УНС Відд. 356 Т-ва „Карпати" в Омага, Небраска, померла 23 листопада 1977 на 51 р. життя. Нар. в Зах. Україні і стала чл. УНС в 1974 р. Залишила у смутку мужа Миколу, двох синів Романа і Стефана, дві дочки Ольгу і Любу, п'ять внуків та родину в Україні. Похорон відбувся 26 листопада 1977 р. на цвинтарі Кальварія в Омага, Небраска.
Вічна Їй Пам'ять!
О. Продивус, секр.

ОСИП ЗАЧКЕВИЧ, член УНС Відд. 39 Т-ва „Українська Січ" в Сиракюзах, Н. Й., помер 7 жовтня 1977 р. на 54-му р. життя. Нар. в 1924 р. у Львові, Україна і став чл. УНС в 1959 р. Залишив у смутку дружину Богданну, дочку Роману з мужем, сина Ростислава, рідню в Україні, Америці та в Канаді, друзів-дивізійників, хористів і приятелів з громадського і церковного життя. Похорон відбувся 11 жовтня 1977 р. на цвинтарі укр. кат. церкви св. Івана Хрестителя в Сиракюзах, Н. Й.
Вічна Йому Пам'ять!
Управа

ТАРЗАН, Ч. 7904. Даремні надії

Так як справи розвиваються, Теде, мав би охоту цілком покинути Африканський континент...

Гей, Семе! Ми вклали надто багато труду, щоб тепер кидати цілу справу!... Крім того, існує можливість, що Тоні щасливо приземлився і він, літак та вантаж — цілі!

Буду трохи самолюбом і змовлю кілька молитов, щоби ти мав рацію!

Проте, оподаль, понад малою галявиною кружляє металевий „птах", стежачи за своєю збитою жертвою.